

Tiểu Tam Mạnh Nhất Lịch Sử

Contents

Tiểu Tam Mạnh Nhất Lịch Sử	1
1. Chương 1: Thế Giới Thứ Nhất	2
2. Chương 2: Thế Giới Thứ Hai (1)	6
3. Chương 3: Thế Giới Thứ Hai (2)	10
4. Chương 4: Thế Giới Thứ Hai (3)	15
5. Chương 5: Thế Giới Thứ Hai (4)	19
6. Chương 6: Thế Giới Thứ Ba (1)	24
7. Chương 7: Thế Giới Thứ Ba (2)	27
8. Chương 8: Thế Giới Thứ Ba (3)	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10: Thế Giới Thứ Tư (1)	39
11. Chương 11: Thế Giới Thứ Tư (2)	44
12. Chương 12: Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14: Thế Giới Thứ Tư (5)	57
15. Chương 15: Thế Giới Thứ Tư (6)	61
16. Chương 16: Thế Giới Thứ Tư (7)	65
17. Chương 17: Thế Giới Thứ Tư (8)	70
18. Chương 18: Thế Giới Thứ Tư (9)	74
19. Chương 19: Ngoại Truyện Về Thế Giới Thứ Hai	78
20. Chương 20: Thế Giới Thứ Tư (10 _ End)	82
21. Chương 21: Thế Giới Thứ Năm (1)	87
22. Chương 22: Chương 22	91
23. Chương 23: Chương 23	94
24. Chương 24: Chương 24	99
25. Chương 25: Thế Giới Thứ Năm (5)	102
26. Chương 26: Thế Giới Thứ Năm (6)	106
27. Chương 27: Thế Giới Thứ Năm (7 _ End)	110
28. Chương 28: Thế Giới Thứ Sáu (1)	115
29. Chương 29	118
30. Chương 30: Chương 30	123
31. Chương 31: Chương 31	127
32. Chương 32: Thế Giới Thứ Sáu (5 _ End)	131
33. Chương 33: Ngoại Truyện Về Ngô Khiết Tào	135

Tiểu Tam Mạnh Nhất Lịch Sử

Giới thiệu

Nữ chính là Tiểu Tam, yêu tiền nên làm ra được rất nhiều tiền. Nhưng chuyện tình cảm của nàng thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-tam-manh-nhat-lich-su>

1. Chương 1: Thế Giới Thứ Nhất

Phòng khách sáng sủa sạch sẽ — nếu bỏ qua cái ghế dựa đồ chông chơ trên mặt đất thì đúng là như vậy. Hiển nhiên, vợ cả đã tới rồi.

Ngô Khiết Tào gọi cái này là..... gây đánh tiểu tam.

Loại phụ nữ đó chỉ biết làm thế mà thôi, không biết phải làm gì với ông chồng của mình. Muốn làm âm ỉ một trận nhưng lại sợ đối phương giận dữ đòi ly hôn, cho nên chỉ có thể ra tay với cái kẻ gọi là “hồ ly tinh” kia.

Ngón tay xinh đẹp của Ngô Khiết Tào gõ nhẹ lên bàn trà, chớp chớp đôi mắt với hàng mi được chuốt mascara thật đậm, trong nháy mắt để lộ ra phong tình khó nói nên lời.

Liếc mắt nhìn qua đồng hồ treo trên tường, cô lấy gương nhỏ ra cẩn thận trang điểm lại. Đôi môi đẹp dễ được tô thêm một lớp son đỏ thanh nhã nữa. Sau đó, Ngô Khiết Tào mỉm cười mở miệng: “Không sáng tạo chút nào.”

Kinh nghiệm nói cho cô biết, loại tiết mục bị chồng ruồng bỏ này thường kém hơn so với vở kịch tiểu tam khóc náo một chút.

Vì thế cô hung hăng quệt mạnh son môi, vệt son đỏ xẹt ngang qua má nhìn khá thê thảm, trông vừa suy sụp lại vừa yếu dị. Cầm lấy cái gương trang điểm, Ngô Khiết Tào ngó trái ngó phải, nhìn tác phẩm vừa mới hoàn thành hài lòng mỉm cười. Ngay sau đó, cô đưa ly rượu đỏ đã rót sẵn từ trước đến bên môi, ngửa đầu lên lộ ra cổ tuyệt đẹp, dứt khoát nghiêng cổ nhưng lại không nuốt vào.

Chiếc áo trắng như tuyết trong nháy mắt nhiễm một màu đỏ loang lổ.

Ngô Khiết Tào lại cầm lên một ly rượu đỏ khác, nhẹ nhàng lắc lắc cái ly chân dài, sắc đỏ lưu lại trên thành ly trông thật mê hoặc — tựa như son môi vừa được lau đi.

Hết thấy đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ con cá cắn câu nữa thôi.

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Lí Ngang không ngờ lọt vào tầm mắt mình lại là tình huống như thế này.

Đập vào mặt không phải là một bàn ăn thơm ngon như mọi lần, không có âm thanh “đỉnh đỉnh đang đang” của muôi xào đụng vào inox, cả cái ghế dựa vốn luôn được dựng ngay ngắn cũng đổ chông chơ ở một bên.

Mùi rượu xộc thẳng vào mũi Lí Ngang, trong phòng khách chỉ còn lại tiếng rót rượu và tiếng chai rượu đập mạnh xuống bàn trà.

Cô gái ngày thường vẫn xuất hiện với đôi mắt sáng long lanh hiện giờ đang quay lưng về phía anh ta, vô cùng suy sụp.

“Anh đã đến rồi sao?” Ngay cả đầu cũng không quay lại, Ngô Khiết Tào vẫn tiếp tục động tác rót rượu trên tay.

Lí Ngang không lên tiếng trả lời.

Bước tới đoạt lại ly rượu, lúc này Lí Ngang mới phát hiện ra người phụ nữ luôn kiêu ngạo này đã sớm lệ rơi đầy mặt, ngay cả son môi cũng không thềm để ý tới.

Cái này thật không bình thường.

“Lí Ngang.....” Ngô Khiết Tào giữ chặt lấy tay anh ta, vẻ mặt hoảng hốt mở miệng, “Lí Ngang.....” Cô cúi đầu gọi.

“Rót cuộc em làm sao vậy?” Lí Ngang nhẹ nhàng vuốt tóc mai vương vào miệng Ngô Khiết Tào ra, lên tiếng hỏi.

“Anh đừng nói gì cả, chỉ cần nghe em nói thôi.”

“Chúng ta..... chia tay đi.”

Lí Ngang lập tức đứng bật dậy: “Em nói giỡn cái gì đó?” Sau vài giây sửng sốt, anh ta dường như hiểu ra điều gì, cười lạnh ra tiếng: “Tiền không đủ ư?”

Một cái thẻ được vút ngay xuống bàn trà trước mặt Ngô Khiết Tào.

Ngô Khiết Tào nhìn chăm chăm cái thẻ, thật lâu sau mới cứng ngắc ngắc đầu: “Anh thật sự nghĩ em là người như vậy sao?”

Lí Ngang không trả lời, tuy rằng cảm thấy chuyện này có hơi lạ, nhưng với tôn nghiêm của đàn ông thì dù có làm cho tình nhân mình hết mực yêu thương đau lòng, anh ta cũng nhất quyết không chịu cúi đầu nhận sai.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, mãi đến khi Ngô Khiết Tào không kiên trì nổi nữa mới nở nụ cười tự giễu: “Cũng phải, ở trong mắt của anh em chính là người như thế.”

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Ngô Khiết Tào, Lí Ngang đưa tay lên muốn đặt lên vai cô, định an ủi một chút. Nhưng không ngờ Ngô Khiết Tào lại linh hoạt né tránh.

Hành động tránh né không giống như trên đùa bình thường, lần này quả thực là không muốn anh ta đụng vào.

Tay của Lí Ngang cứng ngắc ở giữa không trung.

“Cô ta tới tìm em.” Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Ngô Khiết Tào không phủ nhận, cũng không nói cô ta đến như thế nào; giờ phút này, tươi cười miễn cưỡng trên mặt của cô phối hợp với nước mắt không ngừng chảy xuống, trông thực sự rất quái dị. Nhưng Lí Ngang lại cười không nổi.

Tiếng nói yêu kiều đứt quãng: “Lí Ngang..... chia tay đi. Tạm thời buông tha cho anh, cũng chính là buông tha cho em.”

“Em thật sự, thật sự cảm thấy mệt mỏi rồi.”

“Em ghét người khác gọi mình là tiểu tam, ghét mỗi lần tỉnh giấc lúc nửa đêm không có hơi ấm bên cạnh, ghét phải làm việc đó ở trong văn phòng..... Không thích cảm giác yêu đương vụng trộm. Em còn ghét mỗi lần nhìn thấy anh đi cùng với cô ta, em phải dừng lại chào một tiếng ‘Phu nhân Tổng giám đốc’.”

“Thật ra.....” Ngô Khiết Tào né tránh động tác muốn lau nước mắt giúp cô của Lí Ngang, cô quật cường tùy ý quệt đi, nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Em lại càng ghét chính bản thân mình.”

“Em hư vinh, em thừa nhận; lúc trước, chính là nhìn vào thân phận Tổng giám đốc của anh mới tự lên kế hoạch theo đuổi, anh cứ cho là như vậy đi!”

“Phải! Em thừa nhận, em hạ lưu. Còn anh, giàu có, đẹp trai, gia thế tốt, tính cách tốt, lại hào phóng. Đối với người vừa bước vào chốn thành thị xa lạ như em là một lựa chọn không thể tốt hơn được nữa.”

“Em dùng mỹ mạo và tuổi thanh xuân của mình đổi lấy tiền bạc và sự bảo hộ của anh. Đúng là một giao dịch tốt. Phải không?”

“Em đã từng nghĩ.....” Ngô Khiết Tào khóc không thành tiếng, tay lau liên tục cũng không thể hết nước mắt. Cô đơn giản trực tiếp lấy tay che mắt, cố nén nghẹn ngào: “Em nghĩ cuộc giao dịch này có thể duy trì thể cân bằng. Nhưng, ngay cả người và chó ở cùng một chỗ với nhau trong thời gian dài cũng sẽ sinh ra cảm giác nhá.”

“Trước kia em dự tính ở cùng với anh năm năm. Năm năm sau, nhất định em sẽ có phòng ở, phòng ở không cần quá lớn, chỉ đủ cho ba người là tốt rồi. Em sẽ tìm một người đàn ông yêu em, em cũng yêu anh ấy, nuôi một con chó và sinh cho anh ấy một đứa nhỏ, vô ưu vô lo, thật tốt đúng không?”

“Nhưng kế hoạch đó lại bị phá vỡ, em đã vượt mất nó rồi. Em không biết từ khi nào, người đàn ông trong giấc mộng đó của em lại biến thành anh.”

Lí Ngang không chen ngang vào câu nào, nhưng không hiểu sao trái tim trong lồng ngực lại đập càng lúc càng nhanh. Việc này nằm ngoài dự kiến của anh ta, cảm giác vui sướng lập tức tràn đầy trong lòng, còn xen lẫn một ít chua xót.

Đây là cảm giác anh ta chưa từng có bao giờ.

“Em ảo tưởng người đàn ông làm bạn suốt đời với em năm năm sau là anh, muốn cha đứa nhỏ của em cũng là anh. Thậm chí em còn ác độc tới mức nguyên rửa vợ anh chết sớm một chút. Nếu như vậy thì cái danh xưng ‘Phu nhân’ mà em hằng mong ước kia sẽ thuộc về em. Công ty của anh phá sản cũng không sao, không còn tiền thì chúng ta có thể thực sự ở bên nhau rồi.”

Lúc này Ngô Khiết Tào mới nở một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt xa xăm, dường như đang nhìn thấy viễn cảnh hạnh phúc của năm năm sau.

Chỉ tiếc sau khi tỉnh mộng, lại chính là đau thương thấu đến tâm gan.

Cô gái có bề ngoài thành thực này không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên trở nên lạnh lùng, mở miệng nói: “Anh xem, tiểu tam chính là tiểu tam, em ác độc lắm phải không? Ngay cả em cũng không nhận ra bản thân mình nữa.”

Cô quay đầu, ở trên sườn mặt trơn bóng của Lí Ngang hôn nhẹ một cái.

Cô nói: “Đây là nụ hôn cuối cùng, chúng ta kết thúc rồi.”

Nói xong, Ngô Khiết Tào xoay người chuẩn bị lên lầu thu dọn lại quần áo, chân váy trắng thanh nhã xoay nhẹ giữa không trung.

Trong lúc Lí Ngang không thốt được nên lời, cô đã đi thẳng tới chân cầu thang.

Lí Ngang đành phải chịu thua mở miệng: “Em thắng rồi.” Giọng nói trầm thấp lại bồi rối.

Ngô Khiết Tào nghe không rõ lắm, chỉ thấy bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Cô vừa quay đầu lại thì một đôi tay đã vươn ra, cả người cô lập tức được kéo vào cái ôm ấm áp.

Cái mũi bị đập bất ngờ có hơi đau đớn, nhưng Ngô Khiết Tào lại được ôm sát vào vòm ngực vững chắc, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ ngay sát bên tai.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng nói của Lí Ngang, anh ta đặt cằm tựa trên đỉnh đầu của cô, “Em thắng rồi. Anh nghĩ giấc mộng kia của em – chúng ta có thể cùng nhau thực hiện.”

Ngô Khiết Tào nhin không được mở to hai mắt, không thể tin nổi.

Lí Ngang nâng khuôn mặt anh ta yêu thương lên, hôn lên đỉnh đầu, vầng trán, mí mắt, cái mũi. Sau đó là mục tiêu cuối cùng, anh ta dịu dàng hôn lên đôi môi cô, khẽ liếm vành môi, nhưng không đưa lưỡi vào xâm nhập.

Khác với cuồng nhiệt trước kia, đây là một nụ hôn đơn giản và cũng là chân thành nhất.

“Thực xin lỗi, đến bây giờ anh mới dám thừa nhận, anh yêu em,” Lí Ngang nói, “Bắt đầu hay kết thúc giao dịch của chúng ta là do anh quyết định, không phải em.”

“Mà hiện tại anh nói rõ cho em biết: Hai chúng ta sẽ không chấm dứt.”

“Em là người phụ nữ xấu xa..... Anh sẽ vì em ly hôn với vợ sao?” Ngô Khiết Tào bất an hỏi.

“Phu nhân của anh chỉ có thể là em.”

“Lí Ngang, điều này thật giống như đang nằm mơ!”

“Em còn có rất nhiều năm để chứng minh đây không phải giấc mộng.”

“Lí Ngang.....”

“Hửm?”

“Lí Ngang.....”

“Sao thế?”

“Không có gì cả, chỉ muốn gọi anh thôi.”

“Lí Ngang.....”

“Ừ.”

“Lí Ngang..... Em yêu anh.”

“Ừm..... Anh biết.”

Lí Ngang vĩnh viễn sẽ không biết, cô gái vừa mới còn bởi tình yêu mà chịu biết bao day dứt kia đang lén lút vươn tay, cầm chiếc thẻ nằm lơ lửng trên mặt bàn lên.

Anh ta cũng sẽ không biết, tình nhân của anh ta đặc ý cười trong hư không, không tiếng động dùng khẩu hình miệng nói: ‘Ngốc, đồ quả dưa.’

–[Thế giới công lược thứ nhất chấm dứt.

Nhiệm vụ: Được tổng giám đốc thừa nhận tình yêu Đã hoàn thành

Khiến cho tổng giám đốc cùng vợ cả ly hôn Đã hoàn thành

Cộng điểm: 2000 điểm.

Số điểm người chơi hiện có: 2000 điểm.]–

[Cái khác: Người chơi không cần bởi vì vợ cả tìm đến hôm nay mà mềm lòng, vốn dĩ không nên dễ dàng bỏ qua cho vợ cả. Ít nhất cũng phải khiến cho đối phương phá sản. Tiểu tam đủ tư cách thì không cần có lòng dạ yếu đuối và sự đồng tình.]

[Người chơi đừng quên bài học đã học được trong quá trình chơi.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Nhìn vào cái chết mà sống, theo ý của tôi, đó chính là vào khoảnh khắc trước khi chết kia mới hiểu được ý nghĩa của cuộc sống.

Nói trắng ra thì chính là một người muốn chết nhưng lại không dám chết. Chỉ có gặp phải khốn cảnh, chọn đúng thời điểm khó khăn để nói những lời dễ nghe, thì mới có thể đạt được thành công. Nghề nghiệp này của chúng tôi, thường đột phá ở điểm đó.

Đây là một trò chơi đòi hỏi người chơi phải gan dạ.

Mà tôi luôn luôn dũng cảm. Tiểu tam yêu tiền, trong lòng mọi người đều biết rõ, bà đây chỉ có yêu tiền của mi. Cứ thắng thắn như vậy có khi lại càng kiếm được nhiều hơn so với mong đợi ấy.

Đương nhiên, phải có “Em thật sự yêu anh” phối hợp diễn cùng. Nếu không thì trực tiếp về nhà làm ruộng đi.

Đàn ông chính là như thế, chán ghét bà vợ ở nhà; vì vậy nên khi có tiền phải tìm ngay một cô tình nhân phong tao, yêu cầu đối phương phải thuần khiết như hoa sen trắng, không coi trọng vật ngoài thân.

Mà tôi, chỉ là phối hợp với họ mà thôi — Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

2. Chương 2: Thế Giới Thứ Hai (1)

—[Thế giới công lược thứ hai bắt đầu. Nhiệm vụ: Được Vân Diệp bao dưỡng; làm Vân Diệp thống khổ]

[Chúc bạn chơi vui vẻ]

Tại rất nhiều thời điểm, chất lượng tốt xấu của quần áo quyết định tâm tình của con người.

Bởi vậy hiện tại, tâm tình của Ngô Khiết Tào cực kỳ không tốt.

Vải thô ráp chất lượng thấp đang không ngừng ma sát vào da cô, cảm giác có thứ gì đó dính vào vải mà gát mãi không hết, thậm chí còn tản ra cái mùi kinh khủng rở tiền. Thứ mùi này khiến cho cô cảm thấy ghê tởm.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục thôi. Vì thế cô cúi đầu thoáng nhìn qua váy ngắn trên người, rồi lại ngẩng lên tiếp tục kẻ mắt.

“Rốt cuộc chị có đang nghe em nói hay không?”

Bút kẻ mắt chệch lên một nét, Ngô Khiết Tào lấy tay lau lau khóe mắt: “Chị vẫn đang nghe, cậu cứ tiếp tục.”

“Chị không nên tới chỗ đó làm việc.”

Ngô Khiết Tào mặt không đổi sắc, chỉ có bàn tay khẽ run lên một chút, vẫn không để ý tới cậu thiếu niên đang nói không ngừng; cô cầm lên một tờ khăn giấy, cẩn thận lau vết chì kẻ mắt bị nhoeo ra.

“Nơi đó không phải nơi cậu có thể đến.”

“A? Vậy em có thể đến đâu đây?”

Thiếu niên cảm thấy khó khăn, dứt khoát nhắm mắt lại: “Bạn học của em từng nói, nữ tiếp viên ở chỗ đó đều phải bán thân.”

Tựa như bất chợt nhấn phải một nốt nhạc trầm, thân thể Ngô Khiết Tào lập tức cứng ngắc. Thật lâu sau, cô khẽ chuốt lông mi, nhìn khuôn mặt trong gương của mình mở miệng; chỉ có lên tiếng, cô mới phát hiện ra giọng nói của bản thân có bao nhiêu khô khốc: “Chị không bán thân.”

“Ý em không phải như vậy!”

“Không”. Ngô Khiết Tào nghiêng người quay đầu qua, mặt đối mặt với cậu thiếu niên: “Ý cậu chính là như thế.”

“Ngô Hạ Nhân, có phải cậu cảm thấy công việc của chị khiến cậu mất mặt đúng không? Mà cũng không đúng, bạn học của cậu còn chưa biết đến công việc của chị cơ mà.”

“Chị, chị đừng như vậy.” Sự bi thương trong đôi mắt của Ngô Khiết Tào khiến Ngô Hạ Nhân cuống quýt, cậu vội bước lên nắm lấy tay cô.

Ngô Khiết Tào gạt tay của em trai mình ra, nhanh chóng vơ lấy cái ví rở tiền trên mặt bàn, xoay người bước ra ngoài.

Cô lưu loát mở cửa phòng, dừng lại nhưng không quay đầu nói với Ngô Hạ Nhân: “Con đường chị có thể đi, chỉ có mỗi con đường này thôi. Ngô Hạ Nhân, chị biết cậu không thể quen với những tháng ngày kham khổ sau khi bố mẹ qua đời, nhưng cậu vẫn còn đang đi học, ít nhất chị cũng phải kiếm được tiền sinh hoạt phí cho cậu.”

Ngô Khiết Tào bất chợt xoay người, chỉ tay vào vách tường, mở to mắt đối diện với em trai: “Chẳng lẽ cậu có thể chịu đựng được loại phòng ở như thế này sao? Ngô thiếu gia.”

Đây là căn phòng cho thuê đã cũ nát; vật dụng cũ kỹ, mục nát không biết phải làm như thế nào. Gia tộc phá sản, bố mẹ thậm chí còn không thể để lại một gian phòng nhỏ cho bọn họ.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng đóng sập lại.

Ngô Hạ Nhân đứng sững tại chỗ, muốn đuổi theo nhưng làm cách nào cũng không nhấc nổi chân.

Cậu rất muốn nói với cô: Không phải cậu sợ mất mặt, mà chỉ là lo lắng chỗ tập nham đó không phù hợp với người chị gái xinh đẹp hiền lành trong lòng cậu.

Ngô Hạ Nhân muốn biểu hiện sự quan tâm, lại chẳng hiểu tại sao lời nói ra khỏi miệng lại thay đổi ý nghĩa như vậy.

Nhưng người chị gái cậu muốn quan tâm đã đi xa rồi, một chút hơi thở cũng không lưu lại.

Ngô Hạ Nhân rối rắm căn cứ dưới.

Tiếng nhạc sàn âm ỉ đánh thẳng vào lỗ tai, kích thích mạnh tới thần kinh. Ánh đèn đẹp mắt, lấp lóe chiếu lên sàn nhảy. Cả nam lẫn nữ đứng giữa sàn nhảy vận vẹo thân thể, áp sát lấy nhau mà nhảy không ngừng.

Đều là khách quen ở đây, chỉ cần ánh mắt chạm vào nhau là có thể hiểu được ý của đối phương.

Nếu nhìn thuận mắt thì lập tức kết thành cặp chạy lấy người; còn về phần sau đó làm cái gì thì trong lòng ai cũng hiểu rõ.

Nếu nhìn không vừa mắt thì cũng chẳng cần hành động gì nhiều. Trực tiếp dời tầm mắt tìm kiếm mục tiêu kế tiếp là được.

Đây là quán bar nổi tiếng nhất thành phố B, ở trong này, cả nam lẫn nữ đều dờ lơ lửng xuống, chỉ còn lại xa hoa lãng phí đã khắc vào trong xương.

Giống như thường ngày, Ngô Khiết Tào đi xuyên qua sàn nhảy, vừa tới quầy bar đã nghe được một giọng nói bén nhọn truyền đến: “Aiz, sao bây giờ em mới đến?”

Ngô Khiết Tào cười lạnh: “Chị Trương, hôm nay có chút việc nên em tới muộn.”

“Chị có quản em có chuyện gì hay không đâu.” Chị Trương kéo lấy cánh tay cô, chỉ chỉ về một hướng rồi nói: “Này, có thấy không? Anh chàng đẹp trai kia kìa.”

Đưa ánh mắt qua, Ngô Khiết Tào nhìn thấy một người đàn ông đang nhàn nhã gác chân, cũng là mục tiêu của nhiệm vụ lần này.

“Có thấy.” Cô nói.

“Người đó là Vân thiếu, khá giàu có, hơn nữa tính tình cũng không tệ. Chị biết hoàn cảnh hiện giờ của em, nếu em có thể mời được anh ta mua rượu thì nhất định có thể bán được giá cao đấy!”

Chị Trương cứng rắn nhét vào tay cô hai chai rượu, Ngô Khiết Tào bước hai bước, quay đầu, chân thành nói: “Cám ơn chị.”

Chị Trương không trả lời, nhưng thật ra vẫn luôn cảm thông với cô gái tốt bụng gặp khó khăn này. Chỉ có điều chị không biết, đó chính là cô gái tốt bụng kia, trên đường mang rượu đến, mặt không đổi sắc kéo vạt áo xuống thấp, lộ ra khe rãnh tuyết trắng mê người.

Khi Ngô Khiết Tào bước tới trước mặt Vân Diệp, anh chẳng quan tâm tới việc các anh em xung quanh đang ôm ấp mỹ nhân trong ngực, chỉ ngồi lặng lẽ nghịch di động trong tay, thỉnh thoảng cười khẽ hai tiếng. Ngô Khiết Tào đoán là anh đang nói chuyện với bạn gái.

Đây là một trong những điều cần kiêng kị nhất. Một tiểu tam thông minh thì không nên xuất hiện ở trước mặt kim chủ khi anh ta đang nghĩ tới người phụ nữ khác.

Vì thế cô ngọt ngào mở miệng: “Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài có muốn mua rượu hay không?”

Vân Diệp không trả lời, thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Tiên sinh?”

“Vân Diệp thật có điểm phúc nha,” Người đàn ông bên cạnh đang ôm mỹ nữ mở miệng: “Sao cậu có thể không quan tâm tới người ta được cơ chứ?”

Một người đàn ông khác hứng thú bỏ một quả nho vào miệng, lên tiếng: “Không phải cậu ta đang vì tình yêu đích thực mà thủ thân như ngọc hay sao?”

“Aiz

~~ mỹ nữ, mỹ nữ, em đừng để ý đến cái tên đầu gỗ đó làm gì. Lại đây, tới chỗ anh này.”

“Dáng người cũng được lắm.”

Không để ý tới những người ồn ào xung quanh, tựa như không hề cảm thấy xấu hổ, Ngô Khiết Tào vẫn giữ vững nụ cười lấy lòng như trước, hướng thẳng về phía mục tiêu: “Tiên sinh.”

“Rượu của tôi chất lượng rất tốt đó,”

“Cút.” Rốt cuộc Vân Diệp cũng ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt là hình ảnh một cô gái trang điểm thật đậm, trang phục táo bạo rất vừa người. Thoạt nhìn quả thực không tệ, trọng điểm là lớp son phấn thật dày kia khiến cho người ta nhìn không rõ dung mạo của cô.

Có vẻ như nhìn không rõ dung mạo, nhưng không phải nhất định ai cũng thế.

Bởi vậy Vân Diệp nhận ra cô gái này, anh thử gọi: “Ngô Khiết Tào?”

Xung quanh lập tức xôn xao.

“Ồ, quen biết nhau à?”

“Cậu không từ chối nữa rồi?”

“Không phải đang vì tình yêu đích thực mà thủ thân như ngọc ư? Vân Diệp, cậu đây là.....”

Vân Diệp không trả lời, anh chỉ nhìn cô gái một thoáng trước vẫn còn tâm cao khí ngạo không chịu cúi đầu kia, lại hô một tiếng “Ngô Khiết Tào.”

Cảm nhận được âm điệu khẳng định trong giọng nói của đối phương, Ngô Khiết Tào vẫn mạnh miệng không muốn thừa nhận: “Tôi không biết người này. Tiên sinh, nếu anh không muốn mua rượu thì tôi xin phép.”

Nói xong, ngay cả liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi trên sofa cô cũng không dám, lập tức cúi đầu xoay người bước đi.

“Đại tiểu thư của nhà họ Ngô khi nào lại nghèo túng tới mức này?”

Bước chân của Ngô Khiết Tào không hề thay đổi.

“Tôi có thể giúp em.”

Nghe được câu nói đó, Ngô Khiết Tào mới dừng lại quay đầu, nhìn người đàn ông đang cách mình một đoạn kia.

Anh còn thật sự nói: “Tôi sẽ tận lực giúp em.”

Không thể phủ nhận, Ngô Khiết Tào đã động tâm, sau vài giây trầm mặc, cô đồng ý: “Đợi tôi hết giờ làm, anh ở chỗ này chờ tôi.”

Chú ý tới những ánh mắt trêu chọc của bạn bè Vân Diệp xung quanh. Cô bổ sung thêm: “Chỉ có hai người chúng ta.”

Nói xong, cũng chẳng để ý tới nét mặt của Vân Diệp, bước nhanh tới trước mặt một người đàn ông ngồi ở bàn khác. Chuẩn bị lại khuôn mặt hòa nhã một lần nữa, cô ngọt ngào lên tiếng: “Tiên sinh, ngài muốn uống thêm rượu không?”

Cuối cùng Ngô Khiết Tào cũng có thể bán được rượu, cái giá phải trả chính là phải ngồi tiếp rượu, uống say như chết.

Vân Diệp chỉ có thể ôm cô lên xe.

Mở máy điều hòa, Vân Diệp khoanh hai tay trước ngực, lẳng lặng nhìn Ngô Khiết Tào đỏ bừng hai má vì say rượu.

Sau đó, anh mở một chai nước khoáng, bắt ngừng đổ nước xuống đỉnh đầu cô.

“Này! Anh có biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc không?” Ngô Khiết Tào bị nước lạnh dội xuống kinh ngạc mở to mắt, giờ tay gạt chai nước ra.

“Đã tỉnh chưa?”

“.....Rồi.”

“Có thể bắt đầu nói chuyện. Em muốn tôi giúp em như thế nào?”

Ngô Khiết Tào không nói gì. Cô cúi đầu gầy gầy móng tay, toàn tâm toàn ý, giống như đang thực hiện một chuyện rất quan trọng.

Nhưng Vân Diệp lại chú ý tới chân cô đang run nhè nhẹ.

“Em đang lo lắng.”

“Lo lắng cái gì? Nực cười.”

“Nếu tôi không đến, em sẽ vẫn ở nơi này tiếp rượu?”

“Tiếp rượu thì làm sao? Chẳng lẽ anh cho rằng tất cả nữ tiếp viên đều làm cái trò kia?”

Vân Diệp lẳng lặng nhìn cô. Cho dù Ngô Khiết Tào cật lực che giấu, anh vẫn có thể nhận ra được sự thống khổ trên nét mặt của cô.

Vân Diệp đành phải nói sang chuyện khác: “Lúc trước chúng ta còn vì một con mèo đồ chơi mà cãi nhau mãi.”

Ngô Khiết Tào hỏi lại: “Chuyện khi nào?”

“Không nhớ rõ, chỉ nhớ là khi còn rất nhỏ thôi.”

Ngô Khiết Tào im lặng một chút. Một lúc sau mới mở miệng: “Lúc đó, Ngô thị còn chưa phá sản, ba mẹ tôi cũng không có tự sát.”

“Em không nên làm việc ở chỗ này.”

“Đừng có nói mấy lời giả tạo như vậy!” Ngô Khiết Tào nắm chặt lấy vạt váy, các đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch, “Vậy anh nói xem tôi có thể làm được gì bây giờ? Một người không tốt nghiệp đại học thì có thể làm được cái gì?”

“Vân thiếu! Anh không biết hoàn cảnh của tôi hiện giờ thì xin anh đừng nói chuyện theo kiểu đạo đức giả như vậy đi.”

“Đúng là còn những việc khác nữa, như người dọn vệ sinh, tẩy bồn cầu..... Nhưng những việc đó thu nhập được bao nhiêu? Ngô Hạ Nhân còn đang chờ tôi nuôi đấy.”

“Nói thế nào đi nữa thì nó cũng là em trai của tôi. Tôi không thể hoàn tất việc học, thì nhất định sẽ cho nó học hành đàng hoàng!”

“Vậy chỉ có ba con đường thôi, một là làm gái gọi, hai là làm nữ tiếp viên, cuối cùng là được bao dưỡng. Tôi tuyệt đối không để chính mình sa đọa vào con đường thứ nhất được.”

Ngô Khiết Tào ngẩng đầu, nhìn Vân Diệp chăm chọc: “Hiện tại anh không muốn cho tôi đi tiếp rượu, sao hả, anh muốn bao dưỡng tôi à? Anh? Bao dưỡng? Nực cười.....”

Vân Diệp đột nhiên không biết phải nói cái gì, anh thật không ngờ một phút tâm huyết dâng trào đi quãng chuyện của người khác của bản thân lại dẫn đến hậu quả này.

Vừa vặn di động của Vân Diệp vang lên. Anh thuận thể thoát ra khỏi cục diện xấu hổ hiện tại, ấn nút nghe điện thoại.

“Alo.”

“Anh..... đang ở quán bar.”

“..... Ngồi cùng với mấy người Mẫn Nam.”

“Ừm.”

Sau khi tắt điện thoại lại là một đoạn trầm mặc.

Thật lâu sau, Vân Diệp dường như hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Được, tôi bao dưỡng em.”

–[Chúc mừng người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ: Được Vân Diệp bao dưỡng.

Điểm đạt được: 500 điểm.]

[Số điểm hiện có của người chơi: 2500 điểm.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Ở rất nhiều thời điểm có thể dùng đến những lời dạy của người xưa. Ví dụ như phép khích tướng.

Ngây thơ, e dè có thể được coi là đáng yêu, nhưng thật ra lời nói quá e dè thì vĩnh viễn sẽ không đạt được mục đích . Bởi vậy, vào thời khắc mấu chốt phải biết bỏ qua rụt rè, sử dụng phép khích tướng.

Làm ít mà đạt được nhiều.

Đồng thời, phải dẫn kim chủ rơi vào một hoàn cảnh khiến cho anh ta không thể không nói dối bạn gái/ vợ. Phải biết rằng, nói dối là bước đầu của sự phản bội.

Đàn ông ấy mà, chỉ cần có lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai. Càng ngày nói dối sẽ càng nhiều, nhiều đến mức về sau không thể không chia tay, như vậy với tư cách là tiểu tam, mục đích của chúng ta đã đạt được.

Tôi chỉ hướng dẫn thêm mà thôi, tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

3. Chương 3: Thế Giới Thứ Hai (2)

Ngô Khiết Tào bước đến một gian phòng.

Đây là một gian phòng cô chưa bao giờ tới.

Bên trong chỉ có một màu trắng, trống trải đến dọa người; càng nhìn càng không có điểm đích, lại càng không có cái gọi là vách tường hay những thứ khác.

Đây mà là một gian phòng sao? Ngay cả vách tường cũng không có, Ngô Khiết Tào hoài nghi. Nhưng tiềm thức mơ hồ lại nói cho cô biết nó đúng là một căn phòng.

Thật kỳ lạ, trong lòng cô không hề cảm thấy sợ hãi một chút nào, mà chân của cô cũng bắt đầu thoát khỏi không chế mà bước đi.

Chỉ cần bước thẳng về hướng này thì nhất định có thể đi ra ngoài, Ngô Khiết Tào nghĩ. Vì vậy, cô bước không ngừng nghỉ, đi liên tục tới mức cũng không biết là mình đã đi được bao lâu.

Đột nhiên, bốn phía truyền đến một giọng nói, giọng nói đó không biết phát ra từ nơi nào. Ngô Khiết Tào đứng tại chỗ run rẩy không thôi.

“Loại người như cô nên đi chết đi!”

“Khiết Tào, tha thứ cho anh.”

“Anh ấy đã không yêu cô, vì sao cô còn không chịu buông tay?”

“Khiết Tào... Anh thật sự xin lỗi.”

“Mẹ...”

“Khiết Tào...”

“Cô đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi làm gì? Hạ tiện lắm.”

“Không phục hả? Được, vậy thì đoạt lại chồng cô từ trong tay tôi đi! Cô có bản lĩnh này không?”

“Khiết Tào, con thuộc về anh.”

“Mẹ... Đừng đi.”

“Sao mà cô vẫn chưa thấy rõ sự thật chứ?”

“Anh không để em và cô ấy gặp mặt được. Cô ấy thiện lương như vậy, nhất định sẽ không chủ động tìm em... . Con thuộc về anh, ly hôn đi.”

“Tôi chính là tiểu tam đấy, thì sao nào? Ngô Khiết Tào, có bản lĩnh thì cô cũng làm vậy đi, giành lấy chồng của cô về.”

Những hình ảnh trước mắt không ngừng thay đổi.

Sự áy náy, xấu hổ hiện trên khuôn mặt đẹp trai, nhã nhặn của người đàn ông. Giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ kiêu kiêu. Chuyển qua chuyển lại, chuyển tới chuyển lui trước mặt Ngô Khiết Tào.

Ngô Khiết Tào chỉ nhìn thấy môi của bọn họ đang động đậy, tiếng nói truyền tới bên tai không dứt. Cô không muốn nghe, không muốn nghe!

Đây đều là những lời đã khắc sâu vào trong lòng Ngô Khiết Tào, quá khứ bị đánh thức liên tục hành hạ thần kinh của cô. Ngô Khiết Tào không nhịn được ôm chặt lấy đầu, từ từ ngồi xổm xuống. Cô siết chặt mái tóc được bảo dưỡng tỉ mỉ mỗi ngày, đau đớn mãnh liệt cũng không thức tỉnh được thần trí: “Đừng nói! Đừng nói, đừng nói nữa!”

Bỗng nhiên, một giọng nói non nớt không biết từ phương hướng nào truyền đến bên tai: “Mẹ...”

“Mẹ... Cứu con!” Tiếng nói trẻ con chột chuyển sang vội vàng: “Mẹ... Mẹ không cứu con, con sẽ đi đó.”

Đây là con của cô! Con của cô!

Ngô Khiết Tào lập tức mở to hai mắt, muốn đứng dậy tìm người đang gọi cô.

Đứng nguyên tại chỗ nhìn từ trái sang phải, từ phải qua trái. Không có, không có, không có! ! Chỗ nào cũng không có con của cô!

Ở đâu đây? Ngô Khiết Tào lớn tiếng gào thét: “Con đang ở đâu?”

“Đừng rời khỏi mẹ! Đừng mà!”

Trong nháy mắt, trời long đất lở. Toàn bộ khung cảnh trước mắt bắt đầu vỡ tan, màu trắng xung quanh dần biến thành hư vô. Ngô Khiết Tào thấy dưới chân mình xuất hiện một cái hố, một sức hút thật lớn đang kéo cô xuống đó. Cảm giác không trọng lực mãnh liệt gần như khiến cô muốn nôn ra. Ngô Khiết Tào chỉ cảm thấy trời đất không ngừng quay cuồng.

Nhưng cô còn nhớ rõ mình vẫn chưa tìm được bé con, Ngô Khiết Tào không thể làm gì khác hơn là gặp người gác sức hô lớn: “Đừng đi mà.”

Cô sắp chết sao?

Nhất định là cô sắp chết rồi!

“Này, Ngô Khiết Tào, tỉnh lại.”

“Tỉnh lại đi!”

Chậm rãi mở hai mắt ra, ý thức của Ngô Khiết Tào vẫn còn mơ hồ. Ánh mắt cô mờ mờ nhìn lên trần nhà.

“Gặp ác mộng sao? Là ác mộng gì vậy? Em không ngừng kêu Đừng đi mà, đừng đi mà.”

Thu lại tầm mắt, Ngô Khiết Tào chậm chậm nghiêng đầu nhìn sang trái. Thấy khuôn mặt anh tuấn đang lo lắng hiện lên trong bóng đêm, cô nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình: “Ừm. Gặp ác mộng.”

“...”

“Em nằm mơ nhớ lại cảnh tượng ba mẹ em nhảy lầu.” Giờ phút này, bộ dạng Ngô Khiết Tào vô cùng yếu ớt, gần như lúc nào cũng có thể khóc òa lên. “Thật là đáng sợ, thật sự rất đáng sợ.” Cô nói.

Vân Diệp đột nhiên không biết phải nói gì để an ủi người phụ nữ yếu đuối hiện giờ. Cho dù đèn ngủ đầu giường chỉ phát ra ánh sáng mờ mờ, nhưng sự yếu ớt của cô lại hiện lên rõ ràng. Cảm xúc chân thật đó không thể là giả được.

Vậy nên anh có cảm giác đáy lòng mình dâng lên một sự đồng cảm khác lạ, có lẽ là sự đồng tình đi. Vân Diệp cúi gập lại khuôn mặt của Ngô Khiết Tào, hạ xuống một nụ hôn.

“Hôm nay là ngày thứ mấy chúng ta ở chung một chỗ?”

“Ngày thứ tư.”

“Phản ứng nhanh đấy.”

“... Bởi vì em thích anh, đã thích từ rất lâu rồi. Em chỉ đợi được ở bên cạnh anh thôi.”

Vân Diệp đột nhiên không biết phải nói gì mới tốt, người phụ nữ trước mắt chân thành lại xinh đẹp đánh thẳng vào nội tâm anh.

Không biết nhìn nhau sau bao lâu, anh mở miệng: “... Vẫn còn rất sớm. Đi ngủ đi, lần này sẽ không thấy ác mộng nữa đâu.”

Dừng lại một chút, anh bổ sung thêm: “Nhớ là anh ở bên cạnh em.”

“Ừm, anh cũng ngủ đi.”

Hôn lên đôi mắt, nhìn người bên cạnh ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, Vân Diệp tự tay tắt đèn trên tủ đầu giường.

“Tạch” một tiếng, căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở của hai người cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Ngô Khiết Tào mở to mắt.

Thế giới không có ánh sáng thật kinh khủng, khắp nơi chỉ là một màu đen, thậm chí ánh mắt còn không tìm được một mục tiêu để nhìn. Màu đen tựa như một hố đen sâu thẳm, chỉ muốn hút con người vào trong nó.

—— [Một tiểu tam tiêu chuẩn không nên mềm yếu vì quá khứ]

Đúng vậy, tôi biết.

Ngô Khiết Tào hướng về phía hư không trả lời: Cho nên Ngô Khiết Tào của quá khứ đã sớm không còn tồn tại, người phụ nữ yếu đuối không đấu lại nổi một tiểu tam cấp thấp đó đã chết rồi.

Hiện tại, cô là một Tiểu Tam —— Tiểu Tam mạnh nhất lịch sử!

Người đàn ông có ý chí kiên định thế nào thì cũng không thể thoát nổi cám dỗ, đàn ông chính là tàn nhẫn như vậy, chỉ cần có cơ hội thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Bất kể là đàn ông ngoài mặt nghiêm túc tới cỡ nào, thì bản chất hoa tâm từ trong xương cũng không hề bị ăn mòn.

Nói ví dụ ngay như Vân Diệp hiện giờ, trước mặt người khác thì ra sức nói mình yêu “tình yêu đích thực” nhiều đến mức nào, vì cô ấy mà thủ thân như ngọc; vậy cái người đang nằm trên giường của một người phụ nữ khác lúc này là ai? Người mà mới đầu cũng chỉ chu cấp tiền, nhưng sau đó lại không cự tuyệt ám hiệu hai người ở chung của cô là ai?

Nực cười.

Chờ tiếng hít thở của Vân Diệp dần dần ổn định, Ngô Khiết Tào cười lạnh với lấy điện thoại di động ở bên cạnh, cảm nhận ánh sáng màn hình hắt lên trên mặt.

Mở ra tin nhắn đã gõ sẵn từ trước, ấn nút gửi đi.

Như vậy chuyện nên làm hôm nay cũng đã làm xong, Ngô Khiết Tào nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, mặt trời đã lên thật cao.

Ngô Khiết Tào vươn tay sang phía bên kia giường, một động tác đơn giản nhưng cô làm lại toát lên vẻ biếng nhác mà đáng yêu. Cánh tay truyền đến cảm giác mềm mại của đệm giường, cô nhú mào.

Vân Diệp không còn ở đây nữa. Vậy hôm nay diễn cho ai xem đây?

Cũng tốt, có những khi cố ý dàn dựng cũng không có hiệu quả bằng vô tình bắt gặp.

Lấy tay chống lên nửa người, Ngô Khiết Tào thò đầu ra nhìn đồng hồ báo thức, động tác hiện giờ hoàn toàn không còn vẻ biếng nhác, kiêu mị khi nãy nữa.

8: 27. Cô ta cũng sắp tới rồi.

—— [Thời gian Vân Diệp tới nơi còn có 30 phút 27 giây]

Chậm chạp rời giường thay quần áo, bình thần đánh răng rửa mặt, còn đặc biệt nhàn hạ thoải mái tắm rửa sạch sẽ. Chính vì vậy mà khi Đinh Hà Yên vô cùng lo lắng chạy tới chỗ này thì cô vẫn còn ở trước bàn ăn vầy vò cái bánh bao.

Đầu cũng không ngẩng, Ngô Khiết Tào liếc mắt nhìn điện thoại di động một cái lại tiếp tục động tác trên tay, thờ ơ nói: “Tôi cũng biết cô có chìa khóa ở đây mà.”

—— [Thời gian Vân Diệp tới nơi còn có 4 phút 18 giây]

Dường như là bị thái độ của Ngô Khiết Tào chọc giận, Đinh Hà Yên cũng không đáp lời, trực tiếp vứt túi lên bàn ăn, chất vấn: “Làm sao cô lại không biết xấu hổ như vậy?”

Ngô Khiết Tào hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào: “Cho tới bây giờ người không biết xấu hổ là bạn trai của cô.”

“Cô đúng là không biết thẹn!” Đinh Hà Yên hừ lạnh, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn rồi ném nó xuống trước mặt Ngô Khiết Tào. Giống như đối với cô ta thứ đó là cái gì bẩn thỉu vậy.

Ngô Khiết Tào đặt bánh bao xuống, phải sạch tay mới cầm di động lên xem.

Không ngoài dự đoán, trên màn hình là một tấm ảnh, đây là hình cô nhân cơ hội chụp được ngày hôm trước. Trong hình là một nam một nữ, nam đang ngủ, nữ nhìn về phía camera, cười đến đắc ý. Nếu chỉ là một bức hình lộ mặt thì không nói làm gì, nhưng vấn đề là người đàn ông trong đó là Vân Diệp, mà cổ áo của người phụ nữ bên cạnh lại trễ sâu xuống, lộ ra bắp vai, phối hợp với nụ cười mím hả hê, hư hỏng.

“Không phải nó rất bình thường à?”

“Cô giả bộ không biết một sao? ! Hay là mắc chứng mất trí nhớ rồi? Đừng nói với tôi câu nói dưới tấm hình kia không phải do cô viết.”

Ngón tay cái nhẹ nhàng lướt trên màn hình cảm ứng, một hàng chữ dần dần hiện trước tầm mắt: “Đoán xem tôi đang ở đâu nào. P/s: Cho cô một lời khuyên, ngay tại thời điểm này mà đi tìm người đàn ông đó là cách làm ngu xuẩn nhất.”

“Ừ, là do tôi viết. Cô thật nghe lời.”

“Hà?” Đinh Hà Yên bị chọc giận, đập mạnh tay xuống mặt bàn một cái, dường như không hề cảm thấy đau đớn, cô ta nói: “Nếu cô đã dám làm như thế thì nên chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, cô cho rằng tôi sẽ ngu ngốc ngồi một chỗ im hơi lặng tiếng sao? Chỉ cần tôi đưa tin nhắn này cho anh ấy xem thì cô coi như xong rồi.”

“Ừm, cô không ngu. Cho nên tôi cũng không thể ngu được.”

Đặt lại di động vào chỗ cũ, Ngô Khiết Tào ung dung cắn một miếng bánh bao, rồi mới nói: “Điện thoại di động của tôi đã mất vào hai ngày trước — mặc kệ cô có tin hay không, anh ấy tin là được rồi. Cho nên chỉ cần cô đem tin nhắn này cho anh ấy xem, thì đó chính là vở kịch do cô bày ra, tự biên tự diễn thôi.”

Chậm rãi đưa mặt lại gần đôi mắt đang tròn to của Đinh Hà Yên, Ngô Khiết Tào nhả ra từng chữ: “Cảm ơn, cảm ơn cô giúp tôi.”

— [Thời gian Vân Diệp tới nơi còn có 1 phút 10 giây]

“Loại người như cô nên đi chết đi!”

“Tôi đã bày ra rõ ràng như vậy, sao cô vẫn chưa nhìn thấy rõ sự thật chứ?”

“Anh ấy đã không yêu cô, vì sao cô còn không chịu buông tay?”

“Cô đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi làm gì? Hạ tiện lắm.”

“Không phục hả? Được, vậy thì đoạt lại chồng cô từ trong tay tôi đi! Cô có bản lĩnh này không?”

Những lời đã cắm sâu vào trong trái tim này, Ngô Khiết Tào chủ động vạch lại đoạn ký ức kia, nhắc lại từng câu thật hoàn hảo.

“Chát”

Ngô Khiết Tào chỉ cảm thấy ánh sáng trắng trước mắt lóe lên, sau đó chính là đau đớn bỏng rát truyền đến từ da mặt, duy trì tư thế mặt bị đánh hất sang một bên, cô không hề nhìn Đinh Hà Yên đang giận dữ đến run rẩy.

Thời gian vừa đúng, trò hay bắt đầu.

Cánh cửa được mở ra.

Vân Diệp đứng ở cửa, nhìn hai người phụ nữ đang nháo loạn bên trong.

Đinh Hà Yên nhìn chằm chằm Vân Diệp gắt gao, im lặng tố cáo sự phản bội của anh.

Mà Ngô Khiết Tào thì chỉ lẳng lặng nhìn người vừa tới, tay vẫn còn đặt trên má phải vừa bị đánh.

Sau một hồi, nước mắt của cô lặng lẽ chảy xuống, đáng về quả thực là điềm đạm, đáng thương.

— [Chi phí dịch vụ nhắc nhở thời gian lần này là 100 điểm. Cảm ơn đã sử dụng]

[Tổng điểm còn lại: 2400 điểm]

[Chúc bạn chơi vui vẻ]

Trích lời Ngô Khiết Tào: Bất kỳ người nào cũng có thể trở thành chiến sĩ chiến đấu vì tình yêu, đặc biệt là tiểu tam.

Không phải tiểu tam không có tôn nghiêm, vậy nên cũng không cần thiết phải chơi trò trốn tìm cùng với vợ cả. Muốn tìm người có lỗi thì phải là lỗi của người đàn ông, chỉ cần biểu đạt rõ ràng vấn đề này là được rồi.

Điều cần nhất là tại thời điểm thích hợp phải kích thích để vợ cả bộc phát hết ra, làm cho Kim chủ thấy được một mặt xấu xa của cô ta.

Tôi chỉ lựa chọn đúng thời gian làm đúng chuyện mà thôi —— Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

4. Chương 4: Thế Giới Thứ Hai (3)

Vân Diệp nhìn hai người phụ nữ đang diễn trò trước mặt, không biết nên nói mở đầu thế nào, thậm chí anh còn không biết mình nên nói giúp ai.

Thật đúng là một tình huống cầu huyết.

Nhưng Đinh Hà Yên lại phản ứng rất nhanh. Cô ta quay đầu nhìn cô gái vẫn đang duy trì tư thế bị đánh, hừ lạnh: “Cô diễn kịch giỏi đấy. Sao hả? Cô cho rằng gọi anh ấy tới đây để bảo vệ cô sẽ khiến tôi nản lòng hết hy vọng, sau đó cô có thể giành chiến thắng ư?”

Ngô Khiết Tào cúi đầu mờ mịt, khàn khàn nói: “Không phải.”

“À ~” Bộ dạng Đinh Hà Yên như bình tĩnh đại ngộ, một tay chống nạnh một tay vuốt cằm, “Nói như vậy là do tôi hiểu lầm cô? Chẳng lẽ cô chỉ muốn gọi anh ấy đến để nhìn thấy tôi đánh cô mà thôi?”

“Không phải tôi gọi anh ấy đến.”

“Cô nương à, cô xem tiểu thuyết quá nhiều rồi đấy! Mà quên, bộ dạng cả vú lấp miệng em vừa nãy của cô đâu rồi nhỉ? Là ai nói tôi nên đi chết đi hả?”

“Cô đừng nhục mạ tôi!” Rốt cuộc Ngô Khiết Tào cũng ngẩng đầu lên, nhìn người phụ nữ đang phẫn nộ trước mặt, thoáng chớp nước mắt liên chảy ra.

Cô nói: “Tôi biết, từ trước tới nay tiểu tam chỉ là loại người hạ lưu. Cô nghĩ tôi muốn trở thành người như vậy sao?”

“Được rồi, cả hai đừng nói nữa.” Nơi này cũng chỉ có Vân Diệp được coi như còn bình tĩnh, anh đến gần hai người phụ nữ đang giương cung bạt kiếm, cố gắng nhìn xuống ý muốn quan sát tình hình của Ngô Khiết Tào, nhẹ nhàng trấn an bạn gái: “Chúng ta ra ngoài trước đã.”

Hất tay của Vân Diệp ra, Đinh Hà Yên cao giọng kêu lên, dường như muốn cả thế giới đều nghe thấy: “Tiểu tam đã tới tận cửa muốn soán vị rồi, vợ cả là em chẳng lẽ phải dâng lên vị trí nhường cho cô ta sao? Em rất muốn xem xem cô ta làm tiểu tam là do có ẩn tình khó nói gì?”

Vân Diệp không quan tâm bạn gái muốn cái gì, anh nhanh chóng cầm lấy túi xách và di động trên mặt bàn lên: “Đi thôi.”

“Em không đi! Vân Diệp, anh cho rằng hôm nay anh sẽ không có việc gì à? Anh nghe cho rõ đây, ngày nào anh còn chưa giải quyết dứt điểm với cô ta thì ngày đó chúng ta không thể hòa hợp được! Anh còn để ý tới con tiểu tam này phải không? Hai người bọn em nhất định phải nói chuyện cho rõ ràng.”

Thật ra, Đinh Hà Yên là một cô gái chân thật, lòng dạ thẳng thắn, rất ghét gặp phải những người phụ nữ giả tạo, thích làm ra vẻ; mà hiển nhiên ở trong mắt cô ta, Ngô Khiết Tào chính là loại người như thế.

Gia đình Đinh Hà Yên cũng không giàu có gì, kinh tế chỉ thường thường bậc trung. Sống dưới sự bảo vệ của cha mẹ hai mươi mấy năm chưa từng kết giao cùng bạn trai, bởi vậy sau khi thực sự có người yêu liền dốc hết lòng hết dạ mà yêu. Huống hồ, người bạn trai này lại vĩ đại đến mức khiến cho người ta ghen tị — giống như truyện cổ tích giữa đời thường vậy, cuộc sống tốt đẹp đến thế có vẻ không được chân thật.

Vì thế Đinh Hà Yên lại càng thêm quý trọng tình yêu này, cô ta không thể dễ dàng tha thứ cho việc tình yêu xuất hiện tạp chất, huống chi lại là kẻ thứ ba?

Vấn đề là, phụ nữ vĩnh viễn không hiểu được tâm lý của đàn ông, Đinh Hà Yên càng như vậy thì lại càng làm hao mòn tính kiên nhẫn của đàn ông, từng chút từng chút một, cho tới lúc kiên nhẫn không còn.

Cô ta mắc câu.

Ngô Khiết Tào lạnh lùng nhìn Đinh Hà Yên rơi vào cạm bẫy.

Bạn gái hoạt bát, đáng yêu bày ra dáng vẻ người đàn bà chanh chua, chữ đông đống; sắc mặt Vân Diệp dần dần có chút khó coi.

“Anh và cô ấy không có gì cả.”

“Anh gạt em!”

“Không phải, thật sự không có gì mà. Đi thôi, chẳng phải em muốn nói chuyện với anh sao?” Khi nói những lời này, Vân Diệp có hơi sợ không dám nhìn về mặt của Ngô Khiết Tào.

Anh cũng biết lời nói đơn giản mà trực tiếp vĩnh viễn khiến con người bị tổn thương nhất.

Vì nó đơn giản, nên quá dễ hiểu, khiến cho người ta một chút không gian ảo tưởng, lừa dối bản thân cũng không có.

Vì nó trực tiếp, nên rất kiên định, giống như đánh người ta rơi vào hầm băng, thậm chí Ngô Khiết Tào còn không cảm giác được một chút độ ấm nào. Về mặt của cô ung dung bình thản, chỉ có đôi môi là nhẹ nhàng run rẩy.

Đinh Hà Yên cảm thấy thái độ của Vân Diệp đã thể hiện rõ ràng lập trường của anh. Vân Diệp tuyệt đối vẫn đứng bên cạnh cô ta.

Đinh Hà Yên nhận lại túi xách của mình, nhìn Ngô Khiết Tào cười đắc ý: “Còn nỗi khổ tâm của cô đâu, vẫn không nói ra được à?”

“Bớt nói đi một chút.”

“Em phải nói, là anh sai trước! Bộ mặt thật sự của cô ta anh đâu có biết! Để em nói cho anh nghe.”

Tuy nói như vậy nhưng Ngô Khiết Tào chú ý thấy thái độ của Đinh Hà Yên đã dần dịu đi.

Thế này thì không được rồi.

Ngô Khiết Tào mở miệng, bỏ thêm dầu vào lửa: “Tôi thực sự yêu anh ấy! Mười lăm năm cuộc đời lúc trước của Vân Diệp đều có mặt của tôi, dựa vào cái gì hiện tại tôi phải rời khỏi cuộc sống của anh ấy?”

“Tôi không phải tiểu tam! Thực sự không phải! Nếu có ai đó là tiểu tam thì người đó chính là cô, chính cô mới là kẻ thứ ba can dự vào cuộc sống của chúng tôi!”

“Mẹ kiếp, con trà xanh biếu này diễn trò đến nghiện rồi đi? Hôm nay tao không đánh chết mày thì tao không phải họ Đinh!”

Quả nhiên Đinh Hà Yên lập tức kích động lao lên, Vân Diệp không thể không dùng cả hai tay ôm lấy thắt lưng của cô ta, vừa lôi vừa túm, kéo ra ngoài.

“Buông ra!”

“Anh buông ra cho em!”

Không để ý tới bạn gái cố sống cố chết giãy dụa, Vân Diệp tranh thủ liếc mắt nhìn thoáng qua Ngô Khiết Tào, cũng coi như là cảnh cáo.

Nhưng vừa chạm đến ánh mắt của cô thì anh tức khắc dời tầm mắt đi. Ánh mắt đó chứa vô vàn bi thương, Vân Diệp không biết phải đối mặt như thế nào.

Chạm phải ánh mắt đau xót giống như mất đi tất cả mọi thứ, Vân Diệp mới nhớ ra Ngô Khiết Tào đã mất cha mẹ, cô không thể chịu nổi nếu mất thêm cái gì nữa.

Vân Diệp lại càng thêm áy náy.....

Nhìn bóng dáng hai người qua khỏi cửa phòng, Ngô Khiết Tào toàn thân vô lực, thuận theo bàn trà ngã ngồi xuống đất, vội lấy tay che miệng ngăn từng tiếng nghẹn ngào đứt quãng.

Nghe thấy tiếng vang phía sau, Vân Diệp run run nắm chặt hai tay, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Mãi đến khi chắc chắn hai người kia đã đi xa, Ngô Khiết Tào mới buông bàn tay phải che miệng ra, khoe môi gợi lên một độ cong xinh đẹp.

Lấy điện thoại di động ra, cô thuận thực ấn một dãy số.

Về mặt của cô bình tĩnh đến đáng sợ, nhưng tiếng nói phát ra lại nức nở nghẹn ngào, bi thương đau xót

“Alo? Ngô Hạ Nhân.”

“Chị... chị không sao cả.”

“Thật mà. Hôm nay... cậu ăn cơm cùng với chị đi.”

“Ừm, bây giờ... chị... đến đó đây.”

Trong không khí quanh quẩn hương café thơm ngát, không biết là hương café khiến cho không khí thêm say mê hay là không khí làm cho hương café thêm nồng nàn. Từng tốp năm ba người ngồi một bàn, hoặc bàn chuyện, hoặc hẹn hò, trên mặt mỗi người đều mang theo cảm xúc tự nhiên thanh thản.

Không thể nghi ngờ đây là một quán café có khung cảnh vô cùng tốt, mà một quán café như vậy thì chị em nhà họ Ngô hiện giờ đang nghèo túng quả thật không thể vào nổi.

Ngô Hạ Nhân lạnh mặt nhìn chị gái rút ra một tấm thẻ đặt lên trên bàn, rồi đẩy về phía cậu.

“Tiền này chị lấy ở đâu?”

“Chuyện đó em đừng quan tâm, cứ học cho thật tốt là được rồi.”

“Chị không nói cho em biết tiền này ở đâu ra thì em tuyệt đối sẽ không dùng.” Ngô Hạ Nhân cố chấp mở miệng, giống như một con nhím xù đầy gai.

Có lẽ là nhận ra nguyên nhân của bầu không khí căng thẳng hiện giờ, Ngô Khiết Tào mỉm cười trêu chọc: “Yên tâm đi, không phải là tiền bán thân đâu.”

Nụ cười này nhìn rất giả tạo.

Nhìn ở dưới bất kỳ góc độ nào thì nụ cười tưởng chừng như hoàn mỹ kia đều tản ra sự yếu ớt, ánh mắt sưng đỏ đã biểu lộ ra tất cả.

Ngô Hạ Nhân không nói gì nữa, cậu dựa lưng vào bức tường phía sau, nhìn thẳng vào Ngô Khiết Tào — cậu chờ một câu trả lời hợp lý.

Tiếng nhạc thanh nhã không ngừng truyền vào tai, đem tầm mắt dời về phía người đánh đàn cô độc, Ngô Khiết Tào nói: “Hồi nhiều như vậy để làm gì?”

Ngô Hạ Nhân vẫn duy trì tư thế, không lên tiếng.

“Thằng nhóc này, sao lại ngoan cố như vậy?”

.....

“Tốt xấu gì chị cũng là chị của cậu mà.”

.....

“.....”

.....

Bồi bàn đã đi qua đi lại hai lượt, hai người vẫn duy trì trạng thái trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Ngô Khiết Tào bưng lên tách café đã lạnh, nhưng không uống, chỉ nhìn mặt nước café trong tách vì động tác của cô mà dao động: “Là của Vân Diệp?”

“Vân Diệp?”

“Ừm, chắc cậu vẫn còn nhớ, mới trước đây cậu rất thích theo sau anh ấy chạy tới chạy lui.”

“..... Vì sao anh ấy lại cho chị tiền?”

Gần như trong nháy mắt, một giọt nước mắt rơi vào trong tách café. Ngô Khiết Tào nhẹ nhàng trả lời: “Hiện tại chị là bạn gái của anh ấy.”

“Là bạn gái thì sẽ cho tiền?”

“Sao không thể cho tiền bạn gái?”

“Vậy chị khóc cái gì?”

“Chị không khóc! Cậu đoán mò vớ vẩn gì chứ?”

Đây quả thực là lời nói dối kém cỏi nhất!

Bọng mắt sưng lên, chớp mũi đỏ ửng, không che giấu nổi ánh mắt trốn tránh, thương tâm..... Có quá nhiều sơ hở để vạch trần lời nói dối, nhưng ngay tại lúc này Ngô Hạ Nhân lại do dự không muốn làm rõ mọi chuyện.

“Ting... Ting... Ting...” Màn hình di động trên mặt bàn đột nhiên sáng lên, đây rõ ràng là chiếc điện thoại “đã bị mất” kia của Ngô Khiết Tào.

Cô chậm rãi mở tin nhắn ra xem: Tốt nhất em nên giải thích một chút về việc gửi tám ảnh chụp kia cho anh.

Là Vân Diệp gửi đến.

Cô nhanh chóng gửi tin trả lời: Em sẽ giải thích.

Đinh Hà Yên quả nhiên nghe lời giống như cún con — nếu cô ta không đem ảnh chụp đưa cho kim chủ xem thì mới khiến cho Ngô Khiết Tào phiền lòng đấy.

Thật đúng là một chú cún nhỏ nghe lời mà.

Tận mắt nhìn thấy chị gái chỉ vì nhận được một tin nhắn nhỏ mà tươi cười ngọt ngào, Ngô Hạ Nhân cũng bưng café lên: “Là tin nhắn của anh Vân Diệp?”

Ngô Khiết Tào vẫn cười thật hạnh phúc: “Ừ.”

Uống một hơi cạn sạch café, Ngô Hạ Nhân xách ba lô đứng dậy: “Em đi đây, nếu chị đã lựa chọn, thì..... tự giải quyết cho tốt.”

Thân ảnh cao lớn quay người rời đi.

Ngô Khiết Tào nhìn theo bóng dáng kia, thuần túy cảm khái một câu: “Hạ Nhân cũng đã trưởng thành rồi.”

Ngô Hạ Nhân tăng nhanh bước chân.

Ngô Khiết Tào ngồi lại một mình cũng không cảm thấy cô đơn.

Theo giai điệu uyển chuyển nhẹ nhàng của tiếng nhạc, cô ấn số gọi điện thoại, giọng nói nức nở: “Alo? Toàn soạn báo XL phải không?”

“Tôi muốn cung cấp cho các anh một tư liệu thực tế, có liên quan đến một tiểu tam vô sỉ!”

“Anh có thể gọi tôi là cô Đinh.”

“Người phụ nữ kia không cần che giấu đâu, cô ta tên là Ngô Khiết Tào.”

“Được, bây giờ tôi bắt đầu kể đây.”

“Cô ta là một nữ tiếp viên bán rượu, hơn nữa.....”.

.....

Tất cả đã sắp xếp ổn thỏa. Còn lại chỉ có một sự kiện làm theo kịch bản diễn nữa mà thôi.

Cuộc sống của mỗi người chính là một kịch bản, bởi vì nó rất đơn giản, mà thậm chí còn không có tính khiêu chiến nào, không phải sao?

–[Nhiệm vụ ẩn: Khiến cho Đinh Hà Yên và Vân Diệp không thể tiếp tục, hoàn thành được 60%]

[Mong người chơi không ngừng cố gắng]

[Chúc bạn chơi vui vẻ]

Trích lời Ngô Khiết Tào: Cho dù thế giới này có tuyệt chủng “mèo ăn vụng thịt” thì cũng không thể không có “đàn ông ăn vụng thịt”.

Mà đàn ông thường có một đặc điểm chung, đó là — thích người phụ nữ giống như chim nhỏ nép vào người.

Nhưng trên thực tế, thỉnh thoảng vẫn có những loại phụ nữ có thể đánh bại loại “chim nhỏ nép vào người” đó.

Ví dụ như, phụ nữ xấu xa đến tận xương nhưng vẫn giữ được sự ngây thơ, hồn nhiên. Kể cả chỉ là nhất thời diễn trò thì đàn ông vẫn cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Bởi vì được loại phụ nữ này yêu đến sâu đậm, cảm giác kích thích mang lại không hề nhỏ một chút nào.

Đương nhiên, nếu không xấu xa đến tận xương thì xây dựng một chút giả dối cũng được.

Chỉ là trong lúc vô ý tôi phát giác ra đạo lý này mà thôi — Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

(*) Chú thích: Trà xanh biểu là loại phụ nữ chuyên giả vờ thanh thuần, vô hại, kỳ thực rất có dã tâm, chuyên cướp bạn trai của người khác

5. Chương 5: Thế Giới Thứ Hai (4)

Không cùng Ngô Hạ Nhân ăn cơm nên Ngô Khiết Tào cũng thấy nhàm chán, đứng dậy quay về ngôi biệt thự được dùng làm “Kim ốc tàng kiều” kia, định nghỉ ngơi dưỡng sức sau một cuộc chiến dịch.

(*) Kim ốc tàng kiều: nhà vàng cất người đẹp

Cô luôn tin tình trường cũng như chiến trường.

Khi Ngô Khiết Tào về đến biệt thự mới phát hiện ra xe của Vân Diệp đã sớm đỗ ở trong vườn hoa.

Anh đến nhanh hơn so với dự đoán.

Lấy gương trang điểm luôn luôn đặt ở trong ví ra, Ngô Khiết Tào nhìn vào khuôn mặt trong gương, xác định nó đã đủ tiêu tụy, sau đó mới lững thững trên đôi giày cao gót bước vào bên trong.

Tiếp đó, khi mở cửa ra, đúng lúc nhìn thấy Vân Diệp thì thuần thực bày ra dáng vẻ vô cùng kinh ngạc.

So với sự kinh ngạc của Ngô Khiết Tào, Vân Diệp chỉ mím chặt môi, thân hình thon dài đứng im không nhúc nhích nhìn cô.

Sự luống cuống ngăn ngai qua đi, Ngô Khiết Tào dần bình tĩnh trở lại.

“Em không nghĩ anh lại tới đây sớm như vậy,” Cô nói, “Thất thần cái gì? Hiện tại cũng đã đến giờ dùng bữa, chắc dì Lâm đã tới rồi.”

Nói xong, cũng không nhìn nét mặt của Vân Diệp, cô tự rướn cổ lên, hướng về phía phòng bếp la lớn: “Dì Lâm! Dì Lâm ơi? Đã làm cơm chưa vậy? Tôi đói bụng rồi!”

“Anh đã cho bà ấy về nhà.”

“Sao lại thế? Vậy trưa nay chúng ta sẽ ăn cái gì đây?”

“Ngô Khiết Tào.....”

“Em thích anh gọi em là Khiết Tào,” Vội vàng cắt ngang lời Vân Diệp, Ngô Khiết Tào ngọt ngào cười: “Em nhớ trước đây anh vẫn gọi em như vậy mà.”

Không biết từ khi nào, mắt của cô đã thoáng lóng lánh nước: “Dù mục đích của anh tới đây sớm như vậy để làm cái gì, cũng không quan tâm anh muốn hỏi em cái gì, chúng ta cứ ăn cơm trưa trước đã, có được không?”

Ba chữ cuối cùng dĩ nhiên là tràn đầy sự khẩn cầu cùng hèn mọn, tựa như chim hải âu bị thương nhìn ra biển lớn mong mỏi nhưng không tài nào bay lên được.

Vân Diệp không nỡ nhấn tâm cự tuyệt cô vào lúc này.

Vì thế nét mặt anh bình tĩnh như ngầm đồng ý hành động của Ngô Khiết Tào.

Chậm rãi đi vào phòng bếp.

Chậm rãi nấu mì.

Chậm rãi bưng lên.

Chậm rãi ăn hết.

.....

Mãi đến khi Ngô Khiết Tào không thể tìm ra chuyện có thể làm được nữa, thì rốt cuộc hai người mới mặt đối mặt ngồi nói chuyện với nhau.

Cuộc đối thoại bắt đầu.

Vân Diệp giao mười ngón tay vào nhau: “Anh cho em cơ hội giải thích về chuyện ảnh chụp.”

“Không cần giải thích. Nó đúng như điều anh đang nghĩ.” Thời khắc này, Ngô Khiết Tào hoàn toàn quyết đoán.

“..... Vì sao?”

“Còn vì sao nữa? Đương nhiên là vì tiền rồi, nhà họ Ngô nghèo túng, em không thể quen với những ngày nghèo khổ không có tiền. Ngay cả công việc tiếp viên nữ bán rượu em cũng đã làm, còn có gì em không thể làm nữa chứ?”

Về mặt Vân Diệp châm chọc: “Anh còn tưởng em sẽ diễn trò một chút, không ngờ ngay cả một câu biện hộ cũng không có.”

“Như vậy.....” Ngô Khiết Tào nhắc bình hoa nhỏ lên, đặt ở trong tay ngắm nghía: “Nếu em nói đó là vì em yêu anh thì anh sẽ tin em sao?”

Vân Diệp không lên tiếng trả lời, anh vẫn duy trì động tác mười ngón tay giao nhau, dùng ánh mắt như nhìn thấu tất cả mọi thứ nhìn chằm chằm cô.

Ngô Khiết Tào đột nhiên bật cười: “Dù sao anh cũng đã không tin em, em chả có gì để giải thích.”

“Đinh Hà Yên nói không sai, em chính là loại phụ nữ đó. Vậy nên anh không cần hỏi nhiều làm gì, cứ đưa tiền cho em là được.”

Quả nhiên chỉ có đối mặt tiền thì mới thực sự nhìn rõ bản chất.

Tuy rằng trực giác nói cho Vân Diệp biết sự thật không phải như thế, nhưng không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, anh mở miệng nói: “Ngôi biệt thự này cho em.”

Cầm lấy chìa khóa xe, Vân Diệp không rõ cảm xúc trong lòng mình hiện giờ là thất vọng hay bị thương, “Coi như anh bỏ tiền ra mua bài học này đi.”

Nhìn Ngô Khiết Tào đang ngẩng cao đầu một cái thật sâu, Vân Diệp xoay người bước đi.

Cho đến khi mở cửa xe, Ngô Khiết Tào mới đuổi tới, tiếng thở dốc dồn dập khiến Vân Diệp quay đầu.

Đúng là Ngô Khiết đang chạy tới đây, thậm chí còn chưa kịp xỏ giày. Cô giang tay ôm chầm lấy Vân Diệp, dùng lực lớn đến mức làm thất lực Vân Diệp đập vào thân xe.

Nhưng đầu sỏ gây chuyện là Ngô Khiết Tào vẫn không quan tâm, chỉ không ngừng vùi đầu vào sâu trong ngực anh.

Tiếng khóc nức nở như âm thanh vãi dẹt chất lượng cao bị xé bỏ nghe có vẻ mông lung: “Đừng đi mà, Vân Diệp, đừng đi mà!”

“Em nói cơn nước xong rồi nói chuyện chính là muốn ở bên anh lâu hơn một chút.....”

“Mấy câu vừa rồi chỉ là giận dỗi thôi, sao anh nghe không hiểu được chứ?”

“Em không ở bên anh vì tiền! Thật mà Anh biết rõ từ nhỏ em đã thích anh rồi mà!”

“Ngày đó ở quán bar em đã nhận ra anh ngay từ đầu, nhưng lại sợ anh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của em.”

“Em yêu anh..... Vân Diệp, em yêu anh!!”

Cả người vẫn dựa sát vào thân xe, Diệp cười lạnh: “Thật xin lỗi, nhưng tôi không tin.”

Đột nhiên nghe được câu nói tuyên án vô cùng tàn khốc, Ngô Khiết Tào toàn thân cứng ngắt.

Cô không thể tin ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với ánh mắt như phủ một lớp băng lạnh của Vân Diệp.

Đôi môi mỏng kia còn tiếp tục nói cối cô những lời tàn nhẫn hơn: “Ngay từ đầu tôi chỉ muốn cùng cô chơi đùa một chút mà thôi. Hơn nữa tôi sắp đi thành phố L công tác, chuyến bay chiều hôm nay.”

“Xin lỗi, tôi không có thời gian cùng cô chơi tiếp rồi.”

Đây mới thực sự là một kích phủ đầu.

Trên mặt vương đầy nước mắt chưa khô, Ngô Khiết Tào ngơ ngác để mặc kim chủ tiền nhiệm đẩy sang một bên.

Mãi đến khi tiếng khởi động xe vang lên. Cô mới hoàn hồn trở lại, đau đớn gào thét đến tê tâm liệt phế: “Em gửi tấm ảnh chụp kia là muốn cô ta rời khỏi anh!”

“Thật đó! Em chỉ muốn cô ta rời khỏi anh! Em thừa nhận.....”

Dùng sức lau nước mắt trên khuôn mặt, giờ phút này giọng nói của Ngô Khiết Tào bình tĩnh đến đáng sợ: “Em thừa nhận, em là một người phụ nữ tồi tệ. Nhưng.....”

Chân ga bị giẫm mạnh, chiếc xe có tính năng nổi trội lập tức phóng vụt đi.

Một câu “em yêu anh” nhẹ nhàng cũng tiêu tán ở trong gió.

Bên trong xe, Vân Diệp cố gắng duy trì kiên nhẫn nói chuyện qua tai nghe: “Vừa rồi em đều nghe thấy phải không? Anh và cô ấy thực sự không có chuyện gì, khả năng tìm hiểu tin tức của anh trai em có vấn đề rồi.....”

“Ừ, được.”

Cúp điện thoại, tay chậm rãi chậm rãi xoa ngực – nơi Ngô Khiết Tào vừa mới vùi mặt vào. Chỗ đó dường như vẫn còn lưu lại nước mắt, cảm giác nóng rực khiến cho anh cảm thấy phồng tay.

Vân Diệp chậm rãi xiết chặt chỗ vải dẹt trước ngực.

Lý trí nói cho anh biết, tốt nhất anh và Ngô Khiết Tào nên tạm thời tránh đứng trên đầu sóng ngọn gió, chờ việc này qua đi, mọi chuyện tự nhiên sẽ dễ dàng giải quyết. Bọn họ có thể tự quyết định việc sống chung với nhau rồi .

Nhưng sự tình lại không thuận lợi giống như anh tưởng.

Còn chưa kịp trở về thành phố B, Vân Diệp đã nhận được một quà tặng bất ngờ.

Đó chính là chào đón anh không phải là nụ cười xinh đẹp của tình nhân, mà là một bồn máu tươi đỏ thẫm.

Hộp thư thông báo có email mới, cho rằng nó liên quan đến công việc nên anh vẫn bình thản xem hết văn kiện, sau đó mới tiện tay mở ra xem.

Cả bốn tấm lớn, màu máu đỏ sậm gần như biến đen hoàn toàn xâm chiếm tầm mắt.

Trong màn hình, Ngô Khiết Tào nằm ở giữa bốn tấm đầy máu, yếu ớt: “Thời điểm anh nhìn thấy cái này chắc em cũng đã chết.”

“Mà..... chết rồi thật ra cũng tốt.” Dường như Ngô Khiết Tào nghĩ tới cái gì, ánh mắt không có tiêu cự.

Tầm mắt cô xa xăm :“Chết rồi thì có thể đoàn tụ cùng với ba mẹ. À, còn cả Hạ Nhân nữa.”

“Anh còn nhớ Hạ Nhân không? Chính là Ngô Hạ Nhân, em trai của em, trước kia còn bé nó rất thích chạy tới chạy lui đi theo anh.”

Ngô Khiết Tào nhìn chằm chằm màn hình, giống như muốn xuyên thấu qua màn hình nhìn thẳng vào Vân Diệp, giọng nói của cô tràn đầy ác ý không che giấu: “Vân Diệp, nó cũng đã chết rồi.”

“Em từng nghĩ mất đi ba mẹ là mất đi tất cả, cũng đã từng nghĩ mất đi anh em sẽ không sống nổi. Nhưng em sai rồi.”

“Việc thực sự khiến em không thể sống chính là người em trai sống nương tựa với mình đã chết.”

Thần sắc Ngô Khiết Tào trắng bệch: “Nó vì em mà chết.”

Nhìn chằm chằm vào màn hình, cô lặp lại: “Vì em mà chết. Chính là ngày hôm qua, Tòa soạn báo XL đăng lên tin tức của Đinh Hà Yên — có liên quan đến người phụ nữ vô sỉ làm tiểu tam, mà tiểu tam kia..... vô sỉ đến mức cướp bạn trai của người khác mà còn cảm thấy đúng lý hợp tình, còn có thể lấy cái cớ tình yêu đích thực để ụy hiếp tới vợ cả.”

“Xem này. Em vẫn còn giữ lại đấy.” Ngô Khiết Tào cố gắng đưa trang báo tới gần sát màn hình, làm cho cái tiêu đề vô cùng nổi bật “Không thể tin nổi! Thành phố B xuất hiện một tiểu tam vô sỉ nhất từ trước tới nay!—Sự thật về ‘trà xanh biếu’ ” được máy quay ghi lại vô cùng rõ ràng.

“Thật trùng hợp, cô ta cũng tên là Ngô Khiết Tào.”

Sức lực đã gần cạn kiệt, giọng nói của cô càng lúc càng yếu: “Sau đó Hạ Nhân liên hệ tới tòa soạn báo đó. Thật ngoan, còn biết phải bảo vệ chị gái.”

“Nhưng trên đường nó lại bị xe đâm chết.”

“Nó mới có 17 tuổi!” Ngô Khiết Tào lặp lại : “17 tuổi, cái tuổi thật đẹp. Khi ở độ tuổi đó em chỉ biết ngây ngốc nhớ đến anh, nhưng nó lại biết bảo vệ cho em.”

“Cho dù chị gái của nó không đáng được như thế.”

“Cô Đinh Hà Yên kia.....”

“..... Em”

Tựa hồ không muốn nghĩ đến cô ta, Ngô Khiết Tào đột nhiên bình tĩnh trở lại, giờ cao cổ tay đang chảy máu đầm đìa: “Thật ra tự sát rất đau, anh biết em sợ đau mà.”

“Thật sự rất đau.”

“Em hy vọng kiếp sau chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa.”

“Vân Diệp.....”

“Em mệt quá.”

“Em hận anh.”

Trên màn hình, tất cả động tác của Ngô Khiết Tào đều dừng lại.

Môi của Vân Diệp đã sớm bị cắn đến tóe máu, nước mắt tích tụ bao nhiêu năm qua chưa từng chảy ra dường như để dành hết cho giờ khắc này.

Anh run run vươn bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve màn hình lạnh như băng trước mặt, nước mắt làm hình ảnh trở nên mơ hồ, khiến cho anh không thể nhìn thấy gì hết.

Mãi đến khi Vân Diệp phát hiện ra môi của Ngô Khiết Tào vẫn còn động đây,

Ghé sát lại gần loa, anh nghe được thanh âm yếu ớt mong lung:“..... Em yêu anh.”

Nước mắt như mưa, Vân Diệp khóc không kiềm chế nổi.

Giữa bồn nước, làn da vốn trắng nõn của Ngô Khiết Tào không còn một tia huyết sắc, đôi mắt nhắm chặt, một cánh tay đặt ở thành bể, tay còn lại đặt yên vị trên bụng cô.

Trông giống như chỉ không cẩn thận ngủ quên ở trong bồn tắm mà thôi.

Vân Diệp run run vươn tay, hy vọng muốn tìm thấy một hơi thở.

Nhưng không có, dưới cánh mũi mỏng manh không có một luồng khí nào.

Thân thể Ngô Khiết Tào không còn động nữa, chỉ có làn váy nhiễm máu nhìn không ra màu sắc cũ phập phồng cao thấp theo gợn nước.

Cô đã chết. Không phải trò đùa nghịch, kể cả có dùng hết biện pháp tra tấn Đình Hà Yên, cô cũng không thể quay về.

Thật sự không phải là đùa giỡn.....

Trong thoáng chốc, dường như anh nghe thấy tiếng kêu gào cầu khẩn của cô ngày hôm đó: “Đừng đi mà.....”

“Đừng đi mà, em yêu anh!”

Vân Diệp chậm rãi quỳ xuống cạnh bồn tắm, dịu dàng đặt một nụ hôn trên đôi môi đã trở nên xấu xí.

“Anh cũng yêu em.” Anh nói.

–[Thế giới công lược thứ hai đã hoàn thành. Nhiệm vụ: Được Vân Diệp bao dưỡng ~ đã hoàn thành

~Làm Vân Diệp thống khổ ~ đã hoàn thành

~Nhiệm vụ ẩn: Khiến cho Vân Diệp và Đình Hà Yên không thể quay về với nhau ~ mức độ hoàn thành: 100%]

[Điểm cộng của nhiệm vụ lần này: 2500 điểm.

Khấu trừ thời gian nhắc nhở: 100 điểm.

Tạo thêm Ngô Hạ Nhân cùng trí nhớ nhân tạo: 600 điểm.

Tổng điểm: 3800 điểm]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời Ngô Khiết Tào: Có rất nhiều cô gái thích ảo tưởng về cái chết đẹp như thế này, kỳ thật việc này không chỉ thỏa mãn ảo tưởng của phái nữ, mà ở phương diện nào đó tôi cũng áp dụng nó cho phái nam.

Tuy rằng nghe không đáng tin cậy, nhưng nó cũng giống như việc Trương Ái Linh đã nói hoa hồng nhung và hoa hồng bạch.

Người đàn ông nào cũng đều có cơ hội lựa chọn giữa hoa hồng bạch và hoa hồng nhung.

Cưỡi một bông hồng đỏ, ngày tháng trôi đi, màu đỏ đó giống như xác con muỗi bị đập chết dính trên tường, trắng là màu ánh trắng bên ngoài cửa sổ. Còn cưỡi hoa hồng trắng, màu trắng đó giống như một hạt cơm dính chặt trên áo, đỏ là một nốt ruồi son trên tim.

Tôi chỉ đem lý luận đó cải biên một chút mà thôi, bởi vì so với cái gọi là “Không chiếm được” thì cái chết mới là tiếc nuối lớn nhất. Vì thế Đình Hà Yên đã biến thành một hạt cơm hay con muỗi chết rồi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

6. Chương 6: Thế Giới Thứ Ba (1)

[Thế giới công lược thứ ba bắt đầu. Nhiệm vụ: Lấy được lời tỏ tình của Triển Luật; Đuổi vợ cả đi cũng không bị Triển Luật trách phạt.]

[Bởi vì nam chủ có tính chất đặc biệt, nên ở thế giới này sẽ tăng chức năng lưu trữ. Chức năng đó sẽ biến mất sau khi ra khỏi thế giới.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Đứng ở hành lang hoa lệ lấy màu đỏ làm chủ đạo, Ngô Khiết Tào hít mấy hơi thật sâu.

Mãi đến khi không thể nhét thêm không khí vào phổi nữa, cô mới đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Bên trong và bên ngoài cánh cửa là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Trên chiếc giường lớn màu đen có một cô gái;

Bức màn màu đen ngăn lại tất cả ánh sáng bên ngoài;

Ngồi trên chiếc ghế màu đen là một người đàn ông tuấn mỹ;

Tất cả đều là màu đen, đập vào mắt khiến cho người ta cảm thấy thật áp lực.

Ngô Khiết Tào cung kính cúi đầu chào người đàn ông kia, khi đứng thẳng dậy thì dùng giọng điệu bình thản thông báo: “Thiếu chủ, lão gia kêu ngài lập tức đi qua đó.”

Triển Luật không quan tâm đến Ngô Khiết Tào, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt đơn giản cũng không thèm cho cô.

Giờ phút này, lực chú ý của anh đặt hết lên cô gái đang nằm ở trên giường kia.

Triển Luật khẽ nghiêng người, chạm lên mái tóc hơi lạnh xoa tung phủ trên ga giường. Không hiểu tại sao những sợi tóc rối tung này lại có một sự dụ hoặc kỳ lạ đối với anh. Triển Luật đụng khẽ vào mặt cô gái: “Đừng cố gắng rời khỏi tôi, Hạ Hạ, em trốn không thoát đâu.”

Giống như nghe thấy tiếng nói đến từ địa ngục, Hạ Hạ lập tức co rúm lại, khiến Triển Luật cười khẽ một tiếng.

Thật lâu sau, giọng nói run run mang theo khẩn cầu của Hạ Hạ vang lên: “Cầu xin anh, thả tôi ra..... Van cầu anh..... Triển Luật, anh như vậy chúng ta không thể thương lượng được đâu”

“Thương lượng? Đó là cái gì? Tôi nghĩ hậu quả của việc thương lượng chính là để em đi ra ngoài thông đồng với người đàn ông khác đây.....” Triển Luật nhíu mi, “Em chỉ cần ngoan ngoãn nằm ở trên giường, chờ tôi đến, nhận lấy sự bảo hộ của tôi là được.”

“Thiếu chủ, lão gia vẫn đang chờ ngài.”

Vẫn không để ý tới Ngô Khiết Tào đang cắt ngang chuyện của mình, anh đặt một nụ hôn lên sườn mặt của Hạ Hạ, dùng chất giọng khàn khàn đặc biệt thông báo: “Lát nữa tôi sẽ quay lại nhìn em.”

Sau khi đứng dậy, Triển Luật kinh thường liếc mắt nhìn Ngô Khiết Tào một cái, ý bảo cô đi theo, rồi dứt khoát ra khỏi phòng.

Ngô Khiết Tào không quên đóng cửa lại, nhắm mắt chạy đuổi theo sau.

“Cô tới nhà họ Triển đã bao lâu rồi?”

“Ba năm.”

“Vậy thì hẳn cô biết tính tình của tôi.”

“..... Đúng vậy.”

“Tôi ghét nhất là bị người khác quấy rầy khi đang làm chuyện của mình. Nếu việc này còn tái diễn, tôi sẽ giết cô~”

Thờ ơ quét mắt nhìn bóng lưng Triển Luật đi ở phía trước, Ngô Khiết Tào mặt không đổi sắc, giọng nói lại mang theo sự trang nghiêm hiem có: “Vâng.”

Không biết đã qua bao lâu, hai người mới đi tới đích đến — thư phòng.

Lưu loát vận tay nắm, thậm chí còn không thêm gõ cửa, Triển Luật trực tiếp nghiêng người đi vào trong.

Tất nhiên là Ngô Khiết Tào không có tư cách để vào đó, vì thế cô dừng lại đứng ở trước cửa phòng lặng lẽ chờ đợi. Cho dù hiệu quả cách âm có tốt hơn nữa thì Ngô Khiết Tào vẫn có thể nghe được tiếng đồ đạc rơi vỡ bên trong.

Đây là một câu chuyện xưa cũ rích.

Cô gái trẻ Hạ Hạ trong quá trình trả thù tập đoàn Vân Thiên báo mối hận giết cha mẹ, không ngờ lại trêu chọc phải thiếu chủ hắc bang Triển Luật. Thời gian hai người ở chung dần dần phát sinh tình cảm, tình cảm sâu đậm đến mức có thể mặc áo cưới kết hôn được rồi. Nhưng vô tình, Hạ Hạ lại phát hiện ra cha mẹ vô tội của mình không phải chết vì bất hòa trong làm ăn với tập đoàn Vân Thiên như cô vẫn nghĩ, mà là chết trong khi vô tình gặp phải trận quyết đấu giữa các bang phái hắc đạo.

Về phần bang phái hắc đạo kia, hiển nhiên là bang lớn nhất của nhà họ Triển.

Trong quá trình kết giao, Hạ Hạ nhận ra bạn trai mình là một hàm băng lạnh lùng, và là kẻ có mối thâm thù đại hận với mình.

Vì thế Hạ Hạ bỏ trốn, Triển Luật truy đuổi. Hạ Hạ lại trốn, Triển Luật tiếp tục đuổi theo. Rốt cuộc, trong khi đang lẩn trốn, Hạ Hạ lại quyến rũ thiếu gia Vân Lan của tập đoàn Vân Thiên. Điều đó khiến Triển Luật vô cùng phẫn nộ, trực tiếp xách cô về nhà bắt giam, thậm chí còn công cả tay.

Nói tóm lại, hai người nháo qua nháo lại chỉ vì bốn chữ — tương ái tương sát. (yêu nhau lắm cắn nhau đau)

Không thể nói Triển Luật không thương cô, mà cũng không thể nói Hạ Hạ không thương anh. Có lẽ trong mắt của những người khác, đôi tình lữ này chỉ đang chơi trò chơi tình ái mà thôi.

Nhưng trên thực tế, tình yêu không giống như trong tiểu thuyết, trò vờ qua vờ lại này không vui một chút nào.

Thật là nhàm chán, giống như hai con quỷ nhỏ ngây thơ. Ngô Khiết Tào dựa lưng vào tường, âm thầm bình luận.

Không biết qua bao lâu, tới khi đám người canh gác tổng bộ đến thay ca, Triển Luật với bộ mặt sa sầm mới bước ra, phát tay áo ý bảo Ngô Khiết Tào đi theo.

Triển Luật rất cao, chạy bộ cũng giống như vận động viên chuyên nghiệp, lại càng không cần so sánh với tốc độ đi bộ bình thường của Ngô Khiết Tào.

Triển Luật bước đi thật nhanh ở phía trước, Ngô Khiết Tào đành phải cố gắng theo sau, mắt thấy đã sắp hết hành lang rồi.

Đột nhiên Triển Luật phá vỡ trầm mặc: “Ông cụ muốn cô đi theo tôi.”

“..... Tôi đã biết, thiếu chủ.”

“Không không không,” Liên tục nói ba từ “không”, Ngô Khiết Tào nhìn Triển Luật gơ ngón trở lên lắc lắc rồi nói tiếp, “Tôi không có ý này.”

Anh đột nhiên dừng lại, Ngô Khiết Tào nhất thời không kịp phản ứng. Động tác của Triển Luật nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa sức công phá vô hạn.

“Haiz.....” Triển Luật khẽ thở dài một hơi, không có hành động gì khác nữa. Anh tiếp tục đi về phía trước, nhưng đúng lúc Ngô Khiết Tào nghĩ rằng chuyện chỉ có thế thì Triển Luật đột nhiên quay ngoắt lại, hung hăng bóp chặt cằm của cô.

Lực đạo rất lớn, Ngô Khiết Tào cảm thấy cằm mình sắp bị tháo rời ra tới nơi.

Khuôn mặt đẹp dễ của ác quỷ gần trong gang tấc, từng chút từng chút sát gần lại, nhẹ giọng nói bên tai cô như đang thủ thủ với tình nhân: “Cô mới ở nhà họ Triển ba năm?”

Ngô Khiết Tào khẽ gật đầu.

“Nhưng..... những người đi theo tôi, dù chỉ làm công việc quét rác cũng phải lẫn lộn ở nhà họ Triển ít nhất năm năm. Ông già kia chính là như vậy, sợ thằng con trai độc nhất này bị kẻ thù của ông ta đặt bẫy tiêu diệt.”

“Giống như thế này này,” Triển Luật lấy ra một khẩu súng, vừa nói vừa để họng súng vào giữa thái dương: “Pằng ~, người thừa kế của ông già sẽ không còn rồi.”

“Như vậy..... Cô nói tôi nghe xem, một cô gái mới vào nhà họ Triển được ba năm sao lại được ông già coi trọng, thậm chí còn muốn đặt ở bên người tôi?”

“A.....” Triển Luật tiếp tục tự suy đoán: “Tôi quên mất, cô là một cô gái đấy. Thế này thì phải đổi cách hỏi rồi. Cô làm cách nào lên được giường của ông ta? Người phụ nữ lạnh lùng như cô trong lúc làm chuyện đó sẽ kêu lên chứ? Kêu êm tai không?” Tựa hồ quá chán ghét, Triển Luật “chặc” một tiếng.

Bất kỳ người nào bị kẻ khác dùng giọng nói như rắn độc phun vào lỗ tai đều cảm thấy không thoải mái, cho dù kẻ đó có khuôn mặt tuấn mỹ không giống người thường.

Hiện tại, Ngô Khiết Tào đang rơi vào loại trạng thái không thoải mái này, cho dù có tức giận vì bị nhục mạ, cô vẫn tận lực duy trì biểu cảm bình tĩnh, đứng thẳng trả lời: “Thiếu chủ, nếu tôi đã lên được giường của lão gia, thì lão gia cũng sẽ không sắp xếp cho tôi ở bên cạnh ngài.”

Ai nhìn vào cũng có thể dễ dàng nhận ra Ngô Khiết Tào đang giả bộ trấn định.

Triển Luật tựa hồ cảm thấy hứng thú với phản ứng của cô, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch lên: “Ồ..... Thật không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng thật đáng tiếc.....” Nói được nửa câu, Triển Luật lại ngừng lại, đợi đến khi Ngô Khiết Tào vẫn đang cúi đầu theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, anh mới chậm rãi nói tiếp: “Tôi không tin.”

“.....”

Khẽ cười gạt tóc mai ra sau vành tai Ngô Khiết Tào, Triển Luật nhẹ nhàng nhắm xuống mục tiêu, cắn mạnh.

Ngô Khiết Tào chắc chắn vành tai đã bị cắn chảy máu rồi, nhưng cô vẫn quật cường không chịu kêu đau.

Triển Luật thì ngược lại, thần nhiên ngậm lấy chỗ vừa cắn, mập mờ nói: “Tôi không cần biết cô giả thủ đoạn gì, cũng không quan tới mưu đồ của cô.”

Rốt cuộc Triển Luật cũng chịu nhả ra, không thèm nhìn Ngô Khiết Tào lấy một cái, trực tiếp xoay người rời đi: “Chỉ cần cô không quên bổn phận của mình là được. Ừm..... Mà việc này không cần tôi nhắc nhở cô cũng biết. Có lẽ tôi nên nhắc nhở cô không nên vượt quá bổn phận.”

Đi được vài bước, Triển Luật nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau truyền tới, “Đừng đi theo.” Anh nói.

Vì vậy, Ngô Khiết Tào dừng ngay tại chỗ, giơ tay chạm vào vành tai mình bị cắn, rồi nhìn chằm chằm vào màu máu đỏ tươi trên đầu ngón tay, cô chậm rãi trả lời:“..... Vâng.”

Khoảng chừng 40 phút sau, cô khẽ xoa bóp cái chân đau nhức vì phải đứng trong thời gian dài, rồi đứng dậy, đi thẳng đến căn phòng giam giữ Hạ Hạ.

Đúng như cô dự đoán, Triển Luật đã đi qua đây. Cho nên khi cô vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào đứt quãng từ trong phòng truyền ra. Khóe miệng Ngô Khiết Tào khẽ nhếch lên, nhưng bộ dạng lại ra vẻ như đang quan tâm: “Cô đừng khóc.”

“Không cần cô lo! Nếu cô thực sự quan tâm tới tôi thì hãy thả tôi đi!”

Linh hoạt tránh thoát được chiếc gối đầu Hạ Hạ ném tới, Ngô Khiết Tào bước từng bước đến gần, giữ chặt lại tay của Hạ Hạ đang ra sức giữa dựa, ma sát mạnh vào còng tay lại càng thêm sưng đỏ: “Tôi sẽ thả.”

“Nếu cô mà không..... Cô nói cái gì?”

“Tôi sẽ thả,” Ngô Khiết Tào không ngại lặp lại: “Tôi sẽ thả cô ra, chỉ có điều không phải bây giờ.”

Hạ Hạ có chút do dự không tin, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn cô gái trước mặt: “Thật sao?”

“Hiện tại tôi sẽ chụp một bức hình của cô, để cho Vân thiếu gia biết cô đang ở nơi này. Như vậy anh ta sẽ phải người..... À không, anh ta sẽ tự mình tới cứu cô, được không?”

“Thật vậy sao?”

“Tôi đã nói rồi, là thật.”

“Nếu như cô là người xấu thì sao đây?”

“Tin tưởng tôi, Hạ Hạ.....” Ngô Khiết Tào nhặt chiếc gối đầu bị ném xuống dưới đất lên, đặt vào chỗ cũ; bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển như mèo nhỏ, “Hiện giờ ngoài tôi ra, cô không thể dựa vào ai cả.”

“..... Được rồi.”

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Ngô Khiết Tào gửi ảnh chụp đi cùng với lời nhắn: Lão gia, cô gái này là nhược điểm của thiếu gia. Đa tạ ngài đã cho tôi cơ hội làm việc cống hiến cho nhà họ Triễn.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Ở trong tình yêu, không có thời gian để chơi trò “tương ái tương sát”.

Trong trò chơi này, trừ phi tình cảm thật vững chắc, nếu không một khi không nắm chắc được mức độ của nó, nó sẽ dễ dàng xuất hiện lỗ hổng để phá vỡ.

Phải bắt đúng lấy thời cơ đó mà xông vào thì mới có thể một đòn giành thắng lợi!

Bởi vậy tôi mới nói, những kẻ chơi trò ‘yêu nhau lắm cắn nhau đau’ đều là ăn no rừng mỡ.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

7. Chương 7: Thế Giới Thứ Ba (2)

Cửa phòng làm việc thường ngày của Triễn Luật bị mở ra.

Nghe thấy tiếng vang, tầm mắt của anh di chuyển từ văn kiện nhìn lên, thấy Ngô Khiết Tào đang ôm một chồng tài liệu lớn đi vào thì không khỏi nhíu mày.

Ngô Khiết Tào tất nhiên là có chú ý đến điểm này, vì vậy cô trưng ra vẻ lo lắng hiếm có trên gương mặt mà Triễn Luật hoài nghi nó đã bị tê liệt từ khi sinh ra: “Thiếu chủ, chỉ cần hoàn thành công việc đợt này thì có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.”

“Ừm.....Cô cảm thấy công việc tôi đang làm chỉ là chuyện trong một sớm một chiều? Ngày nào ông già kia còn chưa nghỉ, thì ngày đó tôi vẫn phải duy trì hoạt động của cái tập đoàn này.”

“Thiếu chủ, tôi.....”

“Cô thật phiền,” Triễn Luật đánh gãy lời của Ngô Khiết Tào, dùng tốc độ khiến người khác giật mình lấy súng lục ở trong ngăn kéo ra, lau chùi tỉ mỉ, sau đó ưu nhã giơ lên nhắm thẳng vào Ngô Khiết Tào: “Nếu còn nhiều lời phiền phức như vậy, tôi giết.”

Lúc trước Triễn Luật đã nói ‘Ông già kia nói cô đi theo tôi’ cũng không phải là lời nói suông.

Thực tế, mấy ngày nay Ngô Khiết Tào đã làm việc bên cạnh Triễn Luật rồi.

Vậy nên cô mới có thể khiến Triễn Luật phiền chán mình đến mức này. Tuy nhiên hiện giờ phiền chán tạm thời cũng là một loại phương thức thu hút sự chú ý.

Cố gắng không phát ra tiếng động, Ngô Khiết Tào đặt cốc sữa đã chuẩn bị trước lên trên mặt bàn: “Thiếu chủ, nếu mệt rồi thì uống một chút sữa đi, vẫn còn nóng.”

Triển Luật cười lạnh, tiếng cười khiến người ta phải run rẩy nổi da gà.

Mà cốc sữa kia, để tận đến lúc làm việc xong vẫn luôn đặt ở chỗ đó, không vơi đi giọt nào. Còn Triển Luật thì đã sớm ra khỏi phòng tới chỗ Hạ Hạ rồi.

Ngày nào cũng như thế này.

Hai ngày nay, hành trình của Triển Luật gần như cố định: Rời giường, dùng điểm tâm, làm việc, thăm Hạ Hạ, ăn cơm trưa, thăm Hạ Hạ, làm việc, không uống sữa.

Hai ngày nay, hành trình của Ngô Khiết Tào cũng gần như cố định: Kêu Triển Luật rời giường, nhìn Triển Luật dùng điểm tâm, cùng Triển Luật làm việc, cùng Triển Luật thăm Hạ Hạ lại còn phải nháy mắt ra hiệu, nhìn Triển Luật ăn cơm trưa, cùng Triển Luật thăm Hạ Hạ nhân tiện nháy mắt ra hiệu, cùng Triển Luật làm việc cộng thêm đưa sữa.

Rốt cuộc, sau khi nhận văn kiện trong tay Ngô Khiết Tào đến ngày thứ tư, Triển Luật đã không thể nhịn được nữa.

Anh giả bộ muốn tiếp nhận văn kiện, nhưng đúng lúc Ngô Khiết Tào thả văn kiện ra lại rút tay về.

‘Bộp’ một tiếng, tập giấy A4 rơi tán loạn xuống mặt đất, có vài tờ rơi đến bên cạnh chân Triển Luật, bị anh vô tình giẫm lên. Trên nền giấy trắng phau xuất hiện vết giày màu đen.

Triển Luật vươn bàn tay lạnh lẽo bóp lấy cổ Ngô Khiết Tào: “Nói đi, mục đích của cô là gì?”

Ngô Khiết Tào đứng im bất động, mặt không nhăn mày không nhú nói: “Thiếu chủ, vấn đề này mấy hôm trước ngài đã hỏi qua rồi.”

“Ồ? Thật không?”

“Đúng vậy.”

“À.” Triển Luật thở ra một hơi, làm mấy sợi tóc nhỏ bên má Ngô Khiết Tào khẽ lay động: “Cô nhất định phải cho tôi một lý do. Không có ai đối xử tốt với một người vô điều kiện cả, rõ chưa?”

“.....”

“Tôi nhớ ngày đầu tiên tôi đã nói, cô không được vượt quá bốn phận, cô thật sự tuân thủ chứ?”

“..... Đúng thế, thiếu chủ.”

“Vậy cô nói cho tôi biết, cốc sữa tươi này là sao?”

“.....”

“Không muốn trả lời? Hay là không dám trả lời?”

Nghe được giọng nói mang theo sự uy hiếp, Ngô Khiết Tào cảm thấy lưng mình toát ra mồ hôi lạnh, cô nhắm mắt lại, nắm chặt hai tay.

Đôi tay kia hiện giờ đã quen thuộc với cái cổ mảnh khảnh của cô.

Do dự mãi, cô mới trả lời: “Bởi vì tôi..... thích ngài!”

‘Rắc’ một tiếng.

Triển Luật dùng tay không bẻ gãy cổ của Ngô Khiết Tào, ngay trước thời điểm mất đi ý thức, cô chỉ nghe thấy một giọng nói nguội lạnh vang lên: “Đúng là một cô gái không thành thật.”

–[Bởi vì người chơi không tự động lưu trữ, nên không thể đọc lại các tập tin. Bạn có thể lựa chọn bắt đầu trò chơi lại một lần nữa.]

[Hoặc là bạn có thể lựa chọn mất 500 điểm để đọc tập tin mà hệ thống lưu trữ.]

..... Tôi không muốn bắt đầu lại một lần nữa.

[Đã trừ đi 500 điểm, chúc bạn chơi vui vẻ.]

“Thiếu chủ, vấn đề này mấy hôm trước ngài đã hỏi qua rồi.”

“Ồ? Thật không?”

“Đúng vậy.”

”Cô nhất định phải cho tôi một lý do. Không có ai đối xử tốt với một người vô điều kiện cả, rõ chưa?”

“.....”

“Tôi nhớ ngày đầu tiên tôi đã nói, cô không được vượt quá bốn phận, cô thật sự tuân thủ chứ?”

“..... Đúng thế, thiếu chủ.”

“Vậy cô nói cho tôi biết, cốc sữa tươi này là sao?”

“.....”

“Hừm.....” Triển Luật có chút tức giận, không chỉ cười mỉa mà còn hừ lạnh. Tận lực bình ổn lại cảm xúc, anh tiếp tục mở miệng, “Không muốn trả lời? Hay là..... không dám trả lời?”

Vừa nói, đầu ngón tay anh vừa chạm nhẹ vào làn da của Ngô Khiết Tào, hai ngón tay bắt chước tư thế đi đường mà khiêu vũ ở trên đó. Nhảy chán rồi, bàn tay nhấn nhụ lại đặt trên cần cổ của Ngô Khiết Tào, không tiếng động mà uy hiếp.

“.....”

Nhìn Ngô Khiết Tào quật cường ngậm chặt miệng, Triển Luật khẽ mỉm cười, khiến cho khuôn mặt vốn tuần mỹ lại càng thêm tinh xảo mỹ lệ.

Đôi môi chậm rãi mở ra, anh trầm thì: “Tôi không cần một kẻ cầm điếu.”

‘Rắc.....’

[Trừ tiếp 500 điểm, chúc bạn chơi vui vẻ.]

“Tôi nhớ ngày đầu tiên tôi đã nói, cô không được vượt quá bốn phận, cô đã thật sự tuân thủ chứ?”

“.....”

“Không muốn trả lời à? Vậy cô nói cho tôi biết, cốc sữa tươi này là sao?”

Không dám tiếp tục yên lặng nữa, Ngô Khiết Tào dè dặt thử mở miệng: “Chỉ là một cốc sữa mà thôi, đây là việc chúng tôi phải làm, thiếu chủ.”

Dường như bị câu trả lời lớn mật ngoài dự đoán của Ngô Khiết Tào làm cho kinh ngạc, Triển Luật nhú mi: “Nếu tôi có thể tự đoán được lý do cô làm thế này thì sao?”

“Ngài đoán đi?”

Chính là thế này, đối mặt với một kẻ tâm thần, thì nhất định cũng phải thần kinh theo anh ta.

“Wow~ là ai cho cô cái dũng khí cùng tôi nói chuyện kiểu này?”

Ngô Khiết Tào nói càng trơn tru: “Ngài đoán đi?”

Chỉ có như vậy mới có thể khơi gợi hứng thú của anh ta. Chỉ cần một chút hứng thú thôi, anh ta cũng sẽ không dễ dàng giết người như vậy — quả thực là giống như dí chết một con kiến.

Triển Luật không lên tiếng trả lời.

Anh trở lại như bình thường, cẩn thận sửa lại nếp nhăn trên vạt áo, tư thái cực kỳ tao nhã quay về bàn làm việc.

Chống khuỷu tay lên trên bàn, Triển Luật có chút hứng thú liếc mắt nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của Ngô Khiết Tào, trông cô có vẻ như đang trấn định nhưng thực ra lại đang vô cùng sợ hãi: “Cô như vậy thú vị hơn so với hình tượng khối băng kia đấy.”

Lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc này Ngô Khiết Tào mới dám ngẩng đầu lên đối diện với Triển Luật: “Đa tạ thiếu chủ khách lệ.”

Cứ duy trì loại trạng thái này, Ngô Khiết Tào đứng thẳng tại chỗ, không chịu rời đi, cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Thật lâu sau, Triển Luật tức giận cầm cốc thủy tinh lên, ngửa đầu uống sữa ở bên trong.

“Đúng rồi thiếu chủ,” Ngô Khiết Tào lên tiếng, đến khi thấy Triển Luật nhìn về phía mình mới nói tiếp: “Tôi nghĩ..... đưa cô Hạ Hạ ra ngoài chơi một chút thì có tốt hơn không?”

“Cô đang nói đùa?” Triển Luật nghi hoặc, vành môi còn đọng lại một ít sữa, hình ảnh này khiến cho anh không thể nào trưng ra bộ dạng uy nghiêm như ngày thường.

“Thiếu chủ, cô Hạ Hạ không phải là súc vật được nuôi dưỡng ở trong nhà. Ngài yên tâm, tôi lấy tính mạng ra đảm bảo, sẽ không để cho cô ấy chạy thoát. Tôi cam đoan.”

“Tôi không biết tình cảm của hai người lại tốt như vậy đấy.”

“Tình cảm của chúng tôi vẫn luôn tốt, vậy nên tôi là người thích hợp nhất để ra ngoài tản bộ với cô ấy. Thiếu chủ, ngài không phát hiện ra sao? Cảm xúc của cô Hạ Hạ càng ngày càng xuống dốc.”

Triển Luật một hơi uống hết chỗ sữa còn lại.

“Tiểu Khiết, cô đề nghị như vậy mà không bị phạt sao?”

Hạ Hạ áy náy nhìn Ngô Khiết Tào đang giúp mình mặc quần áo, “Nếu để tôi chạy thoát thì cô làm sao bây giờ?”

Loại thiện lương bất kể thời gian và địa điểm này quả nhiên lúc nào cũng vô dụng.

Ngô Khiết Tào nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Hạ Hạ, còn thật cẩn thận chải đầu giúp cô: “Tôi không sao, chỉ là tôi không thể chịu nổi cái kiểu giả nhân giả nghĩa của Triển Luật nữa rồi.”

Rõ ràng chính Hạ Hạ cô mới là kẻ giả nhân giả nghĩa nhất, một mặt thì muốn chạy thoát khỏi nhà giam, mặt khác thì lại ra vẻ hỏi người giúp mình chạy thoát có bị phạt hay không. Cũng đâu có quan tâm gì đến biện pháp cứu giúp người mà mình gọi là “ân nhân” kia.

“Tiểu Khiết.....” Hạ Hạ quay lại ôm chầm lấy Ngô Khiết Tào: “Tuy rằng tôi còn thương anh ta, nhưng..... nói thế nào đi chăng nữa thì cũng cảm ơn cô!”

“Đừng cảm ơn tôi vội, cứ chạy thoát trước rồi nói sau.”

Chuẩn bị lên chuẩn bị xuống, khi hai người thực sự ra khỏi cửa đã là một tiếng đồng hồ sau.

Giả vờ nhìn vô số quầy hàng ở hai bên đường, quả nhiên Ngô Khiết Tào nhận ra có mấy người luôn đi xung quanh các cô. Bọn họ duy trì một khoảng cách không gần không xa, nhìn lướt qua thì cũng giống như những người đi mua sắm bình thường, nhưng kỳ thực là đang giám thị các cô.

Khoảng cách này đúng là vừa vặn.

Không biết đã đi bao lâu, một người đàn ông có mái tóc đen thanh thoát gọn gàng xuất hiện ở trước mặt các cô.

Anh ta mỉm cười gật đầu, tự lên tiếng giới thiệu: “Tôi là Vân Lan.”

“Ngưỡng mộ đã lâu.”

Vân Lan nhìn Ngô Khiết Tào trả lời lịch sự quy củ thì không có nửa phần để ý. Anh ta vươn tay, nhìn Hạ Hạ, tựa như một chàng kỵ sĩ đang chờ sự ái mộ của công chúa.

Nhưng kỳ sĩ đầu thế có được công chúa dễ dàng như vậy.

Ngô Khiết Tào đột nhiên kéo Hạ Hạ ra phía sau, cổ tình nói lớn để ấy người giám thị nghe thấy: “Tôi đã lấy tính mạng của mình ra đảm bảo với thiếu chủ, tuyệt đối không để cho cô Hạ Hạ rời khỏi tầm tay!”

Trò chơi vẫn tiếp tục.

Trong nháy mắt Ngô Khiết Tào bị vệ sĩ của Vân Lan đánh cho ngất xỉu, có nhìn thấy khuôn mặt của Triển Luật.

Mây kiếm tuyệt mỹ của anh nhú lại thật chặt, tạo thành một đường cong duyên dáng.

Chỉ cần cong như vậy thôi là đủ rồi, Triển Luật, trò chơi này anh sẽ thua nhanh thôi. Ngô Khiết Tào cố sức mỉm cười.

Bóng đen bao phủ tầm mắt.

–[Chúc mừng người chơi hoàn thành được nhiệm vụ ẩn: Được Triển Luật quan tâm. Thưởng 500 điểm.]

[Trừ điểm hai lần người chơi đọc tập tin của hệ thống. Số điểm người chơi có hiện giờ: 3300 điểm.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Trí tuệ của người xưa không thể coi thường được.

Cùng đường đến nỗi sử dụng khổ nhục kế thì đã sao? Chỉ cần có người chịu nhảy vào bẫy là được.

Đàn ông chính là như vậy, tình cảm luôn bắt đầu từ sự đồng tình. Cho dù trái tim đã có chủ nhưng chỉ cần xuất hiện sự cảm thông với người phụ nữ khác, thì tình cảm đó vẫn có thể thay đổi.

Một khi đã xuất hiện sự đồng tình, thì nội tâm khóa chặt của bọn họ sẽ dễ dàng bị mở ra.

Kế tiếp, cũng chỉ có một mình tôi một sân khấu mà thôi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

8. Chương 8: Thế Giới Thứ Ba (3)

Ngô Khiết Tào bị đau mà tỉnh lại.

Rốt cục thì cũng đến thời khắc này rồi.

Cô ngẩng ngốc nhìn về phía hư không, cảm giác cô tịch thành linh ập đến khiến cô âm thầm sợ hãi. Sự hiu quạnh đó dường như muốn cắn nuốt con người ta, Ngô Khiết Tào dần dần thở gấp không ngừng. Điều đáng sợ là trong phòng chỉ có một mình cô, bởi vậy mà ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rõ mồn một.

Hít, thở. Hít, thở.....

Vì muốn thoát khỏi cảm giác hít thở không thông này, cô nhanh chóng vươn tay, hoảng loạn quờ quạng xung quanh tìm chốt mở cửa.

‘Cạch’ một tiếng, ánh sáng tràn vào căn phòng.

Ngô Khiết Tào thở phào nhẹ nhõm.

Đây đúng là gian phòng mà cô đang ở. Vì thực hiện nghĩa vụ đi theo thiếu chủ mà cô ở ngay sát bên cạnh phòng Triển Luật, mà phòng Triển Luật lại ngay sát căn phòng giam lỏng Hạ Hạ – cô nàng yếu đuối, suốt ngày chỉ biết khóc cùng ỷ lại kia.

Hiện tại những điều này cũng không liên quan gì đến mình, Ngô Khiết Tào nhủ thầm. Điều quan trọng lúc này là phần diễn ngày hôm nay vẫn chưa hoàn thành xong.

Rón rén mở cửa phòng Triển Luật ra, Ngô Khiết Tào còn không dám bật cả đèn.

Khi khoảnh khắc khi cô mở cửa, Triển Luật mở bừng hai mắt.

Có thể nói, Ngô Khiết Tào chưa từng bước vào phòng của Triển Luật, nhưng giống như cô đã từng diễn tập vô số lần ở trong lòng, vô cùng chuẩn xác chạm đến Triển Luật đang ngủ ở trên giường.

Dựa theo xúc cảm truyền đến từ bàn tay, cô từ từ áp tay mình vào khuôn mặt của anh, thân thể không theo không chế mà từng bước từng bước, thật cẩn thận tới gần Triển Luật.

Rốt cuộc, đầu ngón tay cũng cảm nhận được sự mềm mại của làn da, báo cho cô biết đã chạm đến mục tiêu rồi.

Nhưng bất chợt như bị giật mình, Ngô Khiết Tào vội vã rút tay lại.

Thật lâu sau, khi nghe được tiếng hít thở trầm ổn đều đặn của Triển Luật, Ngô Khiết Tào mới thở phào một hơi, lại chậm rãi vươn tay ra.....

Từ góc độ của Triển Luật, anh có thể nhìn thấy nụ cười đơn thuần của cô, cũng có thể cảm nhận được xúc cảm truyền đến từ hai má, một chút lại một chút, vòng đi vòng lại.

Không biết vì cái gì, Triển Luật không hề cảm thấy tức giận – thậm chí ngay cả khi cảm thụ được đôi môi ấm áp của Ngô Khiết Tào cũng không có phát hỏa.

Anh không biết vì cái gì mà mình lại như vậy, ý thức dần dần say mê

Ngày hôm sau.

Không khí hài hòa, Triển Luật ngồi trước bàn ăn, giống như thường ngày vừa đọc báo vừa hỏi Ngô Khiết Tào đang đứng ở một bên: “Ông già kia hôm nay còn sống không?”

“Sức khỏe của lão gia vẫn rất tốt.”

“..... Chà, tiếc quá nhỉ.”

“Phu nhân đâu?”

“Tình hình của phu nhân cũng rất tốt.”

“Có cái gì tốt? Mỗi ngày chỉ biết chờ thời cơ chạy đến chỗ người đàn ông kia mà thôi.”

Kỳ thật, “phu nhân” mà hai người đang nhắc đến là mẹ ruột của Triển Luật. Nhờ sinh ra được người thừa kế cho Triển lão gia mà ngồi lên được vị trí Triển phu nhân. Tuy ngoài miệng Triển Luật thường xuyên tỏ vẻ khinh thường hành vi của bà, nhưng có thể khẳng định, ở trong sâu thẳm trái tim, anh cũng khát vọng có được một người yêu mình như vậy.

Khát vọng yêu — Ngô Khiết Tào âm thầm ghi nhớ điều này trong lòng. Hay có thể còn có khát vọng được yêu nữa?

“Tập đoàn có xuất hiện vấn đề nghiêm trọng gì không?”

“Không có, tất cả mọi việc đã được ngài xử lý xong rồi.”

“Hạ Hạ đã dậy chưa?”

“Từ ngày hôm qua sau khi được đưa trở về, nghe nói tình huống của cô Hạ Hạ không được tốt lắm.

“Nghe nói?” Đặt tờ báo xuống, Triển Luật có chút hứng thú nhìn Ngô Khiết Tào quy củ mẫu mực đứng ở một bên. Nhìn mãi đến khi cả người cô đứng không được tự nhiên, mới khó có được tâm tình đùa cợt một câu: “À..... Sao tôi lại quên mất ngày hôm qua cô bị thương để giữ đúng lời cam đoan chứ.”

“.....”

“Lại tới nữa, cái dáng vẻ băng khối này,” Tận mắt nhìn thấy khuôn mặt nhu hòa của Ngô Khiết Tào trở nên lạnh lùng không có độ ấm, Triển Luật cũng không biết tâm trạng của mình hiện giờ ra sao, chỉ hỏi: “Khi nào thì người nhà họ Triển lại yếu như vậy? Chỉ một tên bảo vệ vớ vẩn mà cũng đánh cô ngã xỉu được.”

Trong thoáng chốc, ánh mắt anh tràn ngập phong tình, Triển Luật cười nhạt, lại dùng giọng nói đầy ma mị ngọt ngào, nói với cô: “Nếu việc này còn tái diễn, cô sẽ chết đấy. So với việc chết trong tay người khác thì chết trong tay người của nhà họ Triển vẫn hơn..... Cô thấy sao?”

“Hửm?” Thấy người phụ nữ trước mặt không muốn trả lời, hiếm khi anh nhấn nạt lên tiếng nhắc nhở.

Ánh mắt cùng thân thể Ngô Khiết Tào không khổng chế được run rẩy một cái, Triển Luật cười càng thêm vui vẻ.

Nếu cứ như vậy sống qua ngày thì cũng tốt, nhìn tình huống phát triển hiện giờ thì việc Triển Luật bị đánh bại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Mấu chốt chính là nằm ở bốn chữ “Vấn đề thời gian” này.

Ngô Khiết Tào hiểu rất rõ người đàn ông cường đại kia, cô không thể chịu đựng được cục diện bị động, cùng vậy hăm một chỗ với kẻ thần kinh này thêm nữa.

Vì vậy cô thực hiện một chút thủ đoạn nhỏ.

Khi chuông báo động vang lên, cô không hề tỏ ra sợ hãi. Chỉ tận lực duy trì vẻ mặt lo lắng, nói: “Thiếu chủ, chúng ta.....”

“Chuông báo động thôi, tôi không sao đi xem Hạ Hạ!”

Thật hiếm khi Triển Luật lộ ra dáng vẻ hốt hoảng như hiện giờ, đánh gãy lời của Ngô Khiết Tào.

“Vâng.”

Lại quay trở lại hành lang hoa lệ kia một lần nữa.

Triển Luật đi ở phía trước, bước chân dồn dập. Ngô Khiết Tào thì giống như những ngày đầu, cố gắng theo sát phía sau anh, một tắc cũng không rời.

“..... Này, cô nói Hạ Hạ có gặp chuyện gì hay không?”

“Tôi có thể dùng tính mạng mình đảm bảo, cô Hạ Hạ sẽ không gặp chuyện gì cả.”

“Xùy, lại là dùng tính mạng đảm bảo? Tôi nhớ lần trước cô cũng nói như vậy, kết quả là bị thương đấy.”

“Nhưng cho dù tôi bị thương, cũng đã thực sự đưa được cô Hạ Hạ quay về.”

Bước chân đột nhiên khựng lại.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là thật lâu, hoặc cũng khó thể trong tình huống khẩn trương này chỉ một đoạn thời gian ngắn cũng bị ý thức của con người kéo ra thật dài; Triển Luật lại nhắc chân lên bước tiếp: “Lần này đừng để bị thương, nhà họ Triển chúng tôi không cần những người yếu đuối như vậy.”

“..... Vâng.”

Không ngoài dự đoán, khi hai người tới được phòng giam lỏng Hạ Hạ, cô ta đang bị một đám người cường ép bắt đi.

Tất cả bọn họ đều mang dáng vẻ hùng hùng hổ hổ, một tên trong số đó gia tăng thêm lực bóp cổ Hạ Hạ. Hạ Hạ vốn là một nữ sinh đơn thuần, lúc này đang cực kỳ sợ hãi. Cô ta nhìn Triển Luật cầu cứu, hai tay cứng ngắc đặt ở bên người.

Nhìn phản ứng của Triển Luật thì xem ra là có quen biết với đám người đó rồi.

“Rốt cuộc mấy người muốn thế nào?”

“Triển thiếu gia, cậu nói xem? Nghe nói cậu vô cùng sủng ái con nhóc này.....” Người đàn ông mặt sẹo đứng đầu cười lạnh: “Khó trách có người nói chỉ cần giết cô ta thì có thể khiến cho cậu thống khổ. Xem ra cậu thực sự rất sủng ái cô nàng?”

Hai tay nắm chặt run rẩy, mặt Hạ Hạ bắt đầu đỏ lên, cô ta không nhận được ho khan một trận: “Khụ khụ.....”

“Có người nói tôi sủng ái cô ấy sao? Người đó là ai?”

Ngô Khiết Tào đứng ở một bên mặt không đổi sắc dùng ánh mắt trấn an Hạ Hạ, như thể chẳng có việc gì xảy ra, cô nhẹ nhàng an ủi: “Rất nhanh sẽ ổn thôi.”

Loại an ủi này hiển nhiên không mang đến một chút tác dụng nào, mới đầu Hạ Hạ còn cố gắng giữ bình tĩnh, bây giờ lại có người lên tiếng trấn an thì chợt khóc òa lên, khóc không ngừng được.

Triển Luật nhú mày.

Tên mặt theo mang theo vẻ mặt như bệnh nhân tâm thần, khuôn mặt vốn đã chẳng đẹp để gì lại còn trợn mắt lên, trông rất dữ tợn: “Sao đây? Triển thiếu gia, lúc này rồi mà cậu còn muốn bắt nội gián? Sao cậu không quan tâm tới cô người yêu bé nhỏ của cậu đang nằm trong tay tôi đây này?”

Hắn ta lại tăng thêm lực trên tay.

“Anh muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào? Thôi đi, lòng dạ độc ác như Triển Luật cậu lại không biết tôi muốn thế nào ư? Đừng để chúng tôi chê cười như vậy chứ!”

Đội ngũ bảo vệ của nhà họ Triển cũng đã tới nơi, hai bên giương cung bạt kiếm giằng co nhau.

Đột nhiên tên mặt theo cười rộ lên, hắn dùng ngón trỏ chỉ vào Triển Luật đang vô cùng căng thẳng, ngang nhiên nhạo báng: “Ha ha..... Triển Luật, chắc cậu không nghĩ là sẽ có cái ngày này đi? Lúc trước cậu đối xử với huynh đệ là tôi đây thế nào, tôi sẽ trả lại gấp bội trên người tiểu mỹ nhân này! Mà cậu hiện tại cũng coi như nằm trong tay tôi rồi!”

“Ha ha ha.....” Bọn thuộc hạ của hắn cũng cười phụ họa theo lấy lòng.

“Hô..... Hô.....” Tiếng hít thở dồn dập của Hạ Hạ càng lúc càng rõ ràng, cô ta khóc đến thở không nổi nữa.

“Muốn cứu cô ta ư? Có thể!” Mặt theo cười chán xong, vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc: “Chỉ cần cậu lấy bản thân mình đổi cho cô ta là được. Không phải cậu thực sự yêu cô ta sao?”

Triển Luật mím môi, không có hành động gì. Không ai nghĩ tới, lúc này Ngô Khiết Tào lại bước lên phía trước nói: “Lấy tôi đổi cho cô ấy đi.”

“Cô? Cô lấy tư cách gì?”

“Chỉ qua lời nói của một kẻ nào đó mà đã tin cô ấy chính là tình yêu đích thực của thiếu chủ? Các người có nhẹ dạ quá hay không?”

“Vậy ý cô là cô mới chính là tình yêu đích thực của cậu ta? Ha ha ha ha..... Tình yêu đích thực mà lại lấy chính mình ra cứu một cô gái không quan trọng?” Bàn tay to thô ráp vỗ vỗ lên mặt Hạ Hạ, hắn ta tiếp tục nói: “Cô cho tôi là đồ ngu chắc?”

Ừ, đúng vậy, quá ngu ấy chứ. Ngay cả việc người của Triển Luật đã sớm lén lút bao vây xung quanh mà vẫn không phát hiện ra, còn làm ra vẻ ông đây nắm chắc thắng lợi rồi.

Tuy giao tranh giằng co căng thẳng, nhưng một đã khi bắt đầu thì nhất định người chiến thắng cuối cùng sẽ là Triển Luật.

Như thế này thì không ổn rồi, nếu vậy những trò khôi hài bày ra hôm nay đều không có tác dụng.

“Thả cô ấy ra trước đã!” Ngô Khiết Tào đi nhanh về phía trước, đưa tay nhanh chóng dò tìm bên hông.

Tên mặt theo cùng bọn thuộc hạ của hắn cũng bị người phụ nữ giống như kẻ điên này hù sợ. Sau vài giây ngây người ngẩn ngui thì lập tức phản ứng lại, tất cả đều rút đao kiếm ra nhắm thẳng vào Triển Luật.

Thấy vậy, Ngô Khiết Tào ngay tức khắc bỏ nhào ra che trước người Triển Luật, muốn dùng thân thể mình để đỡ đòn tấn công, bảo vệ anh.

Một lát sau, đau đớn trong dự kiến không có truyền đến, mà lại là những tiếng đấm đá loạn xạ.

Ngô Khiết Tào khẽ nâng đầu, chạm phải ánh mắt nhìn không ra biểu tình gì của Triển Luật đang cúi xuống. Giống như bị sợ hãi, cô lập tức dời mắt đi, quay đầu nhìn xem tình huống phía sau – Trong lúc cô quay lại,

hai người vẫn còn gắt gao ôm chặt. Chính xác thì là Ngô Khiết Tào một mình lôi kéo Triển Luật, quyết không chịu buông tay.

Triển Luật cũng ngầm thừa nhận hành động của cô.

Tình hình đã dần được kiểm soát, đám người xâm nhập đều bị đội ngũ bảo vệ quặt tay ra sau lưng khống chế, không thể động đậy. Hạ Hạ cũng đã được cứu ra, đang ngồi một bên cố gắng bình phục hô hấp. Trên mặt vẫn còn mang theo nước mắt chưa khô.

Triển Luật nói: “Khả năng của mấy người chỉ có vậy thôi sao? À..... Đã chuẩn bị tốt tinh thần bị chặt tay chặt chân chưa?”

Anh và Ngô Khiết Tào vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi. Bởi vì dựa vào quá sát nên thanh âm cũng bị phóng đại lên mấy lần, trong chân động mang theo sự trầm ổn. Thật an tâm, Ngô Khiết Tào lưu luyến mỉm cười.

“Nói đi, là ai báo tin tức ấy người?”

“Chúng tôi không biết,” Tên mặt sẹo bị buộc khom người xuống, cố sức thở dốc: “Hô..... Chúng tôi chỉ nhận được một tờ giấy.....”

“Tờ giấy đó đâu?”

“Không..... không biết đã ném đi đâu rồi.”

“Vậy giữ lại mấy người cũng chẳng có tác dụng gì?”

Tất cả mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Đàn ông rất ti tiện, bọn họ cũng giống như đàn bà thôi. Đối với việc có một người thích mình thì đều sinh ra một cảm giác ưu việt khó tả.

Mà đôi khi, chỉ cần để lộ ra một chút tin tức ‘có ai đó yêu mình’ thì loại tâm tình này cũng sẽ xuất hiện. Đồng thời, một khi nhận thức rõ ‘người yêu mình’ kia là ai, tầm mắt bọn họ sẽ không tự chủ được gắt gao theo dõi bóng dáng ‘người thầm mến mình’ đó.

Cứ như vậy thì việc thích ngược lại cũng chỉ là vấn đề thời gian

Thầm mến là một chuyện tốt đẹp, không phải sao?

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

9. Chương 9

Tiếng súng liên tiếp vang lên, Ngô Khiết Tào không quan tâm đến đám người vừa nãy còn hùng hùng hổ hổ xông vào đây nữa. Cô dứt khoát xoay người, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái.

Mà những người đó, ngay cả vẻ mặt thống khổ cũng chưa kịp biểu lộ ra, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận sự đau đớn đã phải rời bỏ thế giới này. Cho dù có khao khát sống sót đến thế nào, bọn họ cũng không có cách nào chống lại vận mệnh bị giết chết.

Tất cả mọi việc đã xử lý xong, bây giờ chỉ cần làm nốt một chuyện nữa thôi.

Khác với vẻ ngoài tuấn mỹ bắt mắt của Triển Luật, các cánh cửa phòng trong khu nhà của anh lại mang theo hơi hướng cổ điển, đầy cảm xúc.

Mỗi một cánh cửa được làm từ các chất liệu khác nhau, sau những cánh cửa đó là những gian phòng khác nhau, mỗi một gian phòng lại có một tác dụng riêng.

Giống như lúc này, phía sau cánh cửa màu nâu đỏ là phòng thẩm vấn — chuyên được dùng để thẩm vấn những cấp dưới không nghe lời.

Triển Luật đang nghi ngờ cô.

Rũ mắt xuống, Ngô Khiết Tào không biết mình nên nói cái gì. Khi mở mắt ra một lần nữa, sự chế nhạo trong ánh mắt đã được giấu đi, thay vào đó là đôi mắt hết sức bình tĩnh.

Một khi đã bị chụp cái mũ gọi là “cấp dưới của nhà họ Triển” thì tuyệt đối không thể nảy sinh tình cảm với chủ nhân. Qua ánh mắt của Ngô Khiết Tào thì thế giới này là như vậy.

Tay nắm cửa khẽ xoay, cô ngẩng đầu lên liền bắt gặp Triển Luật đang nghiêng đầu.

Khoé miệng bên phải của anh hơi cong lên, không nói gì cả, cứ đứng như vậy mà nhìn cô.

Không khí cứng ngắc giống như có thể mài mòn các góc cạnh của tảng băng cứng.

Ngay khi Ngô Khiết Tào nghĩ rằng hôm nay Triển Luật đến đây chỉ tỏ ra vẻ thần bí chứ quyết không mở miệng để giết thời gian, thì anh lại đột nhiên ấn mạnh cô vào tường.

‘Rầm’ một tiếng, tiếng lưng va đập mạnh với vách tường vang lên.

Không để ý tới Ngô Khiết Tào vì đau đớn mà nhú mảy, tâm tình Triển Luật có vẻ như rất tốt. Cũng không rõ hiện tại anh đang nghĩ cái gì, ngón tay thon dài khẽ vuốt qua gương mặt cô. Đầu ngón tay khi nhấc lên đã dính một chút máu đỏ — đó là máu của tên mặt thẹo bắn lên mặt Ngô Khiết Tào.

Sau đó, ở ngay trước mặt cô, Triển Luật chậm rãi đưa đầu ngón tay lên miệng.

Tựa hồ rất vừa lòng đối với “nhân viên cấp dưới” thấy biến mà không tỏ ra sợ hãi, giọng điệu của anh có chút hòa hoãn: “Chuyện ngày hôm nay cô có ý kiến gì không?”

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Ngô Khiết Tào gần như có thể thấy rõ những sợi lông tơ ở trên mặt anh.

Tuy rằng người này có vô tình tàn nhẫn đến thế nào thì anh ta cũng chỉ là một đứa trẻ. Ngô Khiết Tào tự nói với chính mình như vậy.

“Đám người kia thật ngu xuẩn.”

Triển Luật cười vui vẻ: “Ha ha.....”

“Cô thành thực quá đấy.”

Đối với lời nói rõ ràng mang theo ý châm chọc này, Ngô Khiết Tào không lên tiếng trả lời.

Nhưng Triển Luật lại cố tính muốn thừa thắng xông lên, anh càng đưa sát mặt lại, lúc này hai người gần như đã cảm nhận được hô hấp của đối phương: “Cô biết tôi chưa bao giờ muốn cô nói đến những điều này.” Dùng giọng điệu như nói với trẻ nhỏ, anh cười nhạt cảnh cáo: “Đúng chứ?”

Không tự chủ được chớp mắt, Ngô Khiết Tào trả lời: “Tôi không biết ngài đang nói đến cái gì, thiếu chủ.”

“Thái độ của cô như vậy thực khiến tôi khó xử đấy.....”

“Là lỗi của tôi, thiếu chủ.”

Đột nhiên Triển Luật vung tay chống mạnh lên tường, động tác mang theo gió sượt qua tai Ngô Khiết Tào, cô lập tức nhắm mắt lại theo phản xạ.

Vẫn là giọng nói triền miên đa tình trước kia, Triển Luật cố ý đè thấp giọng xuống thật gợi cảm, anh nói: “Tôi không muốn chơi trò này với cô.”

“Tôi không biết ngài đang nói đến cái gì.....”

“Đừng chọc tôi tức giận, cô biết tôi có thể giết cô dễ dàng như nghiền nát một con kiến.”

“Tôi biết ngài có thể giết tôi dễ dàng. Nhưng tôi là người do lão gia phái tới.”

“Cô đang uy hiếp tôi?”

“Ngài biết tôi không dám uy hiếp ngài.”

Nhấn nại của Triển Luật đã đến cực hạn, tuy rằng vẫn là vẻ mặt ôn nhu quý dị đó, nhưng trong ánh mắt lại toát ra nguy hiểm muốn giết người.

Nặng nề thở ra một hơi, Triển Luật bất ngờ thoải mái đứng lên: “Được rồi, chúng ta nói đến chuyện khác.”

“Động tác nhào về phía tôi hôm nay của cô cũng nhanh đấy nhỉ.”

“Bảo hộ an toàn cho ngài là sứ mệnh của chúng tôi, thiếu gia.”

“Phải vậy không? Trước kia tôi chưa từng thấy thuộc hạ nào của mình lại có sự ‘trung thành và tận tâm’, còn sẵn sàng chuẩn bị tinh thần che chắn cho tôi trong thời khắc mấu chốt giống như cô đâu.”

Máy điều hòa không khí trong phòng vận hành rất tốt. Lão gia của nhà họ Triển chỉ có một đứa con bảo bối, vì vậy chưa bao giờ đối xử khắt khe với Triển Luật về mặt ăn ở, đi lại. Chưa kể nhà họ Triển hoàn toàn có khả năng cung cấp một cuộc sống với điều kiện vật chất thoải mái nhất.

Bởi vậy bất luận là chỗ nào, chỉ cần Triển Luật đến gần, thì điều hòa luôn để ở mức khiến người ta cảm thấy dễ chịu nhất – 27 độ.

Căn phòng này cũng như thế.

Nhưng không hiểu tại sao, Ngô Khiết Tào lại thấy toàn thân rét run, cô bắt giắc khe rùng mình.

Để ý đến động tác nhỏ này của Ngô Khiết Tào, vẻ mặt của Triển Luật càng trở nên tà mị.

Mỗi một cái chớp mắt đều toát ra phong tình vô hạn, khoe miệng hơi cong tràn ngập dụ hoặc, anh cười giống hệt một con hồ ly gian xảo. Nụ cười kia xuất hiện trên gương mặt đẹp đẽ của anh tạo thành một hình ảnh vô cùng đáng yêu lại giảo hoạt.

Một con hồ ly như anh — chỉ cần thật sự muốn đưa thuốc độc ột người, thì tuyệt đối không có ai có thể thoát khỏi cái bẫy do anh lơ đãng giăng ra.

Triển Luật giống như một người thợ săn từ từ dụ dỗ con mồi đi về phía cái bẫy. Anh hơi mở to mắt, ngay cả nói chuyện cũng toát ra vẻ gợi cảm khiến người khác bị mê hoặc: “Nói cho tôi biết, vì sao cô lại che chắn phía trước tôi? Là vì cái gì? Hừm? Chẳng lẽ cô cùng những kẻ đó..... đã thỏa thuận ngầm với nhau cái gì rồi?”

“Không.....” Ngô Khiết Tào hiển nhiên đã rơi vào bẫy, vẻ mặt hoảng hốt.

Độ cong bên khoe miệng của Triển Luật lại tăng thêm: “Nói cho tôi biết đi, tôi sẽ không tức giận. Thế nào?”

“Tôi.....”

“Tôi.....”

Nhìn khuôn mặt trước mắt, Ngô Khiết Tào hết khép nửa mắt lại tròn to, khép lại rồi tròn to.....

Trong lúc đó, Triển Luật vẫn duy trì nụ cười mỉm ma mị.

Dường như lấy hết khí lực của bản thân, Ngô Khiết Tào rướn người phía trước, hai gương mặt vốn đã cách rất gần lúc này như dán hẳn vào nhau: “Tôi thích ngài!” Cô lớn tiếng nói ra.

Tình cảm đã thổ lộ, giờ phút này đã có thể nói ra những lời được chôn sâu ở dưới đáy lòng, Ngô Khiết Tào chỉ nói đơn giản như mở một cái máy hát: “Tôi thích ngài! Ngay từ đầu đã thích.”

“Tôi dám khẳng định, tình yêu của cô Hạ Hạ tuyệt đối không hơn tình cảm của tôi dành cho ngài.”

“Vì ngài tôi mới ở lại nhà họ Triển. Tôi chỉ không hiểu, vì sao cô Hạ Hạ không phải trả giá bất kỳ điều gì, chỉ cần tại thời khắc mấu chốt lộ ra vẻ yếu đuối thì ngài lập tức tiến đến bảo hộ cô ấy.”

“Bởi vậy cô mới tìm người đến..... bắt cóc Hạ Hạ để uy hiếp tôi?” Triển Luật không lưu tình nói chen vào.

Ngô Khiết Tào tức khắc phá tan hình tượng băng sơn mỹ nhân bao lâu nay, vội vàng nói: “Không! Không phải..... Tôi thực sự không muốn làm cô ấy bị thương, thật mà.....”

“Làm ra chuyện mờ ám như vậy, kỳ thật tôi cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý không thể sống sót nữa.”

“Tôi không cho rằng mình là người phụ nữ có thể đặt tình yêu lên trên tính mạng, nhưng sự thật lại chính là vậy.....”

Ngô Khiết Tào hiểu được thế nào là chùng mực, thổ lộ tình cảm có thể tạo ra bước ngoặt, nhưng không hẳn sẽ là mấu chốt quyết định tình hình có thành công hay không. Huống chi, một cô gái bình thường mang theo bộ mặt lạnh lùng không có khả năng trong nháy mắt bùng nổ thành một cô gái bởi vì cầu xin tình yêu không được mà đau khổ.

Vở diễn này tràn ngập sơ hở.

Cũng là tỏ tình, nhưng ở trong những tình huống khác nhau sẽ mang lại hiệu quả khác nhau. Nếu cô lao ra che chắn cho Triển Luật lúc trước, khi không có tình cảm thì đối với anh tất cả chỉ là âm mưu, bởi vậy bị giết là điều hiển nhiên.

Nhưng cô đã thực hiện việc này sau, cho nên mọi chuyện sẽ có lời giải thích hợp lý của nó.

Lúc này Ngô Khiết Tào đang đánh cược, đặt cược vào khát vọng yêu và được yêu của Triển Luật.

Không khí thật yên lặng, Ngô Khiết Tào bụm mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống. Cô không nhìn thấy gì, cho nên thính giác trở nên cực nhạy bén.

Triển Luật đặt tay lên đầu cô, do dự vờ vờ hai cái. Xúc cảm trên đầu biến mất, bên tai truyền đến tiếng đóng cửa quen thuộc.

Hình thức sinh hoạt của hai người lại quay về điểm xuất phát.

Giống như chưa hề có gì phát sinh, Triển Luật làm việc, Ngô Khiết Tào đưa văn kiện. Anh đi xem Hạ Hạ, Ngô Khiết Tào đợi ở ngoài cửa. Anh không tạo nhã chút nào há mồm ra ngáp, Ngô Khiết Tào đưa lên một ly sữa ấm giữa lúc nghỉ ngơi.

Mà không, có lẽ cuộc sống của hai người đã có sự thay đổi, ít nhất cốc sữa này càng ngày Triển Luật uống càng thuần thực. Mới đầu chỉ uống vài ngụm, bây giờ uống một lần là hết. Mà hiện giờ đối mặt với Hạ Hạ suốt ngày nước mắt đầy mặt, cũng không thể nào sinh ra cảm xúc thương tiếc đau lòng nữa.

Chuyển động chiếc bút máy trong tay, Triển Luật mặt không đổi sắc quan sát ánh sáng phản xạ từ nắp của chiếc bút, vô thức với tay tìm cốc sữa ở trên bàn.

Nhưng không chạm được gì cả.

Càng ngày Triển Luật càng quen với sự tồn tại của Ngô Khiết Tào, đây không phải là một hiện tượng tốt.

Triển Luật ấn nút điện thoại nội bộ: “Ngô Khiết Tào đâu?”

“Lão gia đã gọi cô ấy đi rồi, thiếu chủ.”

Thả nút gọi ra, Triển Luật nhìn chăm chăm vào điện thoại, đột nhiên bừng tỉnh, anh đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng – anh biết có thể tìm thấy cô ở chỗ nào.

Không ngoài dự đoán, khi Triển Luật tới nơi Ngô Khiết Tào đã sắp hấp hối.

Dưới tầng hầm ngầm quanh năm không thấy ánh mặt trời, ngay cả không khí cũng không sạch sẽ; khổ phải nói đây là nơi nhà họ Triển chuyên dùng để trách tội những thuộc hạ không nghe lời.

Nghe được tiếng bước chân, cô gái đang hấp hối miễn cưỡng mở to mắt, thấy rõ người đang tới thì cổ sức mím cười. Cô há mồm tựa như muốn nói cái gì, nhưng môi lại giật giật, không thốt được nên lời.

Chính nụ cười này lại khiến Triển Luật chìm vào mê đắm, anh nói: “Em biết không? Ngô Khiết Tào, bộ dáng hiện tại của em..... Chính là bộ dạng bị tàn phá này, rất đẹp.”

–[Kiểm tra nhiệm vụ xác nhận mục tiêu Triển Luật đã tỏ tình lần một.]

[Lời tỏ tình này không hợp với nhiệm vụ: Lấy được lời tỏ tình bình thường của Triển Luật. Người chơi còn ba lượt cơ hội.]

“Ngài muốn nhìn thấy tôi như vậy sao?”

“Đúng vậy, em như vậy, tôi rất muốn nhìn.”

Bởi vì có xúc động này nên mới sinh ra ý tưởng hủy diệt, giống như ý muốn nhốt lại Hạ Hạ trước kia.

“Ngài có thể thả Hạ Hạ ra không? Có tôi là đủ rồi.”

Đúng vậy, đã có vật thay thế thì món đồ chơi đã chơi chán kia giữ lại cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Triển Luật mê luyến nhìn vết máu trên người Ngô Khiết Tào một lượt: “..... Được.”

“Ngài thích tôi chứ?”

“Thích? Đúng vậy..... Thích.”

–[Kiểm tra nhiệm vụ xác nhận mục tiêu Triển Luật tỏ tình lần hai.]

[Lời tỏ tình này phù hợp yêu cầu:

Nhiệm vụ: Lấy được lời tỏ tình bình thường của Triển Luật ~ đã hoàn thành ~.

Đuổi vợ cả đi cũng không bị Triển Luật trách phạt ~ đã hoàn thành ~.

Nhiệm vụ ẩn: Lấy được sự thương tiếc của Triển Luật ~ đã hoàn thành ~.]

[Điểm cộng cho nhiệm vụ lần này: 3500 điểm.

Trừ hai lần đọc lại dữ liệu: 1000 điểm.

Mua nước dùng xóa bỏ cảm giác đau đớn: 100 điểm.

Tổng điểm còn lại: 6200 điểm.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Đối đãi với những kẻ biến thái thần kinh thế này, hoàn toàn không thể sử dụng phương thức bình thường được.

Tại rất nhiều thời điểm, những điều ở trong mắt chúng ta là tốt đẹp thì đối với bọn họ lại là ghê tởm, chúng ta cho rằng nó ghê tởm thì đó thực sự lại là điều tốt đẹp đối với bọn họ.

Những người bình thường như chúng ta..... mà từ từ đã, chúng ta có bình thường sao?

..... Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

10. Chương 10: Thế Giới Thứ Tư (1)

–[Thế giới công lược thứ tư bắt đầu.]

[Nhiệm vụ: Làm cho Diệp Tử Ngôn và vợ cả ly hôn; Khiến cho Diệp Tử Ngôn lộ ra vẻ mặt phản nộ.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Tiểu Diệp Tử thân mến,

Chào thầy.

Tính ra bức thư ngày hôm nay đã là bức thứ tình thứ 12 em gửi cho thầy

~Em không biết thầy xử lý 11 bức thư trước đó ra sao, em phát hiện trong 11 ngày qua thầy không hề có bất cứ một dấu hiệu phản hồi nào! Chẳng lẽ thầy đã phát hiện ra việc em nhờ người khác viết thư giùm rồi sao?

Được rồi, em nhận tội. Thật ra em đã đi tìm tên Diệp Khải Nhạc kia viết hộ. Cậu ta được mọi người công nhận là “người đàn ông viết thư tình giỏi nhất trong lịch sử”. Tuy rằng có chút hoài nghi lời nói của Diệp Khải Nhạc nhưng em vẫn lựa chọn tin tưởng cậu ta Dù sao cụm từ “giỏi nhất lịch sử” này cũng thật là oách. Hơn nữa, lời của cậu ta viết so với mấy câu sến súa trên mạng như “anh là bầu trời của em, là cuộc sống của em, là ý nghĩa để em tồn tại.....” gì gì đó thì đáng tin hơn nhiều.

A....Có phải em đã viết lạc đề rồi không nhỉ?

Để biểu hiện thành ý của mình, em quyết định tự mình viết một lá thư tình. Chính là lá thư thầy đang nhìn thấy đây.

Thật ra với tư cách là một thầy giáo, thầy không xứng với chức vụ chút nào — bởi vì thầy quá đẹp trai, khiến cho em mỗi lần đi học, ngoài việc ngồi ngắm thầy ra thì chẳng thể làm được việc gì khác.

Còn với tư cách là một người đàn ông, thầy thực sự thành công, bởi vì bộ dạng của thầy vô cùng phù hợp với con mắt thẩm mỹ của phái nữ.

À, em nghe nói nhà thầy cực kỳ ~ giàu, chỉ có điều vì muốn cống hiến cho xã hội nên thầy mới đi làm giáo viên, phải không ạ?

Vậy mục đích của thầy đã đạt được rồi đấy, bởi vì với khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan nhu hòa của thầy, cùng nụ cười ấm áp mang theo phong độ của một người trí thức đã khiến các thiếu nữ chúng em động tâm mơ mộng. Đây là cống hiến rất lớn đó nha.

Ừm ~ em nên biểu đạt tình yêu của mình đối với thầy như thế nào bây giờ? Người yêu của em

~Thầy cảm thấy lá thư tình này có được không? Em không dám đưa cho Diệp Khải Nhạc xem vì sợ cậu ta sẽ cười nhạo mình.

Tóm lại, thầy cứ tiếp tục xem nhé, có thể hiểu tâm ý của em là được rồi! Được em coi trọng thế này hẳn thầy đang lén cười trộm đi? Uhm, em có thể tưởng tượng được dáng vẻ kích động mang theo ngượng ngùng, cũng tâm trạng phức tạp đan xen giữa vui vẻ và chua xót của thầy khi nhận được 11 bức thư trước đó.

Đây đã là lá thư thứ 12, tuy rằng thỉnh thoảng ngượng ngùng một chút cũng có thể coi là một loại tình thú, nhưng quá mức thì lại không được hay cho lắm. Bởi vậy hôm nay cho phép em được chôn sâu sự ngượng ngùng ở dưới đáy lòng, để được bày tỏ tình yêu của em đối với thầy!

Em sẽ chờ thầy trên tầng thượng — giống như 11 ngày trước đó.

Người âm thầm yêu mến thầy,

Ngô Khiết Tào.

Ưu nhã khép lại tờ giấy màu hồng phấn có in hình trái tim, Diệp Tử Ngôn nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Anh ngồi một mình ở góc tối, nhưng vẫn khó giấu nổi hào quang. Phong độ của một người trí thức cùng bối cảnh gia đình giàu có khiến cho anh luôn là tiêu điểm giữa đám đông; cho nên nụ cười này ngay lập tức làm Lục Nhân Giáp chú ý.

Lục Nhân Giáp lấy tay chống cằm, trêu đùa: “Ái chà, thư gì mà lại khiến cho cậu cười vui vẻ như vậy? Chắc không phải là thư tình đó chứ?”

Diệp Tử Ngôn nghe vậy liền ngẩng đầu, duy trì nụ cười làm say lòng người nhìn anh ta, không nói câu nào.

Lục Nhân Giáp hứng thú hỏi: “Đúng là thư tình đấy à?”

“Tôi có việc đi ra ngoài một lát.”

Dưới ánh mắt trêu chọc của Lục Nhân Giáp, Diệp Tử Ngôn cầm tờ giấy màu hồng phấn, do dự một chút, lại mở ngăn kéo lấy ra 11 lá thư còn lại.

Dọc theo đường đi có rất nhiều học sinh chào hỏi, Diệp Tử Ngôn luôn mỉm cười đáp lại như thường lệ, tồn không ít thời gian.

Khi tới được tầng thượng, quả nhiên thấy một người đang đi qua đi lại, nói chính xác thì là một cô gái giống như con búp bê tinh xảo đang không ngừng di chuyển.

Tầm mắt của cô luôn đặt tại cửa mở phía cầu thang, bởi vậy khi Diệp Tử Ngôn vừa đến, cô nhìn thấy anh ngay tức khắc.

Cô nói: “Em biết thầy sẽ đến mà.”

Diệp Tử Ngôn nhận ra đây là hoa khôi của lớp học anh bắt đầu dạy thay nửa tháng trước.

Anh luôn rất bao dung đối với các học sinh đang trong thời kỳ trưởng thành, bởi vậy Diệp Tử Ngôn nhìn cô gái, thuần thực dùng giọng nói hòa nhã dẫn dắt bước: “Ngô Khiết Tào phải không? Thư này của là do em viết?”

Diệp Tử Ngôn cầm tập thư tình, có lẽ là do khí chất quá mức ôn hòa, cho nên tuy rằng theo lý mà nói phải nam dùng màu hồng phấn trông có vẻ quái dị nhưng ở trên người anh nó lại đặc biệt hoàn mỹ phù hợp.

Ngô Khiết Tào đến gần Diệp Tử Ngôn, thân thể nho nhỏ mới cao qua eo của Diệp Tử Ngôn một chút. Hơi ghé đầu vào nhìn, mấy lá thư màu hồng phấn kết hợp với làn da trắng nõn của anh thật xinh đẹp.

Ngô Khiết Tào gật đầu: “Đúng là em viết. Quả nhiên thầy đã đến.”

Nhìn cô nhận lại 12 bức thư tình xong, Diệp Tử Ngôn mới nói: “Em còn quá nhỏ, không phân biệt được tình yêu và sự sùng bái. Tôi hy vọng em có thể bình tĩnh suy xét lại thật kỹ lưỡng, hiểu rõ suy nghĩ của bản thân. Hiện tại.....”

“Dừng dừng dừng!” Nói liên tục ba từ “dừng”, Ngô Khiết Tào đánh gãy lời anh, “Em hẹn thầy tới đây không phải để nghe thầy dạy bảo. Hơn nữa, không phải thầy thăm men em sao? Mỗi lần thấy em thầy đều cười rất dịu dàng mà. Không cần che giấu, em biết thầy thích em.”

Diệp Tử Ngôn cứng họng, không biết phải trả lời thế nào, nhìn đôi mắt to đang chớp chớp của cô gái xa lạ trước mặt, một lúc lâu sau mới nặn ra một câu: “Không, tôi không có..... loại tình cảm như em nghĩ đâu. Tôi luôn coi em là một học sinh gương mẫu học giỏi — hiện tại cũng vậy.”

Ánh mắt Ngô Khiết Tào chợt ảm đạm, cả người ủ rũ. Cô quệt miệng, chậm rãi cúi đầu nhìn nền xi măng bên dưới, mũi chân vô thức đi qua đi lại, phát ra tiếng ma sát khó nghe.

Lúc này, Diệp Tử Ngôn mới ý thức được lời mình nói đã làm tổn thương tâm hồn của ‘cô gái hồn nhiên’ này, anh vội vàng bổ sung: “Nhưng kỳ thực em rất đáng yêu.”

“Đó đó, thầy thích em mà, có thể gọi là vừa gặp đã yêu đó!”

“Ha ha.”

“Thầy cười cái gì?”

“Không có gì. Chỉ là bạn học Ngô Khiết Tào à,” Diệp Tử Ngôn vẫn giữ thái độ hòa nhã: “Tôi đã có vợ, chúng tôi đang rất hạnh phúc.”

Có những khi, sự hòa nhã lại là vũ khí làm tổn thương con người tốt nhất.

Bởi vì luôn đối xử hòa nhã với tất cả mọi người cho nên Diệp Tử Ngôn chưa bao giờ có những dao động cảm xúc quá lớn. Tuy rằng cảm thấy khó hiểu khi có rất nhiều người thích mình, nhưng anh chưa từng thực sự muốn tìm hiểu nguyên nhân.

Diệp Tử Ngôn không biết đối với những người được người khác đối xử dịu dàng sẽ bắt giắc sinh ra một loại ảo giác “bản thân mình là đặc biệt”, và cứ thế bị hãm sâu vào vùng bùn không thể kiểm chế.

Loại tâm tư này đều là tự nguyện, bởi vậy chưa có người nào từng nói cho Diệp Tử Ngôn biết suy nghĩ của họ.

Lúc đầu nhận được lời tỏ tình, Diệp Tử Ngôn cũng khá kinh ngạc nhưng cho đến giờ thì đã thành quen.

Mà sau khi kết hôn thì luôn lấy có đã có gia đình để từ chối tất cả.

Đợi thật lâu cũng không thấy Ngô Khiết Tào trả lời lại, vì vậy Diệp Tử Ngôn tự động cho rằng việc này đến đây là kết thúc – như những trường hợp tương tự trước kia vậy.

Anh khê gật đầu coi như tạm biệt rồi xoay người rời đi không chút lưu luyến.

Nhưng ngay tại lúc Diệp Tử Ngôn sắp bước qua cửa thì Ngô Khiết Tào đột nhiên mở miệng.

Giọng nói mạnh mẽ, tràn đầy sức sống: “Kết hôn thì đã làm sao? Mẹ em nói kết hôn xong vẫn có thể ly hôn. Chỉ cần tốn một chút tâm tư, đàn ông sẽ giống như chó con mong ngóng phủ phục dưới váy em — bởi vì em đủ xinh đẹp.” Nói xong, cô nghiêng đầu, hai mắt mở thật lớn: “Em thấy lời mẹ nói rất có lý. Thầy nói xem, em có đẹp không?”

Cô quả thật rất đẹp, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, bộ đồng phục đơn giản nhưng mặc trên người cô lại mang theo vài phần cuốn hút.

Đối diện với ánh mắt hút hồn mê hoặc của Ngô Khiết Tào, Diệp Tử Ngôn không hề có chút bối rối hay hoảng hốt nào.

Nhưng anh không trả lời vấn đề quái dị này, chỉ sải bước đi nhanh hơn.

Ngô Khiết Tào ở phía sau cất cao giọng: “Em cho thầy thời gian để suy nghĩ, đến khi tan học thầy phải cho em một câu trả lời thuyết phục.”

Thời gian cứ thế trôi đến xế chiều, Diệp Tử Ngôn mới phát hiện ra vì sao mỗi lần lên lớp dạy học anh lại có cảm giác quái lạ.

Trước kia không chú ý tới, hiện giờ mới thấy, Ngô Khiết Tào ngồi ở cuối lớp luôn luôn chống cằm, mắt cũng không chớp lấy một cái nhìn anh chăm chú.

“Ngô Khiết Tào, em trả lời câu hỏi này đi.”

“Em chọn A.”

“Câu này phải chọn B, bởi vì.....”

Đứng trên bục giảng, Diệp Tử Ngôn cẩn thận giải thích đáp án, ở phía dưới lớp, Lục Nhân dùng bút chọc chọc Ngô Khiết Tào: “Người đẹp ơi là người đẹp, mắt cậu lại sắp rớt ra khỏi tròng rồi kìa.”

“Cậu quần được à? Được hoa khôi của lớp chúng ta yêu thích như vậy, đó là vinh hạnh của thầy ấy.”

“Thôi đi, người ta đã kết hôn rồi đó.”

“Sớm muộn gì cũng sẽ tới ngày thầy ấy là người đàn ông của tớ! Mẹ tớ nói.....”

Có vẻ như tiếng nói chuyện bên dưới quá lớn, Diệp Tử Ngôn đang viết bảng quay đầu lại, ôn hòa nhắc nhở: “Hiện tại đang là giờ học.”

Dưới bục giảng trong nháy mắt trật tự.

Một tiết học trôi qua thật nhanh.

Ít nhất thì trong mắt của Ngô Khiết Tào, mới chỉ nghe qua vài cái đề mục là đã hết tiết rồi.

Chuông tan học vang lên, phòng học lập tức ầm ĩ náo nhiệt, tiếng gọi rủ đi ăn, kéo bạn đi WC đủ cả, chỉ có duy nhất Ngô Khiết Tào mặt không đổi sắc ngồi yên tại chỗ, xung quanh không có ai. Cô cao ngạo ngược cằm, nhìn chăm chăm lên bục giảng.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của học sinh cả lớp, Diệp Tử Ngôn thong thả bước đến trước chỗ ngồi của cô, gõ nhẹ vài cái lên mặt bàn: “Ngô Khiết Tào, chúng ta có thể đi ra ngoài nói chuyện không?”

“Có thể.” Ngô Khiết Tào trả lời giống như nữ vương kiêu ngạo ban cơ hội cho thần tử của mình.

Hai người lại cùng lên tầng thượng.

Tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, Diệp Tử Ngôn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Sau khi bị nữ vương Ngô tặng ột ánh mắt xem thường, anh mới lấy khăn tay của mình ra, cẩn thận phủ lên chỗ ngồi.

Ngô Khiết Tào không có ngồi xuống, mà mở miệng nói: “Thầy đã nghĩ xong chưa? Đúng là thầy thích em mà.”

“Tôi đã nghĩ xong rồi. Tôi không thể nhận lời em.”

“Sao thầy phải lãng phí thời gian làm gì. Sớm hay muộn thầy cũng sẽ đồng ý mà.”

“Vì sao.....”

Diệp Tử Ngôn không kịp nói thêm điều gì, vì mắt thấy Ngô Khiết Tào đang trèo lên lan can, giang hai tay sang hai bên duy trì cân bằng, lắc lư bước đi từng bước.

“Không vì cái gì cả, bởi vì thầy không nhận lời em, em cũng không muốn sống nữa.”

“Em.....”

“Thầy nói đi, thầy có đồng ý hay không?”

Khi nói chuyện, thân thể của cô cũng rướn dần ra phía ngoài, độ cao của lầu bốn cũng đủ để lao vào cái ôm ấm áp của tử thần rồi.

Ngô Khiết Tào lặp lại:“Đồng ý hay không đồng ý?”

“..... Chúng ta có thể tìm hiểu nhau trước một chút.”

“Đây là đáp ứng rồi đó, ngoan quá ~”

“Em mau xuống dưới đi.”

“Thầy ôm em xuống, em thấy xấu hổ lắm.”

Đứng đối diện với Ngô Khiết Tào, Diệp Tử Ngôn bắt đắ dĩ giang rộng hai tay, cánh tay lập tức truyền đến một xúc cảm mềm mại.

“Mẹ nói ‘Tuy rằng một khóc hai nháo ba thất cổ là chiêu cũ nhưng lại rất hữu dụng’, quả nhiên chính xác .”

“.....” Diệp Tử Ngôn dỏ khóc dỏ cười.

Đối với một đứa nhỏ mà nói, nhất thời mê luyến là hiện tượng khá phổ biến, có lẽ chờ cô lớn thêm một chút thì sẽ hiểu chuyện ra thôi .

Dường như nghe được suy nghĩ trong lòng của Diệp Tử Ngôn, Ngô Khiết Tào nhăn mũi: “Không phải nhất thời mê luyến đâu ~ em sẽ không từ bỏ thầy.”

Diệp Tử Ngôn chỉ biết mỉm cười.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Tuổi trẻ vĩnh viễn là lợi thế lớn nhất.

Mặc kệ là đàn ông ở độ tuổi nào, hay tính cách ra sao, chỉ cần ở chung với một người phụ nữ trong thời gian dài thì trong tiềm thức cũng sẽ tự sinh ra sự nhàm chán.

Cho dù còn yêu vợ mình nhưng bọn họ lại không chống cự nổi trước một gương mặt mới, đặc biệt là khi khuôn mặt mới đó lại khơi gợi lên nhiệt tình đã vùi sâu trong quá khứ.

Có lẽ nhìn bề ngoài trông bọn họ có vẻ kiên định, nhưng trong lòng bọn họ nhất định sẽ có một khe hở.

Mà điều tôi muốn làm, chính là xé thật to cái khe đó ra, cho tới khi nào đủ lớn để nhét bản thân mình vào trong đó, tiến vào lòng anh ta thì thôi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

11. Chương 11: Thế Giới Thứ Tư (2)

Một tuần sau sự kiện uy hiếp tự sát.

Tạm thời bỏ qua sự dây dưa của Ngô Khiết Tào vào lúc này, hay Diệp Tử Ngôn làm cách nào để gạt sự “phiền toái” đó qua một bên, tuy rằng anh xử lý vấn đề liên quan đến những người có tình cảm với mình còn nhiều thiếu sót, nhưng không thể phủ nhận rằng anh là một người chồng tốt.

Giống như hôm nay, như thường lệ, sau khi tan làm, anh đi trực tiếp tới siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối rồi lái xe thẳng về nhà.

Kết hôn bao nhiêu năm Diệp Tử Ngôn cũng duy trì thói quen đó bấy nhiêu năm. Anh mua đồ ăn, vợ yêu nấu cơm, thỉnh thoảng cùng nhau đi xem nhạc hội, cả hai thường dắt chó ra ngoài tản bộ..... Tất cả những điều này đều giống như việc bỏ thêm một viên đường vào trong cốc café của anh, tập mãi cũng thành thói quen, nhưng mà vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Tuy nhiên, hôm nay xe của anh lại dừng ở trước bãi đỗ xe của siêu thị — bởi vì một người mà anh quen biết đang nháo loạn âm ỉ tại đây.

“Rốt cuộc thì con muốn thế nào?” Người phụ nữ có diện mạo tinh xảo, ngũ quan đặc biệt trẻ trung khó nhìn ra tuổi thật dường như e sợ người ngoài nhận ra hành động bất nhã của mình, bà cố gắng đè thấp giọng, cúi đầu cảnh cáo nói: “Ngô Khiết Tào, con nghe lời một chút có được hay không?”

“Không được!”

Người phụ nữ giữ chặt cánh tay Ngô Khiết Tào, ngăn cản không cho cô rời đi: “Rốt cuộc là con muốn thế nào hả?”

Ngô Khiết Tào nghiêng đầu nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm chặt cánh tay của mình kia, một lúc lâu sau mới lơ đãng trả lời: “Thật ồn ào..... Con không muốn thế nào cả.”

“Vậy con theo mẹ về nhà.”

“Không về!”

“Vậy con nói ẹ biết đã xảy ra chuyện gì?”

“..... Chẳng xảy ra chuyện gì cả.”

“Thôi đi, con tưởng nói thế là xong à? Con cho rằng một mình mẹ nuôi con lớn tới từng này tuổi dễ dàng lắm sao? Tiểu Khiết à, đừng không hiểu chuyện như vậy mà, nha?” Ngô Náo Náo vẫn nắm cánh tay của Ngô Khiết Tào, bà chậm rãi ngồi xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, giọng nói nhu hòa hẳn đi: “Mẹ con mình nói chuyện nghiêm túc nhé, làm chuyện gì cũng cần phải có lý do. Con không muốn về nhà thì cũng phải ẹ một lý do chứ.”

Cái này giống như xích mích trong nội bộ gia đình, rất bình thường, cho dù nhân vật chính là học trò của Diệp Tử Ngôn thì cũng không có gì đặc biệt cả. Anh nghiêng đầu nhìn chỗ rau dưa đặt bên ghế lái phụ, định im lặng lái xe rời đi.

“Lý do? Rất đơn giản, người đàn ông kia cưỡng hiếp con.”

Một câu này khiến động tác của Diệp Tử Ngôn khựng lại, anh kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hai mẹ con ở bên ngoài.

Cái gọi là xích mích gia đình ‘rất bình thường’ lại được tiếp tục.

“Con nói cái gì? Cưỡng hiếp?!” Ngô Náo Náo vừa nghe xong thì lập tức xù lông lên, bàn tay nhanh như chớp rờ lên rờ xuống kiểm tra toàn thân Ngô Khiết Tào: “Chỗ nào? Là chỗ nào? Con nói mau đi.....”

Chuẩn xác đánh một phát vào đôi tay đang hoạt động tích cực kia, Ngô Khiết Tào liếc mắt một cái xem thường: “Mẹ dừng lại đi, hành động như mẹ mới là cưỡng hiếp ấy.”

“Đang nói chuyện nghiêm chỉnh với con mà, con nói nhanh lên.”

“Diện mạo của hân ta ‘cường hiếp’ con nghiêm trọng.”

“Hơ hơ.....” Ngô Náo Náo lập tức thả lỏng thần kinh, vẫn duy trì tư thế nửa đứng nửa ngồi, bà đập nhẹ vào bả vai Ngô Khiết Tào một cái: “Quả nhiên không hổ là con gái của Ngô Náo Náo ta, cái lý do đặc sắc như vậy mà cũng nói ra được.”

Ánh mắt Diệp Tử Ngôn vẫn luôn theo dõi chặt chẽ động tĩnh của hai người kia, lúc này mới trở nên ôn hòa. Bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, anh nhẹ mở chai nước suối, uống một ngụm.

Cuộc đối thoại bên ngoài vẫn tiếp diễn.

“Ngô Náo Náo, thẩm mỹ của mẹ kém quá..... Loại đàn ông như hân ta mẹ cứ cố bám lấy không thả để làm gì? Hừ, có thể sinh ra một đứa con gái xinh đẹp như con chứng tỏ ghen của mẹ cũng tốt đó chứ, con miễn cưỡng thừa nhận trông mẹ vẫn còn rất đẹp, vậy có gì cứ phải bám lấy tên đàn ông kia?”

Ngô Khiết Tào lui về phía sau một bước, cao ngạo — được rồi, nếu cô lớn thêm năm tuổi thì đúng là có thể coi đó là cao ngạo, nhưng sự thật thì cô chỉ có 16 tuổi thôi, chỉ là một đóa hoa nhỏ, bởi vậy dáng vẻ cao ngạo ở trên khuôn mặt non nớt đó lại biến thành kiêu ngạo đáng yêu.

— Ngô Khiết Tào kiêu ngạo đáng yêu hất đầu lên, lùi nhanh về đằng sau, tránh khỏi phạm vi Ngô Náo Náo có thể chạm đến.

Ngô Náo Náo cũng không tức giận, bà híp mắt khẽ cười: “Đơn giản thôi, bởi vì hân ta có tiền.”

Vẫn tiếp tục duy trì dáng vẻ mà mình tự cho là ‘cao ngạo’, Ngô Khiết Tào hừ lạnh một tiếng: “Hừm. Muốn nhiều tiền như vậy để làm gì? Chỉ cần mẹ quay về nhà họ Trương, bọn họ đâu thể đưa ẹ ít tiền được?”

Nghe vậy, Ngô Náo Náo chỉ cười nhạt không nói gì. Nhưng nụ cười nhẹ kia lại khiến Ngô Khiết Tào giật mình, nó dịu dàng tràn ngập tình mẫu tử, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng ngày thường của Ngô Náo Náo chút nào.

Yên lặng phủ đi chút bụi bẩn dính vào túi xách Chanel mẫu mới nhất, bà mới chậm rãi trả lời: “Bởi vì đó là nhà họ Trương, là nhà của ba con. Từ sau khi ba con mất, mẹ cùng bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi, trừ con ra.”

“Con là minh chứng duy nhất của mối liên hệ giữa mẹ và bọn họ, nhưng Tiểu Khiết à, con có biết quay về nhà họ Trương nghĩa là gì không? Nó đồng nghĩa với việc mẹ sẽ mất con.”

“Mẹ yêu tiền, là vì mẹ muốn đảm bảo cuộc sống cho con. Nếu quay về nhà họ Trương, đúng là mẹ sẽ có được một khoản tiền lớn, nhưng lúc đó đã không còn con nữa thì mẹ cần nhiều tiền như vậy để làm gì?”

Hiếm khi nào Ngô Náo Náo nói chuyện cảm động được như hôm nay, Ngô Khiết Tào cũng không lên tiếng phản bác. Chỉ ngoan ngoãn đứng im tại chỗ, thậm chí khi Ngô Náo Náo sờ sờ đỉnh đầu, cô cũng không phản kháng — đây là lần đầu tiên.

Tuy nhiên không khí cảm động này cũng chỉ tồn tại trong nháy mắt.

Giây tiếp theo, không biết dây thần kinh nào của Ngô Náo Náo nói nhầm chỗ, bà “gào khóc” ôm chầm lấy con gái, vừa hôn liên tiếp vừa nói: “Không hổ là con gái của mẹ, dáng vẻ ngạo kiều này quả thật là đáng yêu quá đi.”

“Nếu con thật sự không muốn về nhà ăn cơm thì hôm nay mẹ cho con tiền ăn ở bên ngoài.” Hai tờ in chân dung ông Mao Trạch Đông được dúm vào tay Ngô Khiết Tào.

“Đêm nay mẹ già của con sẽ thu phục tên đàn ông có diện mạo cường hiếp con kia, sau đó sẽ nghỉ phép, chúng ta đi Hawaii chơi nha ~”

“Oa oa oa ~ Hawaii nha ~”

“Về sau đừng có gọi thẳng tên mẹ ra nhé ~ Tiểu Khiết, mẹ là mẹ của con đấy!”

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Ngô Khiết Tào trợn mắt há hốc mồm nhìn người phụ nữ nói xong rồi mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ, cứ thế nghênh ngang mà đi, chỉ để lại một làn khói phả vào mặt cô.

.....

Đem tất cả sự việc phát sinh thu vào mắt, Diệp Tử Ngôn khẽ cười khởi động xe.

Chậm rãi chạy xe đến bên cạnh chỗ Ngô Khiết Tào đang đứng, anh tự mình xuống xe mở cửa, vẫn duy trì nụ cười say lòng người, anh nói: “Nếu em không ngại thì tới nhà của tôi dùng cơm đi.”

“Hửm,” Ngó lên ngó xuống đánh giá “con ngựa” vừa nhìn đã thấy giá trị xa xỉ của Diệp Tử Ngôn, Ngô Khiết Tào hất cằm lên, túm tóc đuôi ngựa ở phía sau lắc lư theo động tác của cô: “Em nhớ là thầy đã đồng ý việc để hai chúng ta ‘tìm hiểu nhau’, thì ra đúng là thầy chờ không kịp rồi.”

Đợi đến khi hai người cùng ngồi yên vị ở trên xe, Diệp Tử Ngôn vừa nhún ga vừa hỏi: “Mấy điều mà em hay nói đều học từ mẹ của em sao?”

“Mẹ em nói không thể đem thông tin của bà nói cho người đàn ông của em biết, bởi vì nói không chừng người đàn ông của em sẽ bị bà quyến rũ đi mất.”

“.....”

Cảnh sắc ngoài cửa xe không ngừng lùi về phía sau, màu xanh biếc của cây cối nối tiếp nhau như tụ lại một chỗ. Lúc này Ngô Khiết Tào nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màu xanh trộn lẫn đó, thật lâu sau mới dùng giọng nói thành thực không phù hợp với lứa tuổi lên tiếng: “Thầy không muốn hỏi cái gì sao?”

Diệp Tử Ngôn chuyên tâm lái xe, giọng nói nhu hòa trước sau như một: “Nếu như em muốn nói.....”

“Dừng..... Thầy đúng là một người không thú vị.”

Tuy rằng ngoài miệng oán giận đối phương nhằm chán, nhưng cô vẫn không do dự mở miệng: “Bà ấy là mẹ em.”

“Ừ, tôi biết.”

“Thầy chen ngang vào làm gì!” Ngô Khiết Tào mắt kiên nhẫn trừng mắt nhìn Diệp Tử Ngôn, lại bắt gặp nụ cười dịu dàng không đổi của anh, khó chịu lập tức tan biến: “..... Em mang họ của mẹ. Là bà đã nuôi em lớn lên.”

Lần này Diệp Tử Ngôn không xen ngang nữa.

“Nói như thế nào nhỉ..... Tuy rằng trông bà có vẻ điên rồ, nhưng có những khi bà thực sự rất vất vả.”

“Em biết thầy nhìn không vừa mắt việc dựa vào đàn ông mà sống của bà, nhưng ngoài lựa chọn đó ra bà không còn cách nào khác để nuôi dưỡng em nữa.”

“Em chỉ là một gánh nặng mà thôi. Ngoài việc bám chặt lấy chân sau của bà thì chả có tác dụng gì.”

Diệp Tử Ngôn không thoát nên được câu nào.

Nhưng thái độ này lại khiến Ngô Khiết Tào bất mãn, cô lớn tiếng nói: “Sao thầy không giống như bình thường mà nói vậy? Những người đàn ông khác sẽ lên tiếng an ủi em nha!”

Ngô Khiết Tào thật giống như một con mèo nhỏ, ngay cả xù lông cũng tương tự như thế.

Diệp Tử Ngôn dừng xe.

Có chút do dự, anh vươn tay đặt lên đầu Ngô Khiết Tào, làm dịu con mèo nhỏ đang xù lông này: “Không phải lỗi của em.”

“Đó là đương nhiên, em rất ngoan!”

“Ừ, em rất ngoan.”

Xe lại được khởi động.

Không khí tốt đẹp khiến cho người ta không nhận được trầm mê vào trong đó.

Ngô Khiết Tào mím môi, tự cho rằng mình đã che giấu rất tốt nhưng kỳ thực Diệp Tử Ngôn vẫn nhận ra tầm mắt của cô lưu luyến không rời liếc nhìn sườn mặt anh.

Thật đúng là một sườn mặt hoàn mỹ.

Khuôn mặt tuần mỹ nhu hòa, tuy rằng tinh xảo nhưng không hề yếu đuối. Cũng không biết vì sao, một người đàn ông như anh lại sở hữu làn da trắng nõn còn đẹp hơn cả phụ nữ nữa. Khí chất ôn nhu kia cũng đủ để bắt kỳ người phụ nữ nào lâm vào mê muội.

Diệp Tử Ngôn tựa như vương tử sống trong thế giới cổ tích, nhưng hiện tại vương tử đã có công chúa của chính mình rồi.

Nhưng đâu có vấn đề gì.

Không muốn để không khí trong xe trầm xuống, Ngô Khiết Tào thanh thanh giọng, nói: “Sao hôm nay thầy lại muốn dẫn em về nhà để ‘tìm hiểu lẫn nhau’? Em vẫn còn trong độ tuổi vị thành niên nha. Cơ mà..... nếu như thầy muốn, em vẫn có thể chấp nhận.”

Dừng một chút, cô bổ sung thêm: “Ngô Náo Náo hẳn là có thể nhận người con rể này.”

Hai tay Diệp Tử Ngôn nắm vững tay lái, mắt nhìn thẳng về phía trước: “Thật xin lỗi. Tôi đã có gia đình.”

“Đã có gia đình thì làm sao? Cũng chưa có con mà, kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn nha.....”

“Tôi chưa có con, nhưng em lại chính là trẻ con đó.”

Ngô Khiết Tào ngoài dự kiến không lập tức lên tiếng cãi lại, Diệp Tử Ngôn cũng không tiếp tục cuộc đối thoại khiến người ta phiền lòng này.

Không biết qua bao lâu, trong xe vang lên giọng nói nghẹn ngào của Ngô Khiết Tào: “Em có thể chờ. Sớm hay muộn thì thầy cũng là của em.”

Diệp Tử Ngôn dùng sức nắm chặt tay lái.

“Đến rồi.” Anh nói.

Ngô Khiết Tào cuống quýt lau khô nước mắt, giấu đầu hử đuôi nói: “Em không có khóc nha.”

Ngẩng đầu lên thấy một căn biệt thự được trang hoàng thật hoàn mỹ.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Đàn ông tốt ở trên thế giới này tuy nhiều, nhưng đàn ông xấu xa lại còn nhiều hơn.

Bởi vì đàn ông tốt rồi cũng sẽ trở nên tồi bại.

Có lẽ quá trình có chút gian nan, nhưng trên đời này không có người đàn ông nào trời sinh đã xấu xa — bọn họ đều bị cuộc sống hoặc..... bị phụ nữ, từng bước từng bước làm cho tồi bại.

Người đàn ông có tình nhân cũng như thế, nếu không bị quyến rũ, có lẽ bọn họ cũng không trở nên xấu xa.

Nhưng đó cũng chỉ là “có lẽ” mà thôi.

Việc chúng tôi phải làm, chính là dùng hạnh phúc và sự cảm thông, dần dần kéo mục tiêu xuống vực sâu.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

12. Chương 12: Chương 12

“..... Thì ra đã tới nơi rồi. Thầy à, chưa nói đến chiếc xe này, nhìn căn biệt thự kia thôi cũng thấy quả nhiên thầy giống như trong lời đồn, gia thế không tệ. Thầy đừng nghĩ rằng có thể lừa được hoa khôi của lớp chúng ta nha!”

Đột nhiên lại nhớ tới 12 bức thư tình không biết hiện giờ ra sao kia, Diệp Tử Ngôn bao dung nhìn Ngô Khiết Tào nói: “Ừ, tôi không lừa em. Nhưng những thứ này cũng không cản trở việc tôi làm thầy giáo, có phải không?”

“Vậy thì đúng như trong lời đồn rồi, thầy vì muốn cống hiến cho xã hội mới trở thành giáo viên?”

Lần này, Diệp Tử Ngôn không lên tiếng trả lời, anh chỉ nghiêm túc nhìn Ngô Khiết Tào – sự dạy dỗ cẩn thận nói cho anh biết, những lúc không muốn trả lời thì mỉm cười chính là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Thấy rõ ánh mắt không muốn trả lời của Diệp Tử Ngôn, Ngô Khiết Tào bĩu môi, nghiêng đầu sang một bên: “Hừ, hoa khôi của lớp khinh thường biết mấy thứ này.”

Sau đó không nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tử Ngôn, vì muốn che giấu sự xấu hổ của bản thân cô tự nhiên vươn tay lấy chai nước anh đã uống được một nửa đặt ở trên xe, mở nắp rồi thoải mái đưa lên miệng.

Động tác ưu nhã lưu loát, nhưng tốc độ thực hiện lại quá nhanh, vài giọt nước còn chưa kịp chảy vào miệng, uốn lượn theo đường cong cần cổ, chui vào cổ áo rồi biến mất.

Diệp Tử Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, mở cửa định xuống xe.

Ngô Khiết Tào vẫn ngồi vững vàng ở trong xe, mặt không đổi sắc đóng lại nắp chai nước, giống như cô đang hoàn thành một nhiệm vụ trọng đại vậy.

Vặn nắp chai xong, cô mới có thời gian nhìn thầy giáo của mình, nháy mắt một cái rồi liếc về phía cửa xe: “Mẹ em nói để làm một thực nữ thì hẳn là nên đem nhiệm vụ mở cửa xe giao cho người đàn ông có phong độ.”

Diệp Tử Ngôn bật cười, ngũ quan vốn hoàn mỹ càng trở nên nhu hòa, giữ vững nụ cười tươi, anh bước sang cửa xe phía bên kia, không thuận thực lắm mở cửa ra.

Diệp Tử Ngôn vươn tay, động tác tao nhã tựa như một quý tộc Anh quốc bước ra từ bức tranh thời Trung cổ, anh nói: “Nào thực nữ, xin mời xuống xe.”

“Khụ khụ.....” Ngô Khiết Tào đặt tay mình lên bàn tay đã chuẩn bị sẵn, dùng tư thế “cao ngạo”, nói như đang ban ân: “Hoa khôi của lớp cho thầy một cơ hội đấy.”

Chỉ tiếc là thời gian tiếp xúc giữa tay và tay quá ngắn.

Trên thực tế, ngay khi Ngô Khiết Tào đứng vững sau khi xuống xe, Diệp Tử Ngôn lập tức buông tay.

Nhìn Diệp Tử Ngôn đi ở phía trước dẫn đường, Ngô Khiết Tào đứng tại chỗ, giơ lên bàn tay vừa mới tiếp xúc thân mật với “người mình thích” lên, vui vẻ cười cười.

“Bạn học Ngô Khiết Tào, có thể đi được chưa?”

“Vâng vâng.”

Ngô Khiết Tào nhanh chóng thu lại cảm xúc, giọng nói mang theo sự không kiên nhẫn trả lời.

Cách trang hoàng bên trong ngôi nhà này giống như con người của Diệp Tử Ngôn vậy, khiến cho người ta cảm nhận được sự giàu có, phong độ của một phần tử trí thức. Kiểu dáng cổ điển lắng đọng lại dấu vết lịch sử, đại sảnh sáng rực rộng rãi. Khác với phòng khách của đa số những ngôi nhà hiện đại bây giờ, nhà anh có đầy đủ một bộ vật dụng trong nhà bằng gỗ lim. Thỉnh thoảng còn có thể thấy những giá sách nhỏ đặt ở mấy góc tường.

Nếu không có Liễu Lâm tồn tại thì Ngô Khiết Tào thực sự thích sống ở chỗ này.

Vấn đề nằm ở chỗ Liễu Lâm.

Lúc đó Liễu Lâm đang mặc một chiếc tạp dề, giả bộ oán giận: “Sao bây giờ anh mới về vậy.” Cô chủ động tiến đến nhận lấy áo khoác của Diệp Tử Ngôn cởi ra.

Có lẽ bởi vì Diệp Tử Ngôn là một thầy giáo tốt, thường xuyên dẫn học sinh về nhà, cho nên khi nhìn thấy Ngô Khiết Tào đang thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một bên, Liễu Lâm thoáng kinh ngạc rồi rất nhanh trở lại bình thường, thậm chí còn thân thiện cúi người xuống cho bằng với Ngô Khiết Tào.

Liễu Lâm nở một nụ cười tươi, vươn tay: “Chào em.” Cô nói.

Ngô Khiết Tào thì ngược lại, không những không thèm bắt tay, mà còn tỏ ý xem thường, không muốn quan tâm đến vị tình địch này. Lộ ra địch ý rất rõ ràng.

Diệp Tử Ngôn thấy Ngô Khiết Tào không để tâm đến sự thân thiện của vợ mình thì khẽ gật đầu với Liễu Lâm, anh nhẹ nhàng đặt tay trên đầu Ngô Khiết Tào – âm thầm nhắc nhở.

Ngô Khiết Tào không tình nguyện một chút nào, liếc mắt qua, miễn cưỡng vươn tay, bắt tượng trưng một chút rồi thả ra ngay.

“..... Xin chào.” Cô nói.

Liễu Lâm quả thực là một người phụ nữ dịu dàng, tuy rằng không hiểu vì sao bạn học nhỏ này lại có địch ý với mình, nhưng cô cũng chỉ cười cười; sau đó muốn học theo Diệp Tử Ngôn, định đặt tay lên đầu Ngô Khiết Tào.

Ngô Khiết Tào linh hoạt tránh thoát “công kích.”

Tay của Liễu Lâm cứng ngắc ở giữa không trung.

Không khí đột nhiên trở nên gượng gạo.

Diệp Tử Ngôn vẫn nhìn từ đầu đến cuối tất nhiên là phát hiện ra tình huống hiện tại có chút không ổn, anh nhìn vợ mình nói lảng sang chuyện khác: “Hôm nay Khải Nhạc tới đây, để anh vào phòng bếp phụ giúp em.”

Liễu Lâm giống như được giải thoát, khoa trương chỉ tay vào phòng bếp nói: “Em còn đang lo một người không giúp được hết ấy.”

May là dưới tình huống như vậy, Liễu Lâm vẫn duy trì nụ cười, cô quay sang hỏi Ngô Khiết Tào: “Em có biết Diệp Khải Nhạc không? Thằng bé bằng tuổi với em, lại còn học chung trường nữa, nếu không ngại thì hai đứa có thể cùng nhau tán gẫu được đấy.”

Ngô Khiết Tào lập tức cảm thấy hứng thú: “Diệp Khải Nhạc?”

“Ồ..... Hai em quen nhau thật sao?” Liễu Lâm cười càng thêm vui vẻ: “Vậy thì tốt rồi. Để tôi đi lấy cho hai em một ít hoa quả nhé.”

Nói còn chưa xong, người đã “Á” một tiếng ngã trên mặt đất.

Liễu Lâm duy trì tư thế ngã chống vó, cô ngượng ngùng thè lưỡi, được Diệp Tử Ngôn kéo dậy đã thành thói quen.

Không có ai chú ý tới tiếng thở dài nhẹ nhàng để lộ ra phiền chán của Diệp Tử Ngôn, thậm chí ngay cả Diệp Tử Ngôn cũng không ý thức được điều này – ngoại trừ Ngô Khiết Tào.

Nghe được tiếng động mạnh phía sau, Ngô Khiết Tào vẫn đi thẳng về phía ghế sofa không hề ngừng lại, tiếp tục trưng ra vẻ mặt “cao ngạo” quen thuộc.

Nhưng Diệp Khải Nhạc đang ngồi xem TV thì lại để ý tới động tĩnh bên này. Cậu vừa quay đầu nhìn sang đã lập tức bị Ngô Khiết Tào đang bước lại gần thu hút sự chú ý.

“Ngô Khiết Tào? Sao cậu lại ở đây?”

Tự tìm ra một vị trí trên ghế sofa rồi ngồi xuống, Ngô Khiết Tào nhíu mi: “Nhìn thấy hoa khô của lớp nên kích động thế à? Tôi còn chưa hỏi cậu tại sao cậu lại ở chỗ này đấy.”

“Diệp..... thầy Diệp, là chú nhỏ của tôi. Nhưng hoa khô của lớp này, cậu đừng có tự kỷ như vậy được hay không?”

“Tự kỷ? Hoa khô của lớp nói sự thật thôi!”

Đã quen với thái độ của Ngô Khiết Tào, Diệp Khải Nhạc cầm một quả lê đặt tới trước mặt cô, nói: “Được được được, cứ coi như là sự thật đi!”

“Cái giọng đó của cậu là sao hả?”

“Là giọng sùng bái như ngày thường thôi, nữ vương đại nhân. Còn cần tôi viết thư tình giúp cậu nữa hay không? Nói mau, cái tên tiểu Diệp tử kia rốt cuộc là ai?”

Ngô Khiết Tào nhanh chóng hất cao cằm, mở miệng: “Ai cần cậu quản?!”

Tuy rằng cô không thừa nhận, nhưng Diệp Khải Nhạc thấy rõ trên mặt cô toát lên vẻ ngượng ngùng.

Từ trước tới nay, Diệp Khải Nhạc chưa bao giờ được nhìn thấy vẻ mặt này của “Nữ vương” Ngô Khiết Tào.

Cậu nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Nên ưỡn ngực nghiêm mặt nói chúc mừng, hay nên vô sỉ cười to trêu chọc đây?

Cậu cũng không biết nữa.

Diệp Khải Nhạc không lên tiếng trả lời, cao ngạo như “hoa khôi của lớp” cũng sẽ không tiếp tục loại đề tài này.

Kế tiếp hai người lại chẳng còn gì để nói chuyện.

Mãi cho đến khi Liễu Lâm hô lên một tiếng “Ăn cơm thôi” phá vỡ trầm mặc.

Đi tới trước bàn ăn, đồ ăn đã sớm được dọn xong xuôi.

Năm món mặn, một món canh, bốn người ăn thì vừa vặn.

Diệp Khải Nhạc thờ ơ đứng ở một bên, còn Ngô Khiết Tào vẫn luôn tay hỗ trợ sắp xếp thức ăn cho Diệp Tử Ngôn.

Chờ anh làm xong hết ngồi vào chỗ của mình, Ngô Khiết Tào cũng nhanh chóng ngồi vào vị trí bên cạnh anh.

Hành động tự nhiên cứ như vốn dĩ phải thế.

Diệp Tử Ngôn chỉ nhìn cô một cái, sau đó theo thói quen bắt đầu gấp thức ăn cho Liễu Lâm.

Ngô Khiết Tào thấy vậy, cũng đẩy bát cơm về phía trước.

Diệp Tử Ngôn khẽ cười, lắc nhẹ đầu, đặt một miếng măng vào trong bát của cô, vừa gấp vừa nói với Diệp Khải Nhạc: “Khải Nhạc, có muốn chú gấp thức ăn luôn cho không?”

Diệp Khải Nhạc lập tức lắc đầu. Nhìn không khí quý dị giữa hai người, nói không nên lời.

Một bữa cơm hết gấp thức ăn lại gấp thức ăn, thỉnh thoảng chèn thêm câu “Ăn mau đi” cứ thế trôi qua.

Nếu bỏ qua ánh mắt trao đổi giữa Ngô Khiết Tào và Diệp Khải Nhạc cùng tầm mắt không ngừng liếc về phía Diệp Tử Ngôn của cô, thì có thể nói đây là một bữa cơm tối hết sức bình thường.

Ăn cũng được tương đối, Ngô Khiết Tào đặt đôi đũa xuống: “Em no rồi.”

“No rồi?” Liễu Lâm vội vàng nuốt miếng cơm trong miệng xuống, hỏi: “Sao không ăn thêm chút nữa?”

“Thật ngại quá, hoa khôi của lớp chỉ ăn cơm từng đó thôi.”

“Phốc..... hoa khôi của lớp hả?”

Khinh thường nhìn đối phương, Ngô Khiết Tào trả lời: “Cô cũng có thể gọi em là hoa hậu giảng đường, dù sao diện mạo của em hoàn toàn có thể đảm đương được danh hiệu này.”

“Ha ha..... Em thật đáng yêu.”

Không hề để ý tới Liễu Lâm, Ngô Khiết Tào phớt lờ ánh mắt giống như đang nhìn người ngoài hành tinh của Diệp Khải Nhạc, nói với Diệp Tử Ngôn: “Diệp..... thầy Diệp, phiền thầy đưa em về nhà.”

Mọi việc diễn ra thật tự nhiên.

Sau một hồi thu xếp, Ngô Khiết Tào yên tâm thoải mái nhìn Diệp Tử Ngôn khởi động xe.

“Nhà em ở chỗ nào?”

“Thầy đang nhắc đến ngôi nhà tạm thời kia hả? À, ở khu biệt thự Tân Bắc.” Sau khi thắt dây an toàn cho chính mình, Ngô Khiết Tào đột nhiên hỏi: “Thầy thực sự chịu đựng được kiểu phụ nữ này ư?”

Động tác di chuyển tay lái của Diệp Tử Ngôn khá lưu loát, giọng điệu của anh thật nghiêm túc: “Cô ấy là sư mẫu của em.”

Chỉ tiếc rằng Ngô Khiết Tào chưa bao giờ để ý đến việc cảm nhận giọng điệu của người khác, cho nên cũng không lưu tâm đến việc Diệp Tử Ngôn đang “ngầm cảnh cáo”, cô vẫn tiếp tục làm theo ý mình: “Sư mẫu thì sao chứ? Một ngày nào đó sẽ có người khác gọi em là sư mẫu thôi. Mẹ em từng nói, em đủ.....”

“Vâng,” Diệp Tử Ngôn đánh gãy lời của cô, lên tiếng trêu chọc: “Em đủ xinh đẹp, nhưng em vẫn còn là một cô nhóc con.”

“Thầy vẫn nghĩ rằng em chỉ nhất thời mê luyến thầy sao? Hoa khôi của lớp ở ngay tại chỗ này thông báo cho thầy biết, em thật sự thích thầy!”

Trời đã tối. Hai làn đường xe cộ tấp nập, đèn xe sáng choang nối tiếp nhau thật rực rỡ.

Diệp Tử Ngôn không trả lời ngay, anh chỉ nhìn thẳng về phía trước, mãi cho đến khi Ngô Khiết Tào mất hết kiên nhẫn mới mở miệng nói: “Bộ dạng của tôi rất giống cha của em.”

Cũng không biết lấy tự tin ở đâu ra, giọng nói của anh kiên định khiến cho người ta kinh ngạc.

Đối với một người, khi bị người khác tiếp cận một cách bất thường, mà người đó lại hoàn toàn không có ấn tượng gì đặc biệt với người kia, thì gần như không thể nào tìm được một lý giải hợp lý cho hành động của đối phương được.

Diệp Tử Ngôn chính là mang loại tâm tình này vào lúc đó.

Vì thế Ngô Khiết Tào đành hùa theo lời của anh, cam chịu một chút: “Vâng.”

“Chẳng qua là em yêu cha thôi.”

“Từ yêu cha chuyển qua yêu thầy. Hoa khôi của lớp thích thầy là vinh hạnh lớn của thầy đó!”

“Em còn.....”

“Đừng nói em còn nhỏ!” Nhất thời kích động qua đi, Ngô Khiết Tào nhanh chóng cảm thấy mất mát.

Cô quay đầu, chuyên chú nhìn dòng xe chạy không ngừng ở bên ngoài cửa kính.

Diệp Tử Ngôn bất chợt nhớ ra, cha của bạn học này đã qua đời. Miệng vết thương đã kết vảy lại bị anh tàn nhẫn bóc ra.

Anh liên tục chớp mắt, không biết phải làm thế nào, cố gắng đè xuống cảm giác áy náy đang tràn đầy trong lòng.

Đúng lúc này, Ngô Khiết Tào bỗng đưa ra yêu cầu: “Lúc trước hoa khôi của lớp hỏi thầy mục đích thầy làm giáo viên thầy không nói, hiện tại em cho thầy một cơ hội nữa. Thầy nói đi, nguyên nhân thầy làm giáo viên là gì?”

Với cảm giác áy náy đang dâng tràn, Diệp Tử Ngôn không cự tuyệt nữa, hai tay anh nắm chặt lấy tay lái.

Cất tiếng nói: “Ước mơ thuở ban đầu của tôi là làm một thương nhân.”

“Thương nhân? Với tính cách của thầy mà có thể làm thương nhân?” Ngô Khiết Tào cười nghiêng ngả.

“Muốn làm thương nhân có liên quan đến tính cách sao?” Diệp Tử Ngôn nhẹ nhàng băng quơ: “Sư mẫu của em xuất thân từ thư hương thế gia, cha mẹ cô ấy không đồng ý gả cô ấy cho tôi, sau đó tôi mới đi làm giáo viên.”

“Đó là lý do???”

“Đó là lý do.”

Lơ đãng trả lời, bên trong lời nói không biết đã chất chứa bao nhiêu khó khăn cùng thống khổ.

Có lẽ tình yêu năm đó của Diệp Tử Ngôn và Liễu Lâm cũng giống như tình yêu trong một bộ tiểu thuyết tình cảm điển hình, vì yêu có thể hy sinh tất cả.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ là năm đó.

Nhiều năm qua đi, đâu ai biết hai con người đã từng có tình yêu oanh oanh liệt liệt này có hối hận về sự lựa chọn của chính mình hay không?

Diệp Tử Ngôn tự tay vạch trần vết sẹo của bản thân, sau đó máu chảy đầm đìa mà kể ra giấc mơ chưa thực hiện được. Đây là có thể coi là hình phạt tàn khốc nhất.

Ngô Khiết Tào nhẹ nỡ nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đùi của Diệp Tử Ngôn, muốn an ủi anh.

Diệp Tử Ngôn khẽ nhú mày, nhưng không có cự tuyệt.

Chỉ một lần này thôi. Anh tự nhủ với chính mình.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Cho dù là một người hiền lành cũng sẽ có cảm xúc phiền chán.

Nhất là khi đối mặt với một người cũng hiền lành giống như mình.

Hai người hiền lành cùng ở chung một chỗ, quả thực sẽ khó xảy ra cãi vã, nhưng cũng chính vì vậy mà cuộc sống của bọn họ thiếu mất cái gọi là “kích, tình”. Đây là nguồn gốc của sự tịch mịch.

Đàn ông ấy à, không cần biết ngoài miệng mạnh mẽ nói mình có thể chịu được tịch mịch ra sao, thì trong lòng vẫn luôn khát vọng có kích, tình. Sau đó cần phải có một cô gái trẻ tuổi có tính cách đặc biệt mới mẽ đảm đương nhiệm vụ mạnh mẽ tiến vào cuộc sống của anh ta.

Bởi vì một chút thói hư tật xấu này của đàn ông, thì thường chỉ cần dùng một chiêu đó thôi cũng đủ để không chế rồi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

13. Chương 13

Đêm mùa hè mang theo không khí thoáng lạnh lẽo xen lẫn tiếng ve kêu rền rĩ, ngay cả gió cũng mang theo hương vị cây cỏ mà trở nên mềm mại hơn.

Khu biệt thự này người ở rất thưa thớt, chỉ có mấy ngọn đèn đường loáng thoáng vẫn duy trì ánh sáng, hấp dẫn đàn muỗi vo ve vây quanh ánh đèn.

Dưới khung cảnh đó, Diệp Tử Ngôn lặng lẽ dừng xe ở phía trước cổng lớn khu biệt thự, ngay cả tiếng động cơ cũng không có.

Ngoại trừ tiếng ve kêu gào vì không chịu nổi nỗi cô đơn thì xung quanh không có bất cứ âm thanh nào.

Không hiểu sao Diệp Tử Ngôn cảm thấy lòng mình có một sự bình thản đến lạ thường.

Ngô Khiết Tào ngồi im ở trên ghế lái phụ, nhìn thẳng về phía trước, một câu cũng không nói. Lúc này, Diệp Tử Ngôn mới có phản ứng, anh linh hoạt cởi dây an toàn, xuống xe bước sang phía bên kia, mở cửa xe cho Ngô Khiết Tào.

Cũng giống như lần trước, anh khom người vươn tay tựa như quý tộc, chờ đợi nữ vương giá lâm.

Ngô Khiết Tào mở to mắt nhìn anh, cúi đầu nhìn dây an toàn của mình, sau đó lại ngược mắt lên nhìn, ý của cô không cần nói cũng biết.

Giọng nói của Diệp Tử Ngôn vẫn nhu hòa, nhưng hết sức kiên định: “Không được.” Anh nói.

“Cách,” Ngô Khiết Tào hất mặt sang một bên, cũng may là cô vẫn có thể thực hiện động tác yêu cầu độ khó cao này, vừa cởi dây an toàn vừa nói: “Mẹ em nói đàn ông cần phải kiêng kỵ nhất hai chữ ‘không được’ đấy!”

Diệp Tử Ngôn duy trì tư thế ban đầu, bất đắc dĩ hỏi: “Mẹ em còn dạy em cái gì nữa?”

Ngô Khiết Tào đánh vào tay anh một cái, lưu loát nhảy xuống xe, đi về hướng căn biệt thự gần nhất.

“Dạy cái gì về sau thầy sẽ biết! Hừ.....”

Diệp Tử Ngôn đứng im tại chỗ, lưng dựa vào thành xe, tận mắt nhìn thấy Ngô Khiết Tào bước vào căn biệt thự kia mới rời đi.

Vừa đặt chân vào căn biệt thự, Ngô Khiết Tào đã bị cản lại ở cửa, tiến không được, lùi cũng không xong.

Ngô Náo Náo đang cùng một đại thúc trung niên không thể coi là xấu, nhưng tuyệt đối không phải là đẹp, đứng đây đưa mắt nhìn ngay tại lối vào.

Mà chính xác là có đại thúc kia đơn phương dây dưa – ông ta cậy mạnh giữ chặt lấy valy trong tay Ngô Náo Náo.

Ngô Náo Náo vừa giằng lại valy vừa lén nháy mắt với Ngô Khiết Tào, sau đó quyết tuyệt nói: “Bây giờ Tiểu Khiết cũng quay về rồi, Khổng Thừa Đức, tôi càng không có lý do gì để ở lại nơi này.”

Về mặt của đại thúc Thừa Đức tràn ngập không cam lòng, ông ta nhíu mày, gần như sắp khóc ra đến nơi: “Náo Náo, Náo Náo..... Xin em đừng đi, biết đâu Tiểu Khiết muốn ở lại chỗ này thì sao? Hai mẹ con em mà đi thì ai chăm sóc cho hai người bây giờ?”

Ngô Khiết Tào im lặng, không ý kiến.

“Tôi có thể chăm sóc cho Tiểu Khiết! Khổng Thừa Đức, không phải lúc trước chúng tôi đã nói rõ ràng rồi sao? Tôi và Tiểu Khiết không tìm được nơi nào để ở nên mới tạm thời ở chỗ này một thời gian thôi. Tôi đã cho rằng tôi có thể ép bản thân mình yêu anh, nhưng..... thật xin lỗi, tôi không thể làm được.”

“Xin lỗi anh, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Thấy sắc mặt của Khổng Thừa Đức đã hòa hoãn chút ít, Ngô Náo Náo quay đầu nhìn Ngô Khiết Tào, chỉ để lại cái gáy cho Khổng Thừa Đức xem.

Đại thúc Thừa Đức không nói gì thêm nữa, tay cũng chậm rãi buông ra.

Giọng nói của Ngô Náo Náo mang theo tiếng nức nở: “Thực xin lỗi. Tiểu Khiết, chúng ta..... đi thôi.”

Bánh xe valy ma sát với sàn nhà, phát ra âm thanh khuấy động nội tâm của Khổng Thừa Đức.

Rốt cục, ông ta bước nhanh tới kéo Ngô Náo Náo lại, vòng tay ôm bà từ phía sau, cảm nhận ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, ông ta nói: “Đừng vội đi như vậy, em mang cái thẻ này theo đi, sau này tôi sẽ đều đặn chuyển tiền vào đó.”

“Anh coi tôi là hạng người gì? Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi vì tiền nên mới cùng anh bồi dưỡng cảm tình hay sao?”

Khổng Thừa Đức ôm càng chặt hơn: “Thật ra anh còn muốn em sẽ làm thế..... Nhưng anh biết em không phải loại người như vậy.”

Ngô Náo Náo thở nhẹ một hơi, giọng nói tràn đầy mệt mỏi, “Thật xin lỗi.”

“Đừng nói xin lỗi, đây là một chút tâm ý của anh dành cho hai mẹ con mà thôi.”

“Tôi không thể nhận.”

“Cứ coi như vì Tiểu Khiết, em nhận lấy đi. Cuộc sống của hai người về sau sẽ không cần phải lo lắng.”

“Thừa Đức,” Ngô Náo Náo quay đầu, “Anh là người tốt.”

Cuối cùng ‘miễn cưỡng’ cầm lấy tấm thẻ kia, Ngô Náo Náo lôi kéo Ngô Khiết Tào đang đứng thờ ơ bên cạnh cửa đi ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, cửa bị Ngô Náo Náo đóng lại thật mạnh.

Bên trong và bên ngoài cánh cửa là hai thế giới.

Bên trong và bên ngoài cánh cửa, Ngô Náo Náo cũng có hai khuôn mặt.

Chiếc xe thể thao màu đỏ bóng bẩy của Ngô Náo Náo đã sớm chờ ở bên ngoài, bà vừa chơi đùa chiếc chìa khóa trong tay, vừa mở cửa xe giúp Ngô Khiết Tào: “Có phải mẹ rất lợi hại hay không?”

Sau khi nhận được cái liếc mắt xem thường của Ngô Khiết Tào, bà cũng không để ý lắm nhún vai, dường như tập mãi đã thành thói quen.

So với Diệp Tử Ngôn, khả năng lái xe của Ngô Náo Náo không yên ổn chút nào, tốc độ xe hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Phong cảnh ngoài cửa sổ xe lao qua vun vút, Ngô Khiết Tào đã sớm quen thuộc với tình cảnh này.

Xe đi được một lúc, Ngô Khiết Tào mới lên tiếng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Ra sân bay.”

“Ra sân bay để làm chi? Ngô Náo Náo, rốt cuộc mẹ cũng quyết định mang hoa khôi của lớp sang châu Phi để bán đúng không?”

“Thưa hoa khôi của lớp, mẹ đã nhắc bao nhiêu lần là con đừng gọi thẳng tên của mẹ..... Mẹ quyết định bán con tới Hawaii, tới chỗ người có tiền.”

Chấm dứt trò đùa vô vị này, Ngô Khiết Tào lạnh giọng nói: “Dừng xe, con không đi.”

“Kít –” Lốp xe cùng nhựa đường ma sát phát ra âm thanh vô cùng chói tai, Ngô Náo Náo thật sự cho xe dừng lại trên đường cao tốc, may sao tối nay không có quá nhiều xe.

“Mẹ nói rồi, làm bất cứ chuyện gì cũng phải đưa ẹ một lý do. Đi Hawaii nghỉ ngơi không phải là dự định của chúng ta hay sao?”

“Chúng ta không thể đi.” Ngô Khiết Tào thuần thục mà bình tĩnh ăn vạ.

“Hả?”

“Được rồi..... là vì đàn ông.”

“Oa oa oa ~ không hổ là là con gái của Ngô Náo Náo ta, nhỏ như vậy đã chỉ biết đến đàn ông rồi ~”

“Chuyện hoa khôi của lớp là con gái của mẹ cũng là điều khó tiếp nhận với con.”

“Có muốn mẹ nói bí quyết ở chung với đàn ông cho con nghe không? Cam đoan chỉ một chiêu là thắng!”

Cô gái 16 tuổi nên có dáng vẻ của một cô gái 16 tuổi, tất cả những kỹ xảo đối phó với đàn ông cứ đổ cho Ngô Náo Náo dạy là một biện pháp không tồi.

Ngô Khiết Tào gật đầu.

Chiếc xe thể thao màu đỏ bóng bẩy lập tức quay đầu xe, chạy ngược lại.

Ngày hôm sau, trong văn phòng.

Diệp Tử Ngôn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Ngô Khiết Tào đang hất cao cằm ở phía trước giá sách trong văn phòng đi tới đi lui.

“Ngô Khiết Tào, có cần thầy giúp không? Em muốn lấy cái gì?” Lục Nhân Giáp bưng cà phê đến gần.

“Em không muốn lấy gì cả.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng tầm mắt của cô lại rời đến trên người Diệp Tử Ngôn; khi hai ánh mắt chạm nhau, cô lập tức nhìn sang chỗ khác.

Lại tiếp tục đi tới đi lui.

Đi tới đi lui.....

Đi tới đi lui.....

Rốt cục, Diệp Tử Ngôn cũng đặt bút xuống, đứng dậy đi về phía người nào đó đang ra sức giả bộ.

Ngô Khiết Tào liếc mắt thấy anh đang đến gần thì nhanh chóng leo lên cái thang đang dựng ở gần đó.

Váy của cô khá ngắn, vì thế Diệp Tử Ngôn rõ ràng nhìn thấy màu hồng nhạt của...quần lót.

“Ngô Khiết Tào, em đang làm gì?” Gương mặt Diệp Tử Ngôn đỏ bừng.

“Hừ! Hoa khô của lớp không cần thầy xen vào!” Khuôn mặt trắng nõn của Ngô Khiết Tào cũng từ từ ửng hồng. Cô giống một con mèo nhỏ, vung ra móng vuốt lợi hại của mình, phô trương thanh thế: “Chỉ là lấy sách mà thôi.”

“Tiểu Khiết à, mẹ nói cho con nghe, bản tính của đàn ông chính là “háo sắc”!

Chỉ cần ngoan ngoãn mặc cái này vào thì địa vị của con trong lòng người đàn ông kia lập tức như “thuyền lên theo nước”!”

“Mẹ chuẩn bị cái này bao lâu rồi?” Ngô Khiết Tào dùng ngón cái và ngón trỏ cầm “nhúm vải” màu hồng nhạt, kiêu dáng “kính người” kia lên, sắc mặt ửng đỏ.

“..... Cái đó con không cần phải để ý.”

Trong phòng học.

“..... Đúng rồi, vậy nên câu này nên chọn C.”

Diệp Tử Ngôn theo thói quen vừa giảng bài vừa đi lại tùy ý xung quanh lớp.

Khi đến chỗ của Ngô Khiết Tào.

Ngô Khiết Tào nuốt nuốt nước miếng, dùng răng nanh cắn môi dưới, chậm rãi cởi một cúc áo đồng phục, dùng sức kéo xuống.

Được di truyền từ Ngô Náo Náo, đôi gò bồng đảo đã có thể thoáng nhìn thấy khe rãnh. Tuy không thể nói là gợi cảm, nhưng lại tràn ngập ngây ngô dụ hoặc.

“Khụ khụ.....” Ngô Khiết Tào ho khan hai tiếng.

Diệp Tử Ngôn phản xạ có điều kiện nhìn về nơi phát ra âm thanh..... Sắc mặt lại là đỏ bừng.

“Còn có chỗ này của con nữa.” Ngô Náo Náo chỉ chỉ vào ngực Ngô Khiết Tào, vẻ mặt ghét bỏ: “Không giống con gái của mẹ chút nào..... Lại đây, lại đây, độn thêm vào một ít đi.”

“Hừ! Nông cạn! Mị lực hoa khô của lớp đâu cần phải dựa vào mấy miếng độn ngực kia!”

“..... Vậy hiện tại con đang làm gì thế?”

Ngô Khiết Tào tiếp tục đỏ mặt.

Trên sân thượng.

“Bạn học Ngô Khiết Tào, chúng ta cần nói chuyện một chút, em.....”

“Thầy à, “bà di” hoa khô của lớp đã đến rồi. Nên em cho thầy một vinh dự đặc biệt, thầy mau đi mua giúp em “thứ gì kia” đi.”

Diệp Tử Ngôn hiểu ngay là cô đã tới kỳ kinh nguyệt.

“Kỳ sinh lý của con sắp đến phải không?”

“Mẹ còn nhớ kỳ hơn con đấy.”

“Tất nhiên rồi, ngày mai tới kỳ sinh lý, con phải bảo cậu ta mua giùm “nhu yếu phẩm” cho con.”

“Ngô Náo Náo, đủ rồi nha!!!”

“Thưa hoa khôi của lớp, tuy rằng loại tình huống này có chút xấu hổ, nhưng một khi nó xảy ra thì giống như hai người đã được ràng buộc vào một chỗ, tình cảm sẽ tiến thêm một bước, con không muốn sao?”

“Còn có, con bỏ kiểu buộc tóc hai bên này đổi thành buộc tóc đuôi ngựa đi, thành thực một chút.”

Ngô Khiết Tào nhú mày, gật đầu.

“Nói mau, người đàn ông con thích là ai?”

“Dừng.....”

Bị nói cho dồn dập như vậy, thì dù cô có tốt tính như Diệp Tử Ngôn cũng khó mà chịu nổi.

Diệp Tử Ngôn nhìn gương mặt nhợt nhạt của Ngô Khiết Tào sau khi đi từ WC ra, mở miệng hỏi: “Hôm nay em làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao vậy?”

“Bạn học Ngô Khiết Tào, thế này không giống em.”

“..... Dừng,” Ngô Khiết Tào khẽ lắc lư kiểu tóc đuôi ngựa mới, rồi nói tiếp: “Thầy thích là tốt rồi.”

“Là ai nói tôi thích ?”

“Mẹ em nói, bản chất của đàn ông chính là háo sắc.”

Diệp Tử Ngôn không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thật lâu sau, anh mới gian nan đặt tay lên mái tóc bóng mượt trên đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng vỗ về: “Em cứ giống như lúc trước là được rồi.”

“Thầy thích như thế hơn?”

“Ừm..... Thích như thế hơn.”

Chỉ có những lúc này Ngô Khiết Tào mới có dáng vẻ của một cô gái 16 tuổi, Diệp Tử Ngôn hơi nhếch khóe miệng cười cười.

–[Hệ thống kiểm tra xác nhận tâm lý của mục tiêu đã dao động một lần. Thưởng: 100 điểm.]

[Số điểm hiện có của người chơi: 6300 điểm.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Câu nói “nữ truy nam” chỉ cách một tầng sa thực sự không thể tin được nữa.

Hiện tại đâu còn là thời cổ đại, thời điểm đàn ông thuần khiết sớm đã mất từ lâu. Tuy ngoài mặt có tỏ vẻ nghiêm chỉnh đứng đắn nhưng thực ra trong lòng đã rối tinh rối mù. Đàn ông dạn dĩ kinh nghiệm thì sao có thể chỉ vì một cô gái tỏ tình mà lấy thân ra báo đáp?

Thứ duy nhất có thể lay động đến tâm hồn họ, chỉ có thể là “sắc” mà thôi.

Đương nhiên, không phải lúc nào chiêu này cũng hữu dụng, dù sao trên người đàn ông vẫn có rất nhiều quần áo, dưới những tình huống dao động có thể chỉ thẳng vào người phụ nữ đang quyến rũ mình mà mắng hai tiếng dâm, phụ.

Nhưng loại tình huống đó sẽ không xuất hiện đối với cô gái 16 tuổi, bởi vì ở độ tuổi này, động tác khoe khoang phô trương chỉ để tô đẹp cho hành động ngốc nghếch đáng yêu mà thôi. Vì người trong lòng mà không để ý đến xấu hổ, chẳng phải đáng trân trọng lắm sao?

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

14. Chương 14: Thế Giới Thứ Tư (5)

“Được rồi, bài giảng đến đây là hết. Các em có vấn đề gì muốn thắc mắc hay không?” Giống như thường ngày, Diệp Tử Ngôn một tay cầm giáo án, một tay nâng kính mắt.

Tuy rằng vẻ mặt không hề biểu lộ cảm xúc, nhưng quanh người anh vẫn toát ra khí chất ôn nhuận thực nhẹ nhàng, rất dễ tạo được thiện cảm cho các học sinh.

“Thưa thầy!” Ngô Khiết Tào đột nhiên mở miệng, tiếng nói trong trẻo vang lên khi cả lớp đều đang lác đác lại càng thêm nổi bật.

Dường như đã quen với việc trở thành tiêu điểm giữa mọi người, Ngô Khiết Tào mặt không đổi sắc nói: “Dự báo thời tiết nói này hai ngày nhiệt độ xuống thấp, thầy nên chú ý sức khỏe một chút.”

Tuy là câu nói quan tâm nhưng vẫn mang theo giọng điệu ra lệnh.

Diệp Tử Ngôn nghe xong không những không có tức giận, mà sau một thoáng kinh ngạc còn cảm thấy trong lòng ấm áp.

Anh khẽ mỉm cười, giọng nói mềm mại đến khó tin: “Được. Các em cũng vậy, nhớ chú ý sức khỏe. Tan học”

Cả lớp kéo dài giọng, đồng thanh chậm rãi chào cho có lệ: “Chúng ~ em ~ chào ~ thầy ~ ạ ~”

Đây là cuộc sống cực kỳ bình thường ở trường học. Mỗi người đều có đủ loại các loại mặt nạ cho riêng mình, ở trước người mình thích thì có một vẻ mặt, trước người mình ghét thì là một vẻ mặt khác, trước người chỉ có quan hệ xã giao thì lại đổi sang vẻ mặt phù hợp, đương nhiên ở trước mặt thầy cô giáo thì phải tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, thông minh rồi.

Vừa thoát khỏi tầm mắt của thầy cô giáo thì tùy hứng miễn bàn.

Bởi vậy khi Diệp Tử Ngôn vừa ra khỏi lớp, tất cả mọi người đều như trút được gánh nặng, cả phòng học trong nháy mắt nhộn nhạo âm ỉ hết cả lên.

Cũng giống như mọi lần, từng nhóm năm ba người ngồi chụm lại với nhau buôn chuyện, bàn luận tinh tinh.

Tình bạn giữa các nữ sinh vốn là một điều kỳ diệu, ngay cả đi WC cũng phải kéo nhau đi cùng.

Ai cũng có bạn bè cho riêng mình – ngoại trừ Ngô Khiết Tào.

Một lớp đều tồn tại một nữ sinh như vậy, bị các bạn nữ chán ghét, nhưng lại được các bạn nam yêu thích.

Mà hiện tại, Ngô Khiết Tào bị các bạn nữ ghét bỏ, các bạn nam lại sợ sẽ bị hoa khôi của lớp làm tổn thương nên không dám tiếp cận cô.

Vì vậy Ngô Khiết Tào luôn luôn đơn độc, cô cũng không muốn nói chuyện với ai, chỉ lẳng lặng ngồi tại chỗ một mình.

Cô bị mọi người cô lập.

“Aizz, vừa rồi cậu có thấy cậu ta làm cái gì không?”

“Thấy, không phải là ra sức nịnh hót à?”

“Nịnh hót á? Cũng chưa chắc đâu, muốn làm hồ ly tinh đấy chứ.”

“Ồ.....?”

“Tôi nghĩ cậu ta thích thầy Diệp!”

“Sao lại thế được? Đó là thầy giáo mà! Khẩu vị nặng nha!”

“Đâu phải không có khả năng này, đúng không? Cậu không phát hiện ra ngày nào đi học cậu ta cũng nhìn chằm chằm thầy Diệp đến rớt tròng mắt ra à?”

... ..

“Cậu thích hoa khôi của lớp á? Ha ha, không có hy vọng gì đâu!”

“Sao lại không có hy vọng ?”

“Ngô Khiết Tào thích Diệp Tử Ngôn, ván đã đóng thuyền rồi! Nhưng mắt nhìn của cậu cũng được đấy chứ, đáng người cùng gương mặt của cậu ta đúng là.....chắc chắn”

“Ăn nói đàng hoàng chút đi, tôi nói là tôi thích cậu ấy, những chuyện khác tôi không quan tâm.....”

“Haiz, tên cứng đầu nhà cậu.....”

... ..

Mọi người buồn chuyện hăng say, ai cũng cho rằng mình đã khống chế âm lượng giọng nói rất tốt, chỉ không biết rằng càng nói càng hăng, lại còn càng lớn tiếng, làm cho người không nên nghe cái gì cũng nghe thấy hết.

Đột nhiên, Ngô Khiết Tào ngẩng đầu lên, cái “đuôi ngựa” trên đầu cô vì động tác đột ngột mà vất ngang qua cổ.

Cô nhìn cảnh tượng mọi người nói cười xung quanh một lượt, im lặng đứng lên, sau đó hơi hất cằm theo thói quen, chậm rãi đi ra khỏi lớp.

Bước chân thong thả, bình thản như một nàng công chúa cao ngạo. Không một chuyện nhảm nhí nào có thể khiến cô phân tâm.

Ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt.

Ví dụ như ngay lúc này đây.

Ngô Khiết Tào thấy Diệp Tử Ngôn đang đứng ở trước cửa lớp nhìn cô mỉm cười, ánh mắt phức tạp.

“Chúng ta lên sân thượng đi.” Anh nói.

Khác với bầu không khí bí bách trong lớp, tuy sân thượng không hẳn là mát mẻ nhưng chắc chắn không làm cho người ta cảm thấy bị đè nén.

“Sân thượng sắp trở thành “căn cứ” riêng của chúng ta rồi.” Diệp Tử Ngôn tìm một chỗ ngồi xuống, hiếm khi mở miệng trêu đùa.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này hành động của Diệp Tử Ngôn thuần thực hơn rất nhiều. Anh lấy một chiếc khăn tay từ trong túi ra, cẩn thận trải lên nền xi măng, vỗ vỗ mấy cái rồi nói: “Ngồi đi.”

Ngô Khiết Tào thấy vậy mới cảm thấy hài lòng, nở nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay: “Căn cứ bí mật? Tuy rằng không thực sự phù hợp với tác phong cao quý của hoa khôi lớp chúng ta cho lắm, nhưng nếu đối tượng là thầy thì hoa khôi của lớp cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.”

Diệp Tử Ngôn cười nhẹ không nói gì. Chờ đến khi Ngô Khiết Tào ngồi hẳn xuống, anh mới đi vào vấn đề chính: “Như vậy, hoa khôi của lớp, nhìn qua có vẻ tâm trạng của em cũng không tệ lắm?”

“À, cũng có thể coi là vậy.”

“Tôi muốn nhân cơ hội này hỏi em một chuyện, em sẽ ngoan ngoãn trả lời chứ?”

“Thầy bỏ hai chữ “ngoan ngoãn” đi, em sẽ trả lời.”

Diệp Tử Ngôn nhìn Ngô Khiết Tào ngồi bên cạnh, giọng nói đột nhiên trầm xuống, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Em sẽ trả lời phải không?”

Ngô Khiết Tào bị dáng vẻ nghiêm nghị này của anh hù sợ. Cô bỗng mất hết nhuệ khí, giống như một cô gái nhỏ, ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Tử Ngôn vừa lòng nở nụ cười, nháy mắt vài cái.

Không nghĩ sẽ dọa cô, Diệp Tử Ngôn đặt tay lên đầu Ngô Khiết Tào, theo thói quen vuốt vuốt mái tóc: “Gần nhất có một vài lời đồn đại, em không cần để ý, hai ngày sau sẽ hết thôi.”

“Hoa khôi của lớp sao có thể để ý tới mấy việc nhỏ nhặt đó được chứ?” Ngô Khiết Tào cũng rất hưởng thụ cảm giác này, cô không tự chủ được nghiêng đầu về phía bàn tay kia, còn cố mạnh mẽ: “Thầy cũng không nhìn xem hoa khôi của lớp chúng ta là ai? Mà rốt cuộc thầy muốn hỏi cái gì?”

“..... Quan hệ giữa em và các bạn cùng lớp như thế nào?”

“..... Rất tốt, sao thầy lại hỏi vậy?”

Một đàn chim không biết tên đột nhiên bay ngang qua bầu trời, Diệp Tử Ngôn dường như bị chúng thu hút sự chú ý, anh ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên cao.

Cứ duy trì tư thế như vậy, anh chậm rãi nói: “Tôi thấy em luôn ở một mình.”

“Có thầy thì sẽ không còn là một mình nữa!”

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra được giờ phút này Ngô Khiết Tào đang cố tỏ ra mạnh mẽ, chứ đừng nói đến Diệp Tử Ngôn có chỉ số thông minh vượt trội. Anh cười khẽ, tăng thêm lực trên tay.

Ngô Khiết Tào nhún vai: “Được rồi. Đúng là em không có bạn bè. Ai bảo hoa khôi của lớp xinh đẹp đến mức không kiếm được bạn chứ? Thầy có thể đi hỏi Ngô Náo Náo nha.”

“Ngô Khiết Tào,” Diệp Tử Ngôn nhìn cô chăm chú, mở miệng phỏng đoán: “Hôm nay em có cái gì đó rất lạ.”

“Thế em phải như thế nào? Hay là giống như lời mấy người kia nói, làm hồ ly tinh một lần, lẳng lơ khoe khoang cho thầy xem, sau đó bị thầy dứt khoát từ chối?”

Ngô Khiết Tào hất mạnh đầu né tránh bàn tay của Diệp Tử Ngôn – đây là lần đầu tiên cô cự tuyệt sự động chạm của anh.

“Nếu như đây là những điều thầy muốn nghe, thì thật đáng tiếc, hoa khôi của lớp không có hứng thú nghe cùng thầy!”

“..... Hoa khôi của lớp chính là người như vậy, em thích thầy thì có làm sao? Thầy có dám phủ nhận rằng thầy không có một chút tình cảm gì với em không? Nếu không có thì vì sao thầy còn đến tìm em? Chỉ có điều thầy không dám vượt qua cái gọi là gánh nặng về trách nhiệm và đạo đức mà thôi!”

Đợi thật lâu, Diệp Tử Ngôn cũng không lên tiếng đáp lại.

Thất vọng lắc lắc đầu, Ngô Khiết Tào quay người đi về phía cửa.

“..... Thực ra tôi thích em. Nhưng em còn quá yếu ớt.” Những lời này phiêu tán ở trong gió, Diệp Tử Ngôn chỉ kịp nhìn thoáng qua bóng dáng của cô.

Anh nhìn về hướng cô rồi đi một hồi, sau đó chậm rãi đứng lên.

Diệp Tử Ngôn thoáng thở dài.

Trong khuôn viên của trường, Ngô Khiết Tào ủ rũ đi trên con đường lát đá rợp bóng cây.

Đi qua viên đá thứ năm mươi chín, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày thể thao màu trắng. Ngô Khiết Tào từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt tươi cười sáng lạn.

“Hi~” Diệp Khải Nhạc giơ tay phải lên, lắc trái lắc phải chào hỏi.

Sau đó hai người cùng nhau đi song song trên đường.

Không để ý đến những bạn học khác đi qua đi lại xung quanh, Diệp Khải Nhạc mở miệng nói chuyện trước: “Cậu còn chưa trả lời tôi đấy, không cần viết thư tình nữa hả? Hoa khôi của lớp.”

“..... Ừm.”

“Người đó đồng ý rồi?”

“..... Ừm.”

Cố gắng bình phục lại tâm tình đột nhiên nổi sóng, Diệp Khải Nhạc duy trì nụ cười trên môi: “Hoa khôi của lớp hôm nay sao vậy? Tâm tình của cậu có vẻ không được tốt cho lắm! Chẳng lẽ trong lớp có người bắt nạt cậu?”

Ngô Khiết Tào dường như muốn cắt khỏi cái đuôi Diệp Khải Nhạc này, cô rảo chân bước nhanh hơn: “Ai cần cậu lo! Chuyện tình hoa khôi của lớp tất nhiên phải do chính mình làm chủ!”

Diệp Khải Nhạc nhanh chóng đuổi theo, còn chạy vượt qua Ngô Khiết Tào một đoạn, sau khi cách một khoảng nhất định, cậu xoay người lại, mắt nhìn thẳng Ngô Khiết Tào, bắt đầu đi lùi lại phía sau.

“Cậu đi như thế không sợ ngã chết à?”

“Không sợ. So với việc đó thì tôi còn quan tâm đến chuyện người cậu thích là ai hơn.”

“..... Dừng.”

“Chắc không phải là.....”

“Chắc không phải là ai?” Lúc này, Ngô Khiết Tào mới thật sự nhìn thẳng vào mắt Diệp Khải Nhạc, thân thiết hỏi.

“Chắc không phải là tôi đi?”

Sau khi tự đắc được một câu, thành công nhận được ánh mắt khinh bỉ của Ngô Khiết Tào, Diệp Khải Nhạc cảm thấy có chút vui vẻ rồi lại thoáng thờ dãi.

Hai người cứ đi như vậy một hồi, Diệp Khải Nhạc chợt mở miệng: “Tôi biết người đó là ai.”

“Cậu biểu hiện quá rõ ràng.”

“Nhất là hai ngày nay, nhất cử nhất động của cậu đều liên quan đến người đó.”

“Cậu muốn có chú nhỏ của tôi, nhưng tôi cũng có thím nhỏ đấy.”

Ngô Khiết Tào đột nhiên dừng lại.

Diệp Khải Nhạc cũng thuận thế dừng lại theo: “Tôi nói không sai chứ?”

Không trả lời câu hỏi của Diệp Khải Nhạc, Ngô Khiết Tào bắt đầu nhíu mày, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, cô hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy Trương Khiết Tào hay là Ngô Khiết Tào nghe hay hơn? Tôi cảm thấy Ngô Khiết Tào hay hơn.”

Diệp Khải Nhạc không hiểu cô đang nói gì, theo ánh mắt của cô, cậu chậm rãi quay đầu lại, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Một đám người hùng hùng hổ hổ chạy nhanh về hướng này, Ngô Khiết Tào lại hết sức bình tĩnh: “Nhớ báo cho Ngô Náo Náo đến đón tôi. Còn có, nói cho bà biết..... tôi rất thích cái tên Ngô Khiết Tào này, thực sự chỉ thích nó mà thôi.”

Nhìn đám người dần dần tới gần, Diệp Khải Nhạc biết hai người bọn họ không chạy đi đâu được nữa, cậu ngậy ngốc nhẹ gật đầu.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Tuy rằng nội tâm của đàn ông rất mạnh mẽ, nhưng sự đồng tình đối với kẻ yếu lại không thể thay đổi được.

Tiết mục biểu diễn “mình đang bị bắt nạt” trước đó cho Kim chủ thấy chính là cơ sở để xây dựng nên một sự đồng tình, cảm thông.

Đàn ông luôn tự đại như vậy, cái gọi là “giúp kẻ yếu” có thể thỏa mãn ảo tưởng “mình thật vĩ đại” của bọn họ.

Ở trước mặt đàn ông tỏ ra về mình rất yếu ớt có thể coi là một phương pháp hiệu quả.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

15. Chương 15: Thế Giới Thứ Tư (6)

Tận mắt nhìn thấy Ngô Khiết Tào bị một đám người mặc tây trang màu đen dẫn đi, Diệp Khải Nhạc liền mạng giằng co.

Nhưng sức lực của người đàn ông lực lưỡng khổng lồ cậu không phải là tầm thường, Diệp Khải Nhạc vốn là dạng công tử bình thường không chịu rèn luyện, dưới sự kìm kẹp của người kia có giãy dụa đến thế nào cũng vô ích.

“Mau buông tôi ra!”

“Buông ra!!!”

.....

Tận đến lúc không nhìn thấy bóng dáng của Ngô Khiết Tào nữa, Diệp Khải Nhạc mới buông xuôi chấp nhận. Cậu đột nhiên bình tĩnh lại, cả người có xu hướng ngã khụy xuống.

“Còn giữ tôi làm cái gì hả?” Diệp Khải Nhạc chán nản hỏi.

Lúc này, người đàn ông mặc tây trang mới giảm lực đạo trên tay, anh ta đứng sừng sững ở chỗ đó, thân thể vững chắc cao lớn, vừa nhìn cũng biết là người đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Người đàn ông mặc tây trang nhìn bộ dạng ủ rũ của Diệp Khải Nhạc, ánh mắt mang theo một chút đồng tình.

Có lẽ anh ta cảm thấy thương hại cho Diệp Khải Nhạc nên chậm rãi nói: “Tiểu thư ở nhà họ Trương sẽ nhận được sự chăm sóc tốt nhất.”

“Cái gì? Anh không nhìn thấy ánh mắt của cậu ấy sao? Cậu ấy đang cầu cứu tôi đó! Ngô Khiết Tào chắc chắn không thích việc cứ như vậy mà bị bắt đi đâu!”

“Tiểu thư không hề phản kháng, cậu hẳn phải hiểu, tiểu thư biết rằng chúng tôi sẽ không làm hại cô ấy.”

“Hừ, cũng giống như lúc tôi nói với mẹ, tiểu Khiết là một cô gái dịu dàng tốt bụng thôi, ai tin được chứ?”

Nói vồn vện có hai câu, người đàn ông mặc tây trang coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Anh ta đeo kính lên, không để ý đến sự trào phúng trong lời nói của Diệp Khải Nhạc, ngay cả quần áo cũng không cần chỉnh lại, nhấc chân bước đi – mặc kệ Diệp Khải Nhạc ở phía sau quát tháo âm ỉ thế nào cũng không có một chút ảnh hưởng.

Manh mối cuối cùng cũng chẳng còn.

Diệp Khải Nhạc đứng lẻ loi ở trên đường lớn, mấy học sinh đi qua nhìn thấy bắt đầu xì xào bàn tán, thỉnh thoảng chỉ trở về nơi vừa mới diễn ra một hồi nhốn nháo. Bọn họ đang bàn luận cái gì, không cần nói cũng biết.

Sự việc diễn ra quá nhanh, Ngô Khiết Tào thậm chí còn không có thời gian để phản kháng, ngay cả lãnh đạo nhà trường cũng không hề biết đến chuyện này, tựa như không hề có điều gì bất thường xảy ra.

“Bạn học Diệp Khải Nhạc, cháu nói đi, lần này hoa khôi của lớp bắt nạt cháu như thế nào? Nghiêm trọng đến mức phải đến tìm dì vậy?”

Ngô Náo Náo hiển nhiên còn chưa biết chuyện con gái bảo bối nhà mình bị người ta bắt đi, bà nhìn thoáng qua Diệp Khải Nhạc đang thở hổn hển, trêu chọc một câu sau rồi lại tiếp tục cẩn thận để lưỡi kéo sát vào nụ hoa hồng chớm nở.

.....

“Ngô Khiết Tào, cậu ấy.....”

Giọng điệu hốt hoảng lạ thường của Diệp Khải Nhạc làm Ngô Náo Náo nhất thời cảm thấy bất an, vội hỏi: “Tiểu Khiết nhà dì làm sao?”

“Cậu ấy bị một đám người bắt đi rồi.”

‘Tách’, tiếng kéo cắt lạnh như băng vang lên, nụ hoa màu đỏ kiêu diễm mất đi sự sống rơi xuống mặt đất.

“..... Cháu nói cái gì?” Ngô Náo Náo lập tức ném cái kéo sang một bên, cố gắng duy trì bình tĩnh.

Diệp Khải Nhạc nhắc lại một lần nữa: “Cậu ấy bị một đám người bắt đi.”

Nghe xong, Ngô Náo Náo cũng không có phản ứng quá khích nào, điều này nằm ngoài dự đoán của Diệp Khải Nhạc.

Ngô Náo Náo nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Sau khi mở mắt ra, trên mặt bà đã không còn cảm xúc dao động gì. Nhặt cái kéo lên, Ngô Náo Náo hết sức chuyên tâm chăm chút cho bình hoa, giống như đối với bà, những bông hoa hồng đất tiền trước mặt còn có vị trí quan trọng hơn con gái mình.

“Dì, dì sao vậy?”

Thu hết phản ứng của Ngô Náo Náo vào trong mắt, Diệp Khải Nhạc có thể khẳng định chắc chắn bà phải biết điều gì đó, nếu không thái độ của bà cũng không thể nào bình tĩnh đến vậy được.

“Là nhà họ Trương.....”

“Sao ạ?” Diệp Khải Nhạc nghe không được rõ lắm.

“Không có gì. Đây là lựa chọn của con bé.” Chỉ có những lúc như thế này, Ngô Náo Náo mới giống một người mẹ có đứa con 16 tuổi. Nhẹ rũ mắt xuống, bà hỏi: “Con bé có nói cái gì không?”

Diệp Khải Nhạc cảm thấy càng lúc càng không thể theo kịp suy nghĩ của Ngô Náo Náo.

Cậu đặt tay lên trên mặt bàn, lơ đãng di di ngón tay, trả lời: “Cậu ấy nói..... Cậu ấy cảm thấy cái tên Ngô Khiết Tào dễ nghe hơn so với Trương Khiết Tào.”

“Vậy ư..... Đứa nhỏ vô lương tâm, chỉ có những lúc này mới khiến ẹ già cảm thấy vui vẻ.”

“Tiểu thư, mời cô.”

Một cô gái mặc trang phục người hầu màu trắng đen, nở nụ cười không cao ngạo cũng không xiêm nịnh, vô cùng chuẩn mực. Cô ta hơi nghiêng thắt lưng, tay phải khép lại, đưa cánh tay về hướng mà Ngô Khiết Tào phải đi qua.

Ngô Khiết Tào theo thói quen ngẩng cao đầu, liếc mắt nhìn nữ hầu một cái sau đó dứt khoát bước vào. Hai người rất nhanh đi đến đại trạch chính được sơn toàn màu trắng.

“Tiểu thư, đã đến rồi.” Nụ cười tiêu chuẩn được công thức hóa của nữ hầu từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ dẫn đường, nữ hầu cung kính cúi đầu, nghe thấy tiếng mở cửa vang lên mới chậm rãi đứng thẳng người.

Cách một cánh cửa, một giọng nói mơ hồ truyền đến: “Rốt cuộc cháu cũng đến rồi.”

Bị thái độ không bình thường..... à không, phải nói là cực kỳ không bình thường của Ngô Náo Náo làm cho bản thân cả người, Diệp Khải Nhạc chán nản rời khỏi căn nhà đang ở tạm của mẹ con Ngô Khiết Tào.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Phản ứng của cả Ngô Khiết Tào và dì Ngô đều thực quái lạ! ‘Đây là lựa chọn của con bé’ là có ý gì? Còn cái gì mà nhà họ Trương.....

Nhà họ Trương? Từ từ, là nhà họ Trương!

Tựa như bất ngờ tìm được đầu nút trong mối buộc rối rắm, Diệp Khải Nhạc cảm thấy cái này chính là manh mối.

Vẫy một chiếc xe taxi, Diệp Khải Nhạc thấp thỏm bước lên xe.

Vào phòng, Ngô Khiết Tào nhìn thấy ngay một ông lão ước chừng 70 tuổi.

Cô lén vãn về ngón tay ở phía sau, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu yếu thế: “Hoa khô của lớp.....”

“Tiểu Khiết, ở trước mặt trưởng bối phải chú ý xưng hô.”

Ngô Khiết Tào sưng người kinh ngạc nhưng lại không thể thốt lên được câu nào để phản bác.

Cắn môi một cái, cô mới mở miệng: “..... Cháu nói rồi, cháu đã tới đây thì sau này mọi người đừng động đến Ngô Náo Náo nữa!”

“Cháu là đại tiểu thư của nhà họ Trương, không thể để cho người khác biết mẹ ruột của cháu là người như thế nào được.”

Ông lão ngồi trên ghế thái sư, vững như thái sơn: “Dù sao cháu cũng là huyết mạch duy nhất của nhà này. Ngày mai là sinh nhật của cháu phải không? Tiệc sinh nhật ta đã cho người chuẩn bị rồi, đến lúc sẽ chính thức giới thiệu cháu trước mặt mọi người.”

Ngô Khiết Tào bị đối phương cường thế chặn miệng, một câu cũng không nói nên lời.

Diệp Khải Nhạc đi xe taxi tới trước cổng một căn biệt thự lớn.

Lưu loát mở cửa xe nhảy xuống, cậu sai bước đi thẳng đến cổng chính.

“Này!!! Cậu còn chưa trả tiền đâu!”

.....Đầu óc trống rỗng trong nháy mắt, Diệp Khải Nhạc ảo não quay đầu, ném ra mấy tờ in hình Mao chủ tịch, có cảm giác kích động như học sinh tiểu học vừa nhận được giấy khen: “Không cần trả lại!”

Diệp Khải Nhạc khí thế ngút trời vọt vào biệt thự của Diệp Tử Ngôn.

“Chú nhỏ!!!”

Lúc này Diệp Tử Ngôn và Liễu Lâm đang cùng nhau xem tài liệu nấu ăn; nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ ở bên ngoài, Liễu Lâm hấp tấp cầm luôn cả cái nồi chạy ra.

“Làm sao vậy?” Cô hỏi.

Đây là chuyện có liên quan Ngô Khiết Tào, Diệp Khải Nhạc biết rõ mình không thể để cho thím nhỏ biết được; vậy nên cậu nhìn lướt qua Liễu Lâm một cái rồi nhanh chóng nhìn về phía Diệp Tử Ngôn, ra sức nháy mắt.

Diệp Tử Ngôn lập tức hiểu ý. Tuy rằng chưa biết ý đồ của cháu mình là gì nhưng vẫn rất phối hợp nói: “Em đi nấu cơm trước đi để anh tiếp Khải Nhạc cho.”

Đợi cho Liễu Lâm quay lại phòng bếp, Diệp Tử Ngôn mới cười hỏi: “Nói đi, có phải gây ra họa gì cần chú giúp hay không?”

“Nhớ kỹ thân phận hiện tại của cháu,” Bên trong lời nói của ông lão không mang theo chút tình cảm nào: “Cháu nên vứt bỏ hết quá khứ, tiếp nhận cuộc sống mới thuộc về cháu, cuộc sống của Trương Khiết Tào. Dù sao ta cũng là ông nội của cháu, hơn nữa không phải cháu tự lựa chọn bỏ rơi mẹ của mình hay sao?”

Ngô Khiết Tào hơi hơi nghiêng đầu, đuôi tóc được Ngô Náo Náo buộc cho hồi sáng đã bị lỏng ra, cô dứt khoát tháo dây buộc tóc xuống.

Vân vè chiếc dây buộc tóc trên tay, Ngô Khiết Tào hỏi: “Lúc trước ông cũng đã tính toán kỹ rồi đúng không ạ? Cho nên mới chấp nhận điều kiện của Ngô Náo Náo sẽ không ép cháu quay về nhà họ Trương trừ khi cháu đồng ý? Hừ, thật đúng là lão hồ li!”

“Cháu nên gọi ta là ông nội.”

“Chú nhỏ. Ngô Khiết Tào bị một đám người bắt đi rồi!” Diệp Khải Nhạc bước nhanh tới nắm chặt lấy tay của Diệp Tử Ngôn, ánh mắt cơ hồ tóe ra lửa: “Là người của nhà họ Trương!”

Nhà họ Trương? Diệp Tử Ngôn nhớ lại chuyện mình đã nhìn thấy ở siêu thị khi ngồi trong xe, nhà họ Trương trong lời Diệp Khải Nhạc nói, hẳn là gia tộc của cha Ngô Khiết Tào.

Anh vội vàng trấn an Diệp Khải Nhạc: “Không có việc gì đâu.”

“Sao lại không có việc gì?” Dù bình thường rất thân thiết với Diệp Tử Ngôn nhưng Diệp Khải Nhạc vẫn không thể không chế được cảm xúc của bản thân: “Cậu ấy bị bắt đi! Cho dù an toàn thì sao chứ, cậu ấy không muốn thế mà?”

“Hôm nay cháu cũng nói rõ cho chú biết..... Cháu thích cậu ấy.”

“Nhưng cậu ấy lại gốc nghề chỉ biết thích chú thôi.”

“Giờ cháu không biết mình phải làm như thế nào mới tốt nữa.....”

“Ở trường, cháu có thể giả bộ như không biết chứ, nhưng cậu ấy tuyệt đối sẽ không làm vậy. Cậu ấy thích chú nhiều đến mức nào, không phải chú không biết.....”

“Cháu biết chú sẽ cảm thấy có gánh nặng, cũng cảm thấy có lỗi với thím nhỏ, nhưng cháu xin chú, chú nhỏ, cháu xin chú mà, chú mang cậu ấy về có được hay không?”

Nhìn thái độ của Diệp Khải Nhạc biến đổi từ kịch liệt sang bình tĩnh, cuối cùng còn cầu khẩn, Diệp Tử Ngôn rốt cục cũng mở miệng: “Nếu Ngô Khiết Tào mà biết cháu nói con bé gốc nghề thì kiểu gì cũng tức giận cho xem.”

Thấy Diệp Tử Ngôn cầm di động lên, Diệp Khải Nhạc mới thầm cảm thấy vui mừng, nhen nhóm hy vọng.

“Alo? Ba, tiệc sinh nhật ngày mai là do nhà họ Trương tổ chức phải không ạ?”

“Vâng, nhưng hiện tại con quyết định đi.”

“Bởi vì con vừa mới biết, có một..... người quen của con sẽ xuất hiện ở đó.”

Mọi việc phát sinh quá nhanh, Diệp Khải Nhạc gần như không thể tin đây lại là sự thật.

Cậu nhìn màn hình di động của Diệp Tử Ngôn còn chưa kịp tắt, nói: “Chú nhỏ, chú đồng ý nhanh quá.”

“..... Làm cháu cảm thấy chú cũng thực để ý đến cậu ấy.”

Diệp Tử Ngôn dường như nhìn thấy bóng dáng cao ngạo Ngô Khiết Tào như ẩn như hiện trước mắt mình. Với câu nói của Diệp Khải Nhạc, anh không có ý kiến gì.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Nếu theo góc độ thời gian mà nói, cảm tình phải là mưa dầm thấm lâu mới tốt.

Tình yêu xuất phát từ sự theo đuổi mãnh liệt, chưa chắc đã lâu dài, nhưng lại có sức dụ hoặc kinh người.

Đàn ông ấy mà, luôn có thói quen xem nhẹ thứ tình cảm “mưa dầm thấm lâu” bên người mình, mà chỉ muốn có được sự theo đuổi mãnh liệt. Bởi vì “mưa dầm” quá lâu sẽ làm giảm đi nhiệt tình của họ, mà sự theo đuổi mãnh liệt lại tạo cho bọn họ có cảm giác “kích tình” dâng trào.

Nếu muốn đạt được mục đích trong thời gian ngắn, cái chúng ta cần chính là dùng một ít mãnh liệt để che khuất đi ánh mắt ám áp vẫn luôn dõi theo bên người họ.

Nếu không có cơ hội để phát triển thành “kích tình” thì chính mình tự tạo ra cũng được.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

16. Chương 16: Thế Giới Thứ Tư (7)

Váy dài trắng tinh khiết làm từ lụa mỏng, từng lớp từng lớp chồng lên nhau, kiểu dáng thiết kế đơn giản, chỉ cải biên vài chỗ có hoa văn, mặc trên người Ngô Khiết Tào không quá hoa lệ, nhưng lại rất thanh lịch.

Trang phục này tản mát ra một hơi thở “thần tiên”, tựa như đóa hoa bách hợp tươi đẹp đọng lại những giọt nước phản chiếu ánh sáng lung linh sau cơn mưa.

Ông cụ nhà họ Trương cử chuyên viên trang điểm đến sửa sang lại trang phục cho Ngô Khiết Tào. Ngón tay linh hoạt không ngừng dao động trên từng lớp vải lụa. Chỉ sửa lại vài chỗ nếp uốn, chỉnh thêm vài chi tiết đã khiến bộ váy toát lên một vẻ đẹp khác hẳn so với lúc trước.

Rất nhanh, công đoạn chuẩn bị cuối cùng cho bữa tiệc sinh nhật đã hoàn thành.

Ngô Khiết Tào chán ghét kéo kéo dây ruy băng với những sợi tơ ở trên đầu, ngón út của cô vênh lên, thái độ ghét bỏ thể hiện vô cùng rõ ràng, cô cười lạnh trào phúng: “Chị cho rằng chỉ cần mặc cái váy trắng này vào thì hoa khôi của lớp có thể trở thành tiểu thiên sứ à?”

“Nhưng tiểu thư, cô vẫn nên mặc nó,” Chuyên viên trang điểm không ngừng động tác trên tay, bình tĩnh nói: “Thực chất thì chuyện này là do lão gia quyết định.”

Ngô Khiết Tào bĩu môi, tận lực không để sự khinh thường trong giọng nói biểu hiện quá rõ ràng: “Ông Trương kia cũng chỉ là một ông lão mà thôi, dựa vào cái gì mà bắt tôi phải nghe theo lời ông ta?”

“Dựa vào việc cô còn đang ở đây, và lão gia cũng là ông nội của cô.”

Ngô Khiết Tào đột nhiên không biết mở miệng như thế nào.

Mà cũng may là cô không nói gì, vì chỉ ngay sau đó, giọng nói của ông Trương ở bên ngoài cửa phòng vang lên: “Tiểu Khiết, đã chuẩn bị xong chưa?”

Ngô Khiết Tào liếc mắt nhìn chuyên viên trang điểm bên cạnh một cái, ngẩng đầu, nhấc đôi giày cao gót đi ra bên ngoài.

“Cháu ra đây.” Cô nói.

Không thể không thừa nhận, nhà họ Trương là một gia tộc lớn và vô cùng giàu có, chỉ là một bữa tiệc sinh nhật mà cũng tổ chức hoành tráng đến thế này. Trên mặt những người tham gia bữa tiệc ít nhiều đều mang theo ý cười, mặc lễ phục chỉnh chu, di chuyển xung quanh ra sức mở rộng mối quan hệ.

Ngẫu nhiên gặp phải người quen, hai bên trò chuyện được đôi câu lại đối đối tượng.

Trong những trường hợp như thế này, ai cũng biết việc mở rộng mối quan hệ vốn là lẽ thường, bởi vậy sẽ không có người nào lãng phí thời gian quý giá của mình để bồi dưỡng cảm tình với những người đã quen biết.

Mọi người đều kết hợp với nhau hết sức ăn ý, không có ai không thức thời muốn phá vỡ quy tắc kia, tất cả đều mang theo chiếc mặt nạ ôn hòa trò chuyện giao thiệp với nhau – thoát nhìn vô cùng chân thành.

Ông Trương tay phải để sau lưng, tay trái hơi cong khuỷu tay để Ngô Khiết Tào có thể khoác hồ vào. Tư thế của hai người như vậy thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đứng trên đài cao, ông Trương thuần thục nở một nụ cười giả tạo, nói vào chiếc microphone đã được chuẩn bị sẵn: “Hôm nay là lễ thất tịch, đầu tiên xin chúc mọi người có một đêm thất tịch vui vẻ!”

Các khách quý bên dưới cũng rất thức thời phối hợp: “Chúng tôi cũng chúc Trương lão gia có một đêm thất tịch vui vẻ!”

“Sức khỏe của Trương lão gia vẫn còn tốt chứ?”

“Trương lão gia à, khí sắc của ngài trông còn tốt hơn cả trước kia đấy!”

Người người nhà nhà ra sức phụ họa lấy lòng, nhưng lại không thể hiện ra sự nịnh nọt quá mức, người nào người nấy đều triển khai thuần thực các kỹ xảo xã giao.

“Tốt tốt tốt.....” Ông Trương cười càng thêm vui vẻ, tay trái vươn ra kéo lấy tay Ngô Khiết Tào còn đang xụ mặt đứng bên cạnh, hơi hơi giơ lên: “Ông lão tôi sống đến từng này tuổi, những người hiểu tôi đều biết rõ, tôi tuyệt đối sẽ không vì một ngày hội có cũng được mà không có cũng chẳng sao này mà tụt hội các vị ở tại đây.”

“Tổ chức ra bữa tiệc ngày hôm nay..... cũng không chỉ vì đêm thất tịch.” Ông Trương khẽ lắc lắc tay của Ngô Khiết Tào, không che giấu được một chút đắc ý: “Mà hôm nay cũng là ngày sinh nhật của đứa cháu gái lưu lạc bên ngoài của tôi, Trương Khiết Tào! Đây đây, tôi giới thiệu con bé cho mọi người.”

Tin tức này còn chấn động hơn cả việc Trương lão gia mở tiệc rượu vào đêm thất tịch, người nào không biết thì châu đầu ghé tai nhau thì thầm, những kẻ linh hoạt hơn đã sớm thám thính được gì đó thì cười lớn nâng chén chúc mừng.

Bọn họ cùng có một điểm chung, đó là toàn bộ ánh mắt đều đổ lên hết trên người Ngô Khiết Tào – mà lúc này phải gọi là ‘Trương Khiết Tào’.

Ông Trương rời khỏi microphone, ghé sát miệng vào tai Ngô Khiết Tào nói nhỏ: “Ngô Náo Náo đã đến rồi.”

“Ông nói cái gì?”

Ông Trương cười cực kỳ tự nhiên, thậm chí còn ôn hòa vuốt vuốt đỉnh đầu

Ngô Khiết Tào hai cái: “Ông tin ông không cần phải nhắc lại một lần nữa, cháu nhất định đã nghe được.”

Ông ta nói không sai, hành động cũng đủ thủ đoạn. Dưới tình huống như vậy, nếu Ngô Khiết Tào không chịu phối hợp thì hiển nhiên sẽ trở thành trò cười trong bữa tiệc này.

“Cháu không tin ông đưa thư mời cho bà ấy.”

“Ta không cho. Nhưng ta không ngăn cản cô ta đi cùng với bạn đồng hành, người phụ nữ ngu xuẩn đó còn nghĩ rằng ta không biết cô ta đã vào được.”

Ngô Khiết Tào nghiêng răng nghiêng lợi: “Có thể sinh ra hoa khô của lớp có chỉ số thông minh cao như thế này mà lại hành động ngốc nghếch như vậy?”

Ông Trương nghe xong chỉ cười không nói gì, nhẹ hất cằm ý bảo cô đi đến trước microphone phát biểu ra mắt, bộ dạng tỏ rõ ông ta đang nắm chắc diễn biến mọi việc.

Người ngoài nhìn thấy cảnh tượng này chỉ nghĩ đây là tình cảm ông cháu gắn bó, ngay cả khi ở trên khán đài cũng thể hiện sự yêu quý dành cho nhau.

Ngô Khiết Tào không còn cách nào, chỉ có thể oán hận liếc mắt nhìn ông Trương một cái rồi bước đến trước bục microphone.

“Xin chào mọi người.....” Ngô Khiết Tào nhìn đám người bên dưới, không nhận được đứng thẳng lưng, cố gắng biểu hiện tự nhiên nhất có thể: “Tôi là.....”

Nói được một nửa, ánh mắt chuyển đến khuôn mặt xinh đẹp của Ngô Náo Náo trang điểm thật đậm, bà còn đứng nép vào người đàn ông bên cạnh, chính là “chú già” Thừa Đức mới bị bỏ rơi vài ngày trước.

Đây mới đích thị là “đồng đội heo” trong truyền thuyết này!

Ngô Khiết Tào âm thầm nghiêng răng, quay đầu nhìn thoáng qua ông cụ nhà họ Trương vẫn đang mỉm cười, ‘Ta nắm chắc tất cả mọi việc’— ánh mắt của ông ta hiển hiện điều này rất rõ ràng.

Cô đành cất tiếng bổ sung tiếp: “Tôi là..... Trương Khiết Tào.”

Ngô Khiết Tào thừa nhận, hét thảy là kết cục đã định rồi.

.....

Sau khi hoàn thành việc giới thiệu, mục đích khi mở ra tiệc sinh nhật hôm nay cũng đã đạt được; vì thế ông Trương cố nén ho khan, cười cười hô hào mọi người hãy thoải mái tham gia bữa tiệc, sau đó còn không quên dùng ánh mắt cảnh cáo Ngô Khiết Tào. Xong xuôi, ông phát tay về phía chuyên viên chăm sóc đặc biệt vẫn đứng ở gần đó một cái, anh ta lập tức bước lên đỡ lấy.

Ông Trương tập tễnh đi được vài bước, Ngô Khiết Tào vẫn đứng im tại chỗ đột nhiên nói: “Cháu không hiểu vì sao ông lại muốn tìm cháu trở về?”

Ông Trương nhẹ nhàng nói băng quơ: “Ta không thể chấp nhận được việc người tiếp nhận tập đoàn Trương thị không phải là họ Trương. Ba của cháu đã mất, cháu còn phải thay nó trả nợ cho ta.”

Cả hai người đều im lặng.

Sau khi biết chắc ông Trương đã rời đi, Ngô Khiết Tào vội vàng chạy xuống khỏi khán đài, chiếc váy dài không hề gây ra khó khăn gì cho động tác linh hoạt của cô.

Đám người phía dưới đã sớm như hổ rình mồi, chỉ chờ cô tới gần một chút là lập tức tiến tới vây quanh.

“Thật là xinh đẹp nha.”

“Trương tiểu thư, tôi là.....”

“Vừa nhìn đã biết là một mỹ nhân hơn người rồi.....”

.....

Cả đám người bọn họ đều mang theo cái mặt nạ giả dối, thậm chí bây giờ còn có ý đồ lấy lòng một đứa nhỏ 16 tuổi, bởi vì cô bé này tương lai sẽ là người thừa kế của tập đoàn Trương thị.

Ngô Khiết Tào không muốn để ý đến mấy kẻ đó, nhưng vẫn không chống đỡ được hết lượt người này đến lượt người khác xúm vào.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên: “Ngô Khiết Tào?”

Ngô Khiết Tào chuyển tầm mắt về hướng phát ra tiếng gọi, “Lục Nhân Diệc?”

Lục Nhân Diệc cầm một ly nước trái cây trên tay, kinh ngạc nhìn đứa nhỏ lúc trước vốn là trẻ mồ côi, hiện tại lại biến thân trở thành đại tiểu thư cao quý của nhà họ Trương – Ngô Khiết Tào, mà không, phải gọi là Trương Khiết Tào mới đúng.

Cô ta há miệng định nói cái gì đó thì bị Ngô Khiết Tào đang tìm cách thoát khỏi vòng vây không lưu tình đẩy mạnh một cái, suýt nữa ngã sắp xuống.

Cô nàng đầu sỏ gây tội vội vàng vừa chạy vừa nói: “Thật xin lỗi.”

Thấy đại tiểu thư của nhà họ Trương dường như có chuyện quan trọng cần làm, khách khứa ở đây cũng không ngu xuẩn tới mức chạy lên ngăn cản. Nhờ vậy, Ngô Khiết Tào thuận lợi chạy thẳng một đường ra tới hoa viên.

Gặp người thở hổn hển, Ngô Khiết Tào chống hai tay xuống đầu gối, ổn định lại hô hấp.

“Mặc bộ váy xinh đẹp như vậy sao lại có thể làm ra hành động không tao nhã như thế chứ?”

Quả nhiên Ngô Náo Náo ở chỗ này.

Ngô Khiết Tào ngẩng đầu lên, thấy Ngô Náo Náo đang nâng ly rượu chậm rãi bước tới, chiếc váy dài màu đỏ bó sát người làm nổi bật lên thân hình mềm mại thướt tha của bà.

Đợi cho hô hấp dần dần ổn định, Ngô Khiết Tào mới đứng thẳng dậy, gió đêm thổi bay những sợi tơ trên đầu cô.

“Sao mẹ có thể vào đây?”

“Ta là mẹ của con, sao lại không thể vào? Dù sao hôm nay con cũng tham gia tiết mục ‘Nhận lại tổ tông’ phần khích thế còn gì.”

“Ngô Náo Náo, mẹ thật không hiểu chuyện chút nào. Nếu con đã về nhà họ Trương thì mẹ nên chấp nhận sự thực này, như vậy đối với mẹ hay với con cũng đều là chuyện tốt.”

Ngô Khiết Tào tay trái chống nạnh, tay phải chỉ vào Ngô Náo Náo, có phần không lễ phép: “Mẹ đi về cho con!”

Ngược lại, Ngô Náo Náo bị chính mình đứa con gái của mình mắng mà vẫn lạnh nhạt cười nhẹ, nhấp một ngụm rượu: “Ngô Khiết Tào, sự lễ phép mẹ dạy cho con đã ném cho chó ăn hết rồi à?”

“Hoa khôi của lớp nghĩ không cần phải lễ phép với loại người như mẹ, hôm nay mẹ vào bằng cách nào? Nhất định là dựa vào đàn ông rồi. Ngô Náo Náo, có một người mẹ như thế này, con cảm thấy rất hổ thẹn.”

Sự lạnh lẽo trong lời nói tựa như lưỡi kiếm sắc nhọn, có thể đâm thủng ngực của người khác, nhưng lại không khiến người ta chết ngay, mà nó sẽ ở yên đấy, kề sát ngay cạnh trái tim, mỗi một lần tim đập là một lần bị lưỡi kiếm đó cứa vào đau đớn.

Quả thực đủ tàn nhẫn.

Đôi môi Ngô Náo Náo khẽ run rẩy: “Con vẫn luôn nghĩ về mẹ như vậy ư?”

“..... Đúng thế! Thật không thể chịu nổi cuộc sống khốn khổ khi ở cùng với mẹ nữa rồi.”

“Nếu đã vậy, mẹ mong con ở nhà họ Trương sống vui vẻ, chúc mừng con đã thoát khỏi những ngày kham khổ trước kia.”

Ly rượu đế cao đã không còn rượu nữa, tất cả cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Ngô Náo Náo nhẹ buông tay, chiếc ly cứ thế rơi xuống đất.

“Choang” một tiếng, âm thanh thủy tinh vỡ vụn vang lên trong đêm tối có chút dọa người. Cuối cùng, Ngô Náo Náo nhìn thoáng qua đứa trẻ vô ơn do chính mình nuôi lớn, xoay người bước trên đôi giày cao gót ười phân tào nhả rời đi.

Ngô Khiết Tào chậm rãi ngồi xổm xuống, khom người gục đầu ở giữa hai đầu gối. Gió đêm đột nhiên thổi qua, mang theo cảm giác man mát nhẹ nhàng, thổi bay những sợi tơ cùng tóc của cô.

Người nào đó đứng trong bóng tối lặng lẽ rời đi.

Không, chính xác thì không rời đi, là bởi vì tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng.

Ngô Khiết Tào hơi hơi ngẩng đầu, thấy một đôi giày da đang dừng ở trước mặt mình. Cô ngẩng hẳn đầu lên liền thấy Diệp Tử Ngôn đang đứng từ trên cao nhìn xuống.

Tây trang màu trắng vừa vặn càng tôn thêm vẻ tuấn dật của anh.

Bất đắc dĩ cười khổ, Ngô Khiết Tào đứng dậy, phỉ phỉ vạt váy: “Thầy đã đến rồi..... trùng hợp vậy sao, hoa khôi của lớp mặc chiếc váy này trông chúng ta thật giống như đang mặc đồ đôi nhỉ, chắc thầy đang âm thầm vui mừng đi.”

Câu nói đầu tiên của Diệp Tử Ngôn đã đánh cô trở lại nguyên hình: “Tôi không nghĩ em lại là người như vậy.”

Khuôn mặt Ngô Khiết Tào dần dần cứng ngắc, cô hỏi: “Thầy đã nghe thấy hết?”

“Đã nghe thấy hết.”

“Thầy nghe em giải thích đã!”

“Không có gì cần phải giải thích cả, chẳng qua em cũng chỉ là kẻ hai mặt mà thôi, trước giờ đều giả tạo.”

Sự dục dằng lúc trước của Diệp Tử Ngôn đã gần như biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vô cùng phẫn nộ. Đây là do quá khứ đã ôm kỳ vọng tốt đẹp về một người, nhưng hành động của người đó lại phá vỡ hình ảnh vốn có trong suy nghĩ của anh.

—[Bộ phận kiểm tra xác nhận: mục tiêu có biểu tình phẫn nộ lần thứ nhất.]

[Đã qua kiểm tra, biểu tình này phù hợp với nhiệm vụ: Khiến cho Diệp Tử Ngôn lộ ra vẻ mặt phần nộ. Người chơi đạt được 1000 điểm. Tổng số điểm người chơi có hiện giờ: 7300 điểm]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Thấy Diệp Tử Ngôn định rời đi, Ngô Khiết Tào vội vàng giữ chặt lấy tay anh, đầu ngón tay vì dùng sức quá mạnh mà trở nên trắng bệch.

Cô nhẹ giọng nói: “Hoa khôi của lớp không thích cùng thầy diễn tiết mục ‘trước hiểu lầm, sau biết được chân tướng lại hòa hợp’ trong tiểu thuyết ngôn tình đâu.”

“Dù có là thế nào thì kết quả cũng như nhau, hoa khôi của lớp cảm thấy mọi việc không cần phải lằng nhằng như vậy.”

Ngô Khiết Tào vươn tay còn lại ra: “Thầy đưa điện thoại cho em.”

Diệp Tử Ngôn có chút nghi hoặc, Ngô Khiết Tào thấy anh chậm chạp không động đậy, liền tự mình vươn hai tay quờ quạng vào túi quần tìm kiếm.

Túi quần ngay gần bắp đùi, làn da chỗ đó quá mức mẫn cảm, bị người khác chạm vào cho dù không cố ý nhưng Diệp Tử Ngôn vẫn bị dọa cho sững người, thậm chí anh còn chưa kịp phản ứng, hai bàn tay kia đã rời đi.

Diệp Tử Ngôn không phản kháng, Ngô Khiết Tào thuận lợi lấy được điện thoại ra, cầm điện thoại trên tay linh hoạt chạm liên tiếp vào màn hình cảm ứng, ấn một dãy số rồi bấm phím loa ngoài.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói bi thương của Ngô Náo Náo lập tức truyền ra: “Đã nói tuyệt tình như vậy về còn gọi điện thoại cho ta làm gì? Ngô Khiết Tào..... à phi, Trương Khiết Tào kia, từ nay về sau, mẹ con chúng ta ân ~ đoạn ~ nghĩa ~ tuyệt!~”

Bốn từ cuối cùng kia kéo dài dằng dặc tràn ngập đau khổ, Diệp Tử Ngôn ngây người nhìn di động.

“Xong rồi, đừng diễn nữa, ‘con chuột’ nghe lén khi này đã đi rồi.”

“Ha ha..... Tiểu Khiết à, đúng là không ngờ, con diễn cũng không tệ nha ~ không hổ là con gái của Ngô Náo Náo ta, thừa hưởng toàn diện như thế này!”

Đây là bước đầu tiên gỡ bỏ hiểu lầm.

“Ông già kia đã bước một chân vào quan tài rồi, xem ra là thấy hoa khôi của lớp thông minh xinh đẹp thích hợp làm người thừa kế nên mới đổi ý đón về. Hoa khôi của lớp biết mẹ không nỡ rời xa con, cho nên mẹ hãy nhẫn nhịn một chút nhé, con sẽ quay về nhanh thôi.”

“Ha ha..... Tiểu Khiết nhà ta quả nhiên là thông minh! Nhưng những lời con nói lúc này thực sự làm mẹ tổn thương nha.”

“Đó là sự thực.” Ngô Khiết Tào không chút lưu tình đáp lời.

“Con nói cái gì?! Hừ, Ngô Khiết Tào, con dám giỡn mặt với mẹ già hả?”

Ngô Khiết Tào lên tiếng bổ sung tiếp: “Bởi vậy, về sau mẹ không cần sống dựa vào đàn ông nữa, chờ ông già kia chết rồi, con nuôi mẹ.”

Im lặng thật lâu, lâu đến mức Ngô Khiết Tào hoài nghi không biết có phải mẹ già đã ngủ rồi hay không, Ngô Náo Náo mới ‘Xuýt’ một tiếng, ra vẻ khinh thường, chỉ có tiếng nói nghẹn ngào làm lộ ra cảm xúc của bà: “Mẹ thêm vào nhờ con nuôi.”

Điện thoại đã ngắt kết nối.

Ngô Khiết Tào định trả điện thoại về lại túi quần cho Diệp Tử Ngôn, nhưng anh đã vươn tay ra chủ động nhận lấy.

“Thực xin lỗi, là do tôi quá kích động.”

Diệp Tử Ngôn tao nhã rút cục đã trở lại.

“Thầy chỉ là ý vào việc em thích thầy mà thôi. Hơn nữa, em dám khẳng định, thầy nhất định cũng thích em.”

“..... Tôi xin lỗi nhưng...”

“Thầy đừng vội phủ nhận, thầy suy nghĩ kỹ lại xem vì sao thầy lại tức giận khi nghĩ rằng em là..... loại người kia? Chẳng phải là vì có thiện cảm với em cho nên mới có việc hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn sao?” Ngô Khiết Tào cẩn thận dẫn dắt: “Thầy hãy nhìn thẳng vào trái tim mình. Hoa khô của lớp sẽ không chờ thầy được lâu đâu. Em quay về đại sảnh đây.”

Diệp Tử Ngôn ngây người đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng màu trắng kia dần dần biến mất, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Tình tiết trong phim thần tượng kiểu: “Anh nghe em giải thích đã” - “Không. Tôi không nghe, tôi không nghe...” rồi loạn một hồi, sau đó nam nữ chính gỡ bỏ hiểu lầm quay về với nhau, tất cả đều là gạt người.

Cuộc sống không phải phim thần tượng, cũng chẳng có nhiều tình cảm đến vậy. Có hiểu lầm thì phải gỡ bỏ kịp thời, nếu không hiểu lầm tới mức không thể văn hồi thì về sau có giải thích cũng đã muộn.

Lúc đó, cho dù mặt ngoài coi như đã xóa bỏ hiểu lầm, nhưng trong nội tâm đã để lại vết nứt khó phai mờ. Huống hồ, sau hiểu lầm kéo dài đó, sẽ khiến đối phương sinh ra cảm giác áy náy, không thoải mái ở trong lòng.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

17. Chương 17: Thế Giới Thứ Tư (8)

Tiệc tối qua đi, dường như tất cả mọi thứ đều khôi phục lại bình thường.– ít nhất thì Ngô Khiết Tào cảm thấy như vậy.

So với trước kia không có gì khác biệt lắm, cô ăn cơm, ngủ, đến trường..... Chỉ khác ở chỗ thay đổi địa điểm hoạt động và thiếu đi Ngô Náo Náo liên tục động kinh bên cạnh mà thôi.

Là người chuẩn bị thừa kế tập đoàn Trương thị, đương nhiên không thể không có kiến thức, cho nên Ngô Khiết Tào vẫn phải chăm chỉ đến trường.

“Được rồi, tiết học đến đây là hết. Các em ra chơi.”

Cô giáo Tiếng Anh mặc âu phục đen bó sát người nâng nhẹ gọng kính trên sống mũi, bắt đầu thu dọn giáo án trên mặt bàn, chờ nghe câu đồng thanh “Chúng ~ em ~ chào ~ cô ~ ạ~” của cả lớp, sau đó mới vừa lòng rời đi.

Cũng giống như mọi ngày, mấy nhóm năm ba người lại túm tụm vào một chỗ.

Hôm nay trước bàn học của Lục Nhân Diệc còn đặc biệt nhiều người.

“Các cậu có biết không? Hôm qua tôi đi tham dự một bữa tiệc tối, là của nhà họ Trương tổ chức đấy, người bình thường không thể vào được đâu. Các cậu đoán xem tôi đã nhìn thấy gì?”

Lục Nhân Diệc thấy mình đã thu hút được sự chú ý của mọi người xung quanh thì thoáng đắc ý, tự cho rằng bản thân âm thầm khoe ra một chút bối cảnh gia đình thì có thể tiến vào cái gọi là “xã hội thượng lưu”.

Quả nhiên, rất nhanh đã có người thỏa mãn lòng hư vinh của cô nàng: “Thật hay nha! Nói mau, cậu nhìn thấy gì?”

“Đừng có nói chuyện lấp lửng thế chứ. Tiểu Diệc, rốt cuộc cậu thấy gì hả?”

Gần như toàn bộ học sinh trong lớp đều chuyển sự chú ý về phía Lục Nhân Diệc, mấy người thích hóng chuyện đã vội đứng dậy chạy đến chỗ cô ta, còn vài người ra về rụt rè thì cũng dừng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng.

Ngô Khiết Tào vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

“Mình phát hiện, tiệc mừng đêm thất tịch chỉ là nguy trang mà thôi! Cái chính là để giới thiệu đại tiểu thư nhà họ Trương ra trước mặt mọi người!”

Không ai là không biết nhà họ Trương. Chưa nói tới việc đại gia tộc này có rất nhiều chuyện thần bí, chỉ riêng cái danh xưng “đế quốc thương mại” cũng đủ để xưng bá thế giới thượng lưu rồi.

Dường như những người bình thường luôn cảm thấy nghe được mấy chuyện bí ẩn của các đại gia tộc cũng giống như biết được các sự tích “trong truyền thuyết”, mà những thiếu nam thiếu nữ này còn đang trong thời kỳ trưởng thành nên càng thêm kích động: “Sau đó thì sao?”

“Cậu mau nói đi!”

Lục Nhân Diệp lẳng lẳng vươn ngón trở ra chỉ chỉ về phía Ngô Khiết Tào đang vui đầu tập trung viết chữ: “Thật ra cậu ấy mang họ Trương. Các cậu hiểu rồi chứ ~”

Nói xong, cô nàng chụm ngón trở và ngón cái lại với nhau, nhìn trái nhìn phải, rồi làm động tác giống như kéo khóa: “Chuyện của đại gia tộc, không thể truyền đi lung tung!”

Mọi người nghe xong thì đồng loạt cúi đầu, lén lút nhìn thoáng qua Ngô Khiết Tào, liên tục thì thầm: “Biết rồi, biết rồi.”

Tiếng chuông vào tiết vang lên. Tiết học này là của Diệp Tử Ngôn.

Ngô Khiết Tào lập tức ngồi thẳng người dậy, lòng đầy chờ mong nhìn Diệp Tử Ngôn đi lên bục giảng.

Nhưng Diệp Tử Ngôn dường như không nhìn thấy cô, anh mở giáo án ra rồi nói: “Hôm nay chúng ta học bài mới.....”

Thời gian một tiết học trôi qua quá nhanh, đã vậy Diệp Tử Ngôn còn cố ý muốn né tránh. Ngô Khiết Tào thậm chí còn không thể nhìn thẳng được vào mắt anh, nhưng ngược lại cô cảm thấy có vài người thừa thời gian đến đây học chỉ để quan sát cô.

Diệp Tử Ngôn không biết chuyện gì đang diễn ra, anh giảng hết bài học xong, chuông reo hết giờ thì cầm lấy giáo án bước ra khỏi lớp. Ngô Khiết Tào cố gắng nhìn như thể nào cũng không tìm đâu ra được một chút lưu luyến.

Cô ầm ục gục đầu xuống mặt bàn.

“Phiên chợ” nghỉ giữa giờ lại tiếp tục mở cửa,

“Aiz ~ Thầy Diệp thực sự rất đẹp trai nha!!” Bạn học ngồi bên cạnh Ngô Khiết Tào bắt đầu nổi máu háo sắc.

Bởi vì nhắc đến Diệp Tử Ngôn, Ngô Khiết Tào bất giác dồn lực chú ý để nghe ngóng.

“Thôi đi, thầy ấy có vợ rồi. Không lẽ cậu muốn đi làm tiểu tam?”

“Sao lại không thể chứ?”

Thiếu niên ở độ tuổi này chính là như vậy, đối với tình yêu luôn tràn ngập ảo tưởng tốt đẹp, tự cho rằng chỉ cần có tình yêu thì có thể chiến thắng hết thảy, bao gồm cả thế tục dư luận.

“Có đi làm tiểu tam cũng không đến lượt cậu đâu.....”

Ngô Khiết Tào nhin không được xen mồm vào: “Nói vậy là có ý gì?”

Người vừa mở miệng tỏ vẻ thần bí, hạ giọng nói nhỏ: “Các cậu biết cô giáo Tiếng Anh mới tới rồi đúng không? Cô ấy có ái muội với thầy Diệp đấy!”

Ngô Khiết Tào phải quần đứng bật dậy, kéo mạnh ghế ngồi ra phía sau tạo ra âm thanh ma sát chói tai.

Cô vốn dĩ là một nhân vật tiêu điểm, nên động tác này lại càng thu hút sự chú ý, tất cả mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn cô.

Ngô Khiết Tào không thèm để ý, lao nhanh ra khỏi phòng học.

“Cộp cộp cộp.....” Gót giày cùng gạch men lát nền va chạm mạnh với nhau, vang lên giữa dãy hành lang vắng vẻ càng thêm rõ ràng.

“Cộp cộp cộp.....” Theo bước chân hỗn độn của Ngô Khiết Tào, đuôi tóc đằng sau tung lên lắc trái lắc phải.

Quả nhiên, Diệp Tử Ngôn còn chưa đi xa. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân thất thường phía sau, anh chậm rãi quay đầu, và gần như ngay lập tức bị hành động của Ngô Khiết Tào làm cho sững người.

Nhắm ngay vào đôi môi hoàn mỹ kia, Ngô Khiết Tào hung hăng cắn một cái.

Đúng vậy, là cắn. Diệp Tử Ngôn chỉ cảm thấy miệng của mình bị cắn rách rồi. Đây có thể gọi là hôn không?

Sau vài giây sững sốt, Diệp Tử Ngôn mới lấy lại phản ứng, anh nhanh chóng cúi vớt đôi môi của mình khỏi cái “miệng sói” kia.

“Em làm gì vậy hả?” Anh hỏi.

Ngô Khiết Tào nhún vai: “Đánh dấu nha, như vậy thầy chính là người của hoa khôi lớp chúng ta rồi. Đây là nụ hôn đầu của em đấy, theo nguyên tắc thì hẳn phải là trong một đêm trăng thanh gió mát gì đấy thầy tặng cho em một bó hoa hồng, rồi em sẽ phối hợp then thùng xấu hổ, thầy thấy vậy không kìm lòng được hôn em mới đúng.”

Nhìn vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười của Diệp Tử Ngôn, cô nói tiếp: “Nhưng xem ra không thực hiện được rồi, nếu cứ chờ thầy làm vậy thì em bị người ta đào góc tường mất.”

“..... Cái này cũng là học từ mẹ em phải không?”

“Không, cái này em học từ phim thần tượng.”

“..... Về sau ít xem loại phim đó đi.”

Ngô Khiết Tào không lên tiếng đáp lại, cô nhẹ nhàng vén tóc mai ra sau tai, toát ra sự gợi cảm đáng ra không nên có ở độ tuổi này.

Nhưng nó lại thành công hấp dẫn sự chú ý của Diệp Tử Ngôn, cô nói: “Ngày hôm qua, em đã cho thầy nhìn rõ trái tim mình.....”

Chưa nói hết câu mà cả hai người đều cảm thấy xấu hổ.

“Ừ.”

“..... Thầy..... nghĩ như thế nào?”

Lần này đến lượt Diệp Tử Ngôn trầm mặc không trả lời.

Anh gơ giáo án trên tay lên.

“Em nói xem!”

Diệp Tử Ngôn quay đầu nhìn quanh bốn phía, bắn khoăn vấn đề có thể phát sinh: “Đừng đứng ở chỗ này nói chuyện, có được không?”

“Cùng người như hoa khôi của lớp nói chuyện yêu đương thầy còn bắn khoăn cái gì? Em không cần biết, nếu thầy không nói rõ ràng ở ngay chỗ này em tuyệt đối không rời đi!”

“.....”

Nhìn Diệp Tử Ngôn trầm mặc, những sợi tóc dài trước trán rủ xuống che khuất mắt anh, Ngô Khiết Tào cũng không có cách nào, đành phải lui từng bước: “Thầy chỉ cần nói có thích em hay không thôi, em biết thế là được rồi.”

Mãi lâu sau, Diệp Tử Ngôn mới động đậy, phát ra âm thanh rất nhỏ gần như nghe không rõ: “Ừ.”

Ngô Khiết Tào suýt nữa là nhảy dựng lên, nụ cười trên mặt sắp không khống chế nổi, nhưng vẫn cố nén cười tỏ vẻ cao ngạo, đem hai tay chống nạnh: “Hoa khôi của lớp biết sức quyến rũ của chính mình lúc nào cũng bắn ra bốn phía! Nhìn xem nhìn xem, thầy cũng thích em nha.”

“Thật tốt.” Mối thơm lại đưa lên, mềm mại không tưởng tượng nổi.

“Bộp” một tiếng, là âm thanh đồ vật rơi xuống đất.

Hai người lập tức tách ra, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động.

Là một nữ sinh bình thường đến không thể bình thường hơn nhưng hai mắt cô ta tròn to, đang bụm tay che miệng, nhìn chằm chằm hai người đang vi phạm quan niệm đạo đức kia.

Dưới chân cô ta là tài liệu rơi vung vãi.

Xong rồi.

“Chính là cậu ấy.”

“Đúng vậy.....”

“Là đại tiểu thư của nhà họ Trương hả?”

“Hừ, chỉ là chim sẻ bay lên đầu cành mà thôi! Cậu ta vẫn đùa mờ côi gia đình mà!”

.....

Trường học giống như một cái nhà tranh. Chỉ cần cháy ở một chỗ nhỏ, lửa sẽ nhanh chóng lan tràn, đốt sạch không chừa lại chỗ nào.

Đôi khi lời đồn đại có thể giết chết một con người đang sống sờ sờ.

Từ lúc bị phát hiện cho đến nay đã ba ngày rồi.

Trong ba ngày này, lời đồn “Trương Khiết Tào và thầy Diệp có tư tình” nhanh chóng lan truyền.

Hầu hết mọi người đều không rõ lời đồn này có thật hay không nhưng vẫn truyền miệng cho nhau nghe như thể chuyện đó thực sự xảy ra.

Tuy nhiên vẫn không có ai đến gây phiền toái cho Ngô Khiết Tào – thẳng đến ngày thứ ba.

“Chà, trông cậu vậy mà cũng ghê gớm nhỉ?”

Ngô Khiết Tào nhìn cô gái đứng chắn trước mặt mình, bình tĩnh mở miệng: “Tôi không quen cậu.”

“A.” Cô gái kia bị chọc tức mà bật cười, cô ta tiến dần lên từng bước, giọng uy hiếp Ngô Khiết Tào: “Không phải là tiểu tam không biết vô sỉ là cái gì sao, bình thường giả bộ đứng đắn làm gì?”

“..... Hoa khôi của lớp không phải giả bộ đứng đắn. Nếu cậu cứ kiên quyết nói đó là giả bộ thì hoa khôi của lớp cũng không còn lời nào để nói.”

“Cậu không thấy ghê tởm sao? Cậu đang làm cái trò gì thế? Ra về cao ngạo cơ à? Cậu không thấy ghê tởm nhưng tôi thấy ghê tởm thay cậu đấy!”

Chỉ là một kẻ gây chuyện vụn vặt mà thôi. Sau khi xác định được điều này, Ngô Khiết Tào tiếp tục bước về phía trước, không muốn quan tâm tới cô gái này nữa.

Chưa đi được hai bước, cô đã bị cô gái kia kéo giật lại, đẩy mạnh vào tường.

“Đúng là đồ không biết xấu hổ.” Tự hồ cảm thấy mình sỉ nhục người khác đã thành, lúc này cô gái kia mới vừa lòng, đắc ý nhấc chân rời đi.

Thân thể Ngô Khiết Tào theo vách tường chậm rãi trượt xuống, cô khom người lại, lưng dựa vào tường, đầu chôn giữa hai chân, cánh tay vòng ôm lấy bả vai.

Không biết qua bao lâu, đỉnh đầu truyền cảm xúc dao động rất nhỏ. Ngô Khiết Tào ngẩng khuôn mặt đắm nước mắt lên, dường như bao nhiêu uất ức đều khóc hết trong lần này.

Không ngoài dự đoán, người đến là Diệp Tử Ngôn.

Anh cũng không nói cái gì ra vẻ giả nhân giả nghĩa, mà chỉ lẳng lặng đi tới ngồi bên cạnh Ngô Khiết Tào.

Hai người cứ duy trì tư thế như vậy, không ai nói câu nào.

Thật lâu sau, Ngô Khiết Tào mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Diệp Tử Ngôn.”

“Ừ?”

“Thầy rời khỏi trường này đi.”

Đây là sự lựa chọn tốt nhất. Tốt cho tất cả mọi người, mà Diệp Tử Ngôn cũng nghĩ nếu làm vậy có khi cuộc sống của bọn họ sẽ quay về quỹ đạo vốn có. Ngô Khiết Tào vẫn có thể yên tâm đến đây đi học bình thường, lời đồn đại sớm muộn gì cũng chìm xuống. Mà anh sẽ tùy tiện tìm một trường học nào đấy xin vào dạy tiếp. Chỉ cần Ngô Khiết Tào không xâm nhập vào cuộc sống của anh thì anh cũng sẽ giống như trước kia, an phận sống quy củ.

“..... Được.” Diệp Tử Ngôn đồng ý.

Ngoài dự đoán của anh, câu nói tiếp theo của Ngô Khiết Tào không phải là kể khổ như anh nghĩ, cô nghiêng đầu nhìn anh chăm chú rồi nói: “Nhân cơ hội này thầy có thể hoàn thành giấc mơ của mình, không cần miễn cưỡng làm thầy giáo nữa.”

Cô nói thật chân thành, Diệp Tử Ngôn tìm ra chút gì đùa giỡn hay cô chỉ nói cho có.

“Vậy còn em?” Anh hỏi.

“..... Thuận theo tự nhiên đi.”

Chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy đâu. Cô đảm bảo.

–[Hệ thống kiểm tra đo lường xác nhận: mục tiêu xuất hiện dao động mãnh liệt trong lòng lần thứ nhất, người chơi đạt được 300 điểm.]

[Số điểm người chơi hiện có: 7600 điểm.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Nước mắt là vũ khí lợi hại mà ông trời ban cho phái nữ.

Khóc không chỉ lấy được sự đồng tình của người khác, mà lại càng khiến người ta thương tiếc hơn. Có một “pháp bảo” tốt như vậy, sao lại không lợi dụng cơ chứ? Phối hợp thêm mấy câu nói hiểu chuyện nữa thì lại càng có hiệu quả hơn.

Đương nhiên cũng không nên sử dụng quá nhiều, vì nếu thường xuyên lạm dụng sẽ khiến đàn ông cảm thấy phiền chán.

Phải luôn điều chỉnh sự cân bằng và nắm giữ tốt mức độ sử dụng vũ khí này.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

18. Chương 18: Thế Giới Thứ Tư (9)

Edit: tiểu an nhi

Từ trước tới giờ, Ngô Khiết Tào vẫn luôn “thu hút” sự ghen tị căm ghét của những người khác.

Cô có vẻ ngoài xinh đẹp, thành tích xuất sắc nổi trội, tính cách cao ngạo, thậm chí có cả một bà mẹ với sức quyến rũ bắn ra bốn phía..... Tất cả những điều đó vô hình trung khiến những nữ sinh xung quanh khó chịu với cô. Nếu cá tính của Ngô Khiết Tào có thể phóng khoáng như Ngô Náo Náo thì có lẽ các nữ sinh còn đối xử với cô thân thiện hơn một chút. Tuy nhiên, ở trong mắt bọn họ, Ngô Khiết Tào chính là một kẻ giả tạo, lúc nào cũng giả bộ kiêu ngạo hấp dẫn ánh mắt của các nam sinh.

Ngô Khiết Tào giống như một quả bom ngầm chất chứa oán hận của các nữ sinh, chỉ cần một mồi lửa thì tất cả bất mãn của bọn họ sẽ nổ tung.

Mà hiện tại, mỗi lửa có, oán hận tích tụ bao lâu cũng nổ tanh bành.

Hàng loạt sự nhục mạ tựa như một cơn sóng lớn đổ ập xuống người một cô gái nhỏ bé.

“Thật là, đến giờ còn có thể diễn kịch được như vậy.”

“Thôi mà cậu, có ‘trà xanh biếu’ nào là không thể đâu. Đây là chuyện bình thường, cậu cứ bình tĩnh.”

“Còn có thể bình tĩnh được à? Chỉ nghĩ đến việc cùng với người như cậu ta hít thở chung một bầu không khí tở đã khó chịu rồi!”

“Cái này cũng đúng, mà đã qua mấy ngày rồi? Chắc năm ngày ấy nhỉ? Có phải ‘tiện nhân’ nào cũng có tâm lý cường đại như cậu ta không?”

“Tớ chẳng biết, nhưng nhìn phản ứng của Ngô Khiết Tào thì đúng là thế thật đấy.”

Cách chỗ ngồi của Ngô Khiết Tào không đến ba mét, hai nữ sinh có diện mạo bình thường không kiêng nể gì mà nói xấu cô, đã vậy còn sợ cô không nghe thấy mà nói càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng hai cô nàng còn liếc mắt nhìn Ngô Khiết Tào đang vô cùng bình tĩnh một cái.

Ngô Khiết Tào cầm tờ giấy trắng trên tay, bàn tay dần dần dùng sức, các đốt ngón tay đều trắng bệch. Nhưng vẻ mặt của cô lại không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, thậm chí ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tờ giấy đang cầm, “còn thật sự” đọc từng dòng từng dòng ghi trên giấy.

Lục Nhân Diệc nhìn cảnh này thấy không được thuận mắt cho lắm, cô ta liếc qua Ngô Khiết Tào một chút, rồi cục đứng dậy đi đến chỗ hai nữ sinh kia: “Các cậu nói như vậy thật quá đáng.”

Có điều cô ta không ngờ, chính là hai nữ sinh kia chẳng thèm cho cô ta chút thể diện nào, lại càng lớn tiếng âm ỉ: “Chúng tôi quá đáng? Cậu cũng không nghĩ lại xem cậu ta đã làm cái gì. Ghê tởm đến mức đi yêu thầy giáo!”

Ánh mắt cả lớp đều đặt trên người hai nữ sinh kia, khiến bọn họ sinh ra một loại cảm giác dắc ý thỏa mãn, tiếp tục “thừa thắng xông lên”: “Lục Nhân Diệc, cậu cho rằng bọn tôi không biết cậu đang nghĩ gì chắc, bình thường cậu khoe khoang ra về bọn tôi cũng có nói gì đâu. Sao hả? Định ra đây thể hiện thu hút sự chú ý à?”

Lục Nhân Diệc bị xấu mặt nói không nên lời.

Lúc này, Ngô Khiết Tào chậm rãi đứng lên, ngay lập tức mọi người lại chuyển ánh mắt về phía cô.

Nhìn hai nữ sinh càng lúc càng được thể kia, Ngô Khiết Tào mở miệng: “Hiện tại các cậu rất giống hai tên hề, ra sức làm trò thu hút sự chú ý.”

“Cậu nói vậy cũng có mức độ thôi!”

Nhìn bạn thân của mình tức giận, nữ sinh còn lại vội trấn an: “Đừng so đo với người như cậu ta làm gì, những lời cậu ta nói có câu nào là thật đâu! Cậu ta được sinh ra là do mẹ cậu ta hồi trẻ đi xằng bậy, chẳng qua vừa vặn người phải chịu trách nhiệm là ‘thái tử’ của nhà họ Trương thôi. Nhân cách đáng coi thường đó là do di truyền ấy mà!”

Ánh mắt Ngô Khiết Tào chợt lạnh. Cô đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, bao gồm cả những học sinh lớp khác đang đứng xúm vào cửa chính lẫn cửa sổ xem náo nhiệt, nhìn không sót một ai.

Giữa cơn cười một tiếng, cô nói: “Vậy những người khác có bản lĩnh làm được như mẹ tôi không? Tuy rằng quả thực trông Ngô Náo Náo không giống như người có thể sinh ra được ‘thiên kiều chi nữ’ là tôi đây nhưng sự thật thì bà ấy là mẹ của tôi.”

“Các cậu cảm thấy ‘đoàn kết’ đứng lên cùng bắt nạt một người rất có thành tựu đúng không? Đúng là rất có thành tựu đấy.”

“Hoa khôi của lớp thích Diệc Tử Ngôn, đó là sự thật, ít nhất tôi cũng có thể thừa nhận.”

“Còn các cậu thì sao? Không lẽ các cậu không thích thầy ấy?”

“Các cậu chẳng qua chỉ là một đám nhát gan ghen tị khi thấy người khác có được dũng khí thôi.....”

Buổi “chuyện trò” coi như kết thúc, Ngô Khiết Tào thở dài một hơi, hất tóc lên rồi khỏi phòng học, đi đến cửa nhìn các học sinh lớp khác đứng chặn mất lối ra, cô chỉ nói: “Tránh ra.”

Khẽ mỉm cười, ngay cả túi xách cũng không cầm, chỉ để lại một bóng dáng cao ngạo dần xa.

Lục Nhân Diệc theo bản năng nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Ngô Khiết Tào một chút, giây tiếp theo liền kinh hoảng hô lên: “A! Máu!”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía cái bàn mà hoa khôi của lớp vừa ngồi, tờ giấy trắng phẳng phiu bị vò lại nhăn nhúm, thậm chí còn bị ngón tay chọc thủng mấy chỗ, mép giấy còn vương lại vệt máu đỏ tươi nhìn mà ghê người.

Trên mặt bàn chỉ còn trơ lại túm giấy đã tan nát đó.

Đây sự đau đớn đến chân thực.

Tất cả mọi người không hện mà cùng trầm mặc im lặng.

Ngô Khiết Tào cứ như vậy quang minh chính đại trốn học trở về nhà họ Trương.

Vừa bước chân vào cửa, một câu “Tiểu thư đã về!” thành công khiến mọi người trong nhà rơi vào trạng thái căng thẳng.

Ngô Khiết Tào có chút nghi hoặc tiến vào đại sảnh, sau đó mới phát hiện ra ông Trương đã ngồi chờ sẵn ở bên trong, giống như biết trước là cô sẽ về.

“Trốn học sao? Còn muốn quay lại trường không?”

“..... Không đi.”

Ông Trương quét mắt đánh giá cháu gái trong bộ đồng phục đang đứng trước mặt, sắc bén phát hiện ra bàn tay nhỏ dính vết máu không ngừng run nhẹ. Ông ta vung tay lên, chuyên viên chăm sóc đặc biệt phía sau khẽ gạt đầu, xoay người rời đi.

Lúc này, hai ông cháu, một lớn một bé, mắt to trừng mắt nhỏ, không ai nói gì.

Hai phút sau, Ngô Khiết Tào nhìn bàn tay đang được băng bó lại của mình, nói: “Không cần khoa trương như vậy đâu, hoa khôi của lớp không yếu ớt đến thế.”

“Hiện tại cháu đã là người thừa kế của nhà họ Trương, không được phép có sơ suất.”

“Vậy sao? Vậy ông không sợ người thừa kế duy nhất của ông phải đến gặp bác sĩ tâm lý vì bị người nhà bỏ mặc để người khác bắt nạt ư? Cháu nhớ rõ cháu mới có 16 tuổi.”

Về mặt ông Trương không thay đổi, khóe miệng chậm rãi nâng lên: “Sao cháu nghĩ là ta bỏ mặc?”

“Ông muốn dùng cách này để buộc cháu chuyển trường có phải không? Ông thành công rồi đó.”

Tay đã được băng bó xong. Cúi đầu nhìn miếng băng gạc màu trắng trong lòng bàn tay, Ngô Khiết Tào chậm rãi nói: “Tính kể một đứa trẻ 16 tuổi, chắc ông sốt ruột lắm rồi nhỉ?”

Nói xong, cô đứng dậy, đi về phía cầu thang lên lầu.

Bước lên cầu thang được một nửa, giọng nói xa xăm như mang theo cả thời gian của ông Trương truyền đến tai cô: “Nếu cháu đang mong ta chết, cháu cũng không phải đợi lâu đâu. Nhưng trong lúc đó, cháu phải mau chóng trưởng thành.”

“..... Đây là nghĩa vụ của con cháu nhà họ Trương. Ta tin con cháu nhà họ Trương sẽ không yếu ớt như vậy.”

“Tiểu Khiết, thật xin lỗi.”

Bàn tay vịn lan can của Ngô Khiết Tào thoáng thả lỏng, cô khẽ mỉm cười.

Sau khi trở lại phòng riêng, Ngô Khiết Tào mới có thể trở lại là chính mình.

Thuần thực lấy di động ra, cô ấn một dãy số, không lâu sau, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng trả lời: “Alo?” Là giọng nói ôn nhu của Diệp Tử Ngôn.

Mặt Ngô Khiết Tào không chút thay đổi, nhưng giọng nói đáng yêu lại chọc người thương tiếc: “Diệp Tử Ngôn, ở nhà nghỉ ngơi thế nào rồi? Về sau hoa khôi của lớp không cần phải gọi anh là thầy Diệp nữa nhỉ?”

Sau một giây trầm mặc, Diệp Tử Ngôn cũng không thắc mắc vì sao Ngô Khiết Tào biết được số điện thoại của mình, mà là mở miệng hỏi: “..... Em làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là xích mích một chút với mấy người trong lớp thôi. Không phải vì anh đâu! Bọn họ là một lũ hề chỉ biết nhảy lên ghen tị bởi hoa khôi của lớp xinh đẹp bức người như thế này.”

Ngô Khiết Tào vẫn nói chuyện bình thường như mọi lần, nhưng Diệp Tử Ngôn biết, tại thời điểm này, cô càng bình thường thì lại càng không bình thường.

Nhìn chăm chú vào người vợ thân thuộc trước mắt, nhưng Diệp Tử Ngôn vẫn hỏi: “Em đang ở trường phải không?”

“Ở nhà ạ, nhà họ Trương.”

“..... Ngô Khiết Tào, đừng nhất thời xúc động mà giận dữ, em còn nhỏ, không biết chuyện đi học quan trọng đến thế nào đâu.”

“Đúng là em không biết nó quan trọng đến mức nào. Em chỉ biết dù có xảy ra chuyện gì thì mẹ cũng sẽ đón em về. Tuy rằng có đôi khi Ngô Náo Náo không đáng tin cho lắm nhưng việc này nhất định sẽ làm được.”

Tiếng Diệp Tử Ngôn nói chuyện điện thoại khá lớn, Liễu Lâm đã sớm phát hiện ra sự khác thường của anh, từ sau khi lựa chọn nghỉ việc ở nhà, hôm nay anh nói khá nhiều.

Cẩn thận quan sát vẻ mặt của Diệp Tử Ngôn, cô hỏi: “Ai vậy anh?”

Một tay che di động, Diệp Tử Ngôn miễn cưỡng nở nụ cười nói với cô: “Chỉ là một học sinh..... mà thôi.”

Đầu bên kia điện thoại, Ngô Khiết Tào lên tiếng hỏi: “Diệp Tử Ngôn? Anh còn nghe không đấy?”

“Ừ.”

Biết mình vẫn đang được lắng nghe, Ngô Khiết Tào yên tâm mở miệng: “Được rồi, hiện tại cũng không phải là quan hệ thầy trò nữa, anh có thể chấp nhận em được chưa?”

“..... Thật xin lỗi.”

“.....”

Hai người đều rơi vào trầm mặc.

Thật lâu sau, Ngô Khiết Tào cười gượng hai tiếng: “Rốt cuộc anh nghĩ như thế nào? Anh nhát gan quá đấy! Rõ ràng anh cũng có cảm giác với em mà, không phải sao?”

“..... Thật xin lỗi.”

“Hoa khôi của lớp không cần lời xin lỗi của anh! Em chỉ cần một câu trả lời chắc chắn, Diệp Tử Ngôn, anh nói đi, anh có thích em hay không?”

Lúc này giọng nói bên kia điện thoại đã mang theo ghen ngào nức nở, trước đây, hoa khôi của lớp cao ngạo luôn mang theo sức mạnh vô địch, nội tâm cường đại, bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến cô rơi một giọt nước mắt – đó là trước khi cô gặp anh.

Diệp Tử Ngôn cũng không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của bản thân, anh chỉ biết máy móc nhắc lại: “Thật xin lỗi.”

“Anh biết em không cần anh xin lỗi mà! Người đàn ông nhu nhược này! Anh định ôm lấy cái gọi là trách nhiệm mà sống hết cả đời hay sao?”

“..... Phải, tôi là người nhu nhược. Ngô Khiết Tào, em còn quá nhỏ, về sau sẽ hối hận về sự lựa chọn của chính mình.”

“Em sẽ không hối hận, thật đấy. Diệp Tử Ngôn, đúng là lúc đầu anh nói không sai, em thích anh chỉ vì em yêu ba, nhưng hiện tại em thực sự yêu anh, ngủ cũng mơ về anh, ăn cơm cũng nghĩ tới anh.....”

Bầu không khí phiến tình lập tức bị phá vỡ, Diệp Tử Ngôn hỏi: “Câu này lại học từ đâu thế?”

Ngô Khiết Tào cũng có chút xấu hổ: “Phim thần tượng.”

Còn chưa nói được vài câu, lại im lặng.

Không biết qua bao lâu, lâu đến nỗi Liễu Lâm đã đi qua đi lại trước mặt Diệp Tử Ngôn đến mấy vòng, anh mới mở miệng nói một câu tối nghĩa: “Cứ như vậy đi, cúp máy đây.”

“.....”

Ngô Khiết Tào sững người, há mồm gào vào điện thoại: “Diệp Tử Ngôn, em yêu anh!!! Còn anh thì sao?”

“..... Anh cũng vậy.” Diệp Tử Ngôn trả lời.

Tắt điện thoại, Diệp Tử Ngôn ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc cùng bi thương của Liễu Lâm. Vừa rồi tiếng hét của Ngô Khiết Tào quá lớn, truyền cả ra khỏi di động, hơn nữa trong nhà lại yên tĩnh nên âm thanh lại càng rõ ràng.

Diệp Tử Ngôn đứng đối diện với Liễu Lâm, anh ngồi xuống ghế, mệt mỏi nói: “Chúng ta..... nói chuyện một chút đi.”

Trong phòng của Ngô Khiết Tào tại nhà họ Trương –

Tiếng hét bất ngờ của Ngô Khiết Tào làm bảo mẫu ở bên ngoài kích động liên tục gõ cửa: “Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngô Khiết Tào nhìn di động, lộ ra vẻ mặt nắm chắc, nở một nụ cười thành thực, trả lời: “Không có chuyện gì.”

Giọng nói thiếu nữ vẫn đáng yêu như cũ.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Không phải tất cả tiểu tam đều tìm đến vợ cả gây phiền toái hoặc là bị động chờ vợ cả tới tìm.

Thời điểm cần thiết có thể bắt đầu từ chỗ Kim chủ, vừa duy trì được hình tượng, lại vừa có thể thoát thân sạch sẽ, “không nhiễm bụi trần”.

Phải làm cho vợ cả phản ứng trước, sau đó chính vợ cả sẽ làm tiêu hao toàn bộ tình thân đã tích lũy cùng chồng từ trước tới nay.....

Đúng vậy, chỉ là tình thân.

Toàn bộ tình cảm nồng nhiệt của một thời tuổi trẻ nồng nức trước kia theo thời gian trôi qua rồi cũng biến đổi hết thành tình thân. Sau này lại xuất hiện một cô gái xinh đẹp mang theo trái tim nhiệt huyết cùng tình yêu mãnh liệt, có người đàn ông nào chịu nổi chứ? Cho dù đó là người chỉ mong muốn “sống yên ổn” cũng không thể thoát khỏi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

19. Chương 19: Ngoại Truyện Về Thế Giới Thứ Hai

“Két~” Chiếc cầu thang đã rất lâu chưa có người đi lên bây giờ được khôi phục lại nhiệm vụ của mình, phát ra những âm thanh khốn khổ.

“Ké.... ét ~” Lại thêm một tiếng nữa.

“Két két ~.....”

.....

Tiếng kéo kẹt nào nề cuối cùng cũng chấm dứt.

Vân Diệp yên lặng nhìn cánh cửa gỗ trước mặt, hít sâu một hơi rồi đẩy cánh cửa vào trong gác lửng ra.

Nơi này đã thật lâu không có người vào, trong nháy mắt bụi bặm thi nhau cuộn lên giữa không trung.

Trong không khí có quá nhiều tro bụi, xông thẳng từng đợt về phía Vân Diệp khiến anh nghẹn lại ho khan liên tục, chảy cả nước mắt.

Dùng một tay che miệng, tuy vẫn không ngừng ho khan nhưng Vân Diệp lại cố chấp mở to hai mắt. Từ góc độ mà anh nhìn, có thể thấy được những tia nắng mặt trời đang len qua từng ô cửa nhỏ.

Ánh sáng rực rỡ, cũng giống như năm ấy.

“Vân Diệp, Vân Diệp, anh xem Kitty nhỏ đáng yêu không này? Đây là quà sinh nhật của ba tặng cho em nha.”

Một cô bé xinh đẹp đáng yêu khoảng chừng tám tuổi, đang khoanh chân, ôm trên đùi một con Hello Kitty màu hồng nhạt. Cô cười toe toét, nhìn Vân Diệp ở bên cạnh đang chơi xếp gỗ mà cứ như làm việc trọng đại.

Động tác xếp gỗ của Vân Diệp ngừng lại, khinh bỉ nói: “Ngô Khiết Tào, em đừng ngây thơ như vậy nữa có được không?”

“Nhưng mẹ nói chúng ta vẫn còn là trẻ con mà. Anh cũng không được mắng chửi người khác đâu, như thế sẽ làm cho em học theo.”

Vân Diệp cầm lấy một miếng gỗ hình tam giác màu đỏ, thuận miệng hỏi: “Mẹ em còn nói cái gì nữa?”

Ngô Khiết Tào chớp mắt, đem HelloKitty đặt lên trên đầu, lớn tiếng tuyên bố: “Mẹ em còn nói về sau hai chúng ta có thể sẽ kết hôn!”

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô, Vân Diệp làm bộ như chẳng muốn nhìn thẳng, tiếp tục động tác trên tay.

Thật cẩn thận đặt miếng gỗ lên trên đỉnh tháp đã sắp hoàn thành.

“Vân Diệp, kết hôn là cái gì thế?”

“Àm.” Công trình sắp hoàn chỉnh bị phá hủy trong nháy mắt.

Cậu bé Vân Diệp nhíu mày: “Kết hôn là gì cũng không biết mà em vui đến thế à?”

“Bởi vì mẹ nói sau khi kết hôn chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nhau nha ~! Em muốn ở cùng một chỗ với anh.”

Chậm rãi bắt tay vào “xây dựng” lại, Vân Diệp xoay người không để ý đến Ngô Khiết Tào nữa, cậu nói: “Ngu ngốc.”

Không biết qua bao lâu, ánh hoàng hôn đã xuyên qua cửa sổ chiếu lên trên người Vân Diệp. Cảm giác thật ấm áp, nhưng không hiểu tại sao cậu lại thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Quay đầu lại, nhìn thấy Ngô Khiết Tào đang ôm món đồ chơi mới, tự ngồi chơi một mình rất vui vẻ.

Hóa ra..... là thiếu sự phiền nhiễu của Ngô “ngu ngốc” này!

Một cảm giác tức tối khó hiểu dâng lên trong lòng, Vân Diệp tiến tới đoạt lấy đồ chơi trong tay Ngô Khiết Tào, quát lớn: “Không cho em chơi cái này!”

“Sao lại thế?”

“Không cho tức là không cho!”

Tiểu Vân Diệp quả thực đã thay đổi thành một người khác rồi.

Nhìn khuôn mặt dữ dằn của Vân Diệp, cái miệng nhỏ nhắn của Ngô Khiết Tào nhất thời méo xệch, há mồm khóc ầm lên: “Oa

~!!!”

“Lúc trước chúng ta còn vì một con mèo đồ chơi mà cãi nhau.”

“Chuyện khi nào?”

“Không nhớ rõ, chỉ nhớ là khi còn rất nhỏ thôi.”

Chỗ ngồi trước kia của cậu nhóc và cô bé đã phủ kín tro bụi, một dấu vết nhỏ của năm đó cũng không tìm thấy.

Vân Diệp dần dần ngừng ho khan. Tóc mai của anh đã lấm tấm trắng, khuôn mặt vẫn tuấn đạt như trước, mà ánh mắt không có cách nào che giấu được sự mệt mỏi.

Anh mới 31 tuổi.

Nhưng già quá nhanh rồi.

Bước đến trước một cái rương gỗ, Vân Diệp chậm rãi quỳ xuống.

Mở nắp rương ra..... Không có.

Kiên nhẫn mở tiếp một cái rương khác..... Vẫn không có.

Rốt cuộc khi mở đến chiếc rương thứ ba anh mới thoáng nở nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay.

Khẽ nghiêng người, Vân Diệp lấy ra một con HelloKitty nhồi bông vì trải qua “cuộc chiến giành giật” mà bị mất một tay. Anh giơ nó lên, đặt vào đỉnh đầu – giống như Ngô Khiết Tào đã làm năm đó.

Vân Diệp chìm đắm trong ký ức ngày xưa.

Đột nhiên, di động trong túi quần anh rung lên, vải dẹt ở túi quần ma sát với làn da sinh ra một cảm giác run rẩy.

Một tay ôm lấy thú bông, một tay lấy di động ra.

Là Mẫn Nam, người lúc trước đùa giỡn Ngô Khiết Tào ở quán rượu, cũng là bạn chơi từ nhỏ với hai người.

Do dự một chút, Vân Diệp ấn nút nhận điện thoại.

“Alo?”

“Alo cái đầu cậu! Vân Diệp, hôm qua là ngày giỗ của Tiểu Khiết. Vì sao cậu không đến?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ cần phải làm ngày giỗ cho cô ấy.”

“Thôi đi, đừng giả nhân giả nghĩa nữa! Cậu cũng không nhìn lại xem là ai hại chết Tiểu Khiết?”

“Thực xin lỗi, Mẫn Nam, khi Tiểu Khiết còn sống tôi đã không đối xử tốt với cô ấy.”

“..... Cậu sớm hiểu được điều này thì có phải tốt không? Sớm biết như vậy tôi đã không để Tiểu Khiết ở bên cạnh cậu Cô ấy thật cố chấp, chỉ chấp nhận cậu chứ không thể chấp nhận tôi. Cũng không phải cậu không biết đối với cái chết của bác trai, bác gái, Tiểu Khiết đau lòng tới mức nào. Cậu đối xử với cô ấy như thế, vậy mà cô ấy vẫn thích cậu..... Chỉ thích cậu.”

“Đừng đi mà, Vân Diệp, đừng đi!”

“Em nói cơm nước xong rồi nói chuyện chính là muốn ở bên anh lâu hơn một chút”

“Mấy câu vừa rồi chỉ là giận dỗi thôi, sao anh nghe không hiểu được chứ?”

“Em không ở bên anh vì tiền! Thật mà Anh biết rõ từ nhỏ em đã thích anh rồi mà!”

“Ngày đó ở quán bar em đã nhận ra anh ngay từ đầu, nhưng lại sợ anh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của em.”

“Em yêu anh..... Vân Diệp, em yêu anh!!”

— — — — —

Tầm mắt Vân Diệp dần dần mơ hồ, anh trừng mắt nhìn vào hư không.

“Thực xin lỗi.” Anh nói vào điện thoại.

..... Nhưng có lẽ những lời này không phải là nói với người ở đầu dây bên kia .

“Két...”

“Két...”

“Két...”

Cầu thang cũ lại vang lên những tiếng kêu mệt mỏi.

Vân Diệp anh cũng đã mệt mỏi rồi.

Vuốt ve bức tượng con mèo nằm ở trên mặt bàn, Vân Diệp điều chỉnh vị trí cho nó hướng mặt về phía cái tủ.

Trong mặt tủ có một cái lọ sứ, không lớn không nhỏ, vừa đủ để đựng tro cốt của hai người.

Sau khi chịu qua sự kiện kinh động máu huyết kia, Vân Diệp quyết định đem tro cốt của Ngô Hạ Nhân và Ngô Khiết Tào hòa lẫn vào nhau – hẳn là hai chị em bọn họ cũng muốn như vậy .

Đổ một ly rượu đỏ đã chuẩn bị từ trước, Vân Diệp nâng chén, gắng gượng mỉm cười: “Sinh nhật vui vẻ, Ngô Khiết Tào.”

“Nghe nói hôm qua là ngày giỗ của em? Nhất định là em ở một bên cười trộm đi, rõ ràng em còn chưa chết mà, bọn họ đã giống trống khua chiêng thương tiếc cái gì không biết.”

“Ngô Hạ Nhân, nếu em có ở đây thì tránh đi một chút nhé. Anh muốn nói chuyện riêng với chị em một lát.”

“Ngô Khiết Tào, chắc em đang buồn bực vì sao sinh nhật em chưa tới mà anh lại tổ chức sinh nhật cho em vào lúc này.”

“Anh muốn kết hôn, vào ngày kia.”

“Xin lỗi vì bây giờ mới nói với em. Anh chỉ không muốn phá hỏng tâm tình của em mà thôi, cũng không muốn..... ở trong sinh nhật em lại lấy thân phận là chồng của người khác để đến chúc mừng.”

Không biết nghĩ đến điều gì, Vân Diệp đột nhiên vui vẻ: “Yên tâm, cô dâu không phải là Đinh Hà Yên đâu.”

“Anh nhớ rất rõ bộ dạng khi sử dụng hết thủ đoạn của em, thật sự rất đáng yêu.”

“Sinh nhật 30 tuổi vui vẻ, Ngô Khiết Tào – nếu em còn sống.”

Lúc trước, Ngô Khiết Tào quá điên cuồng, điên cuồng đến mức không thể nói lý. Cô dùng thủ đoạn quyết tuyệt nhất để ngăn cản người yêu rời đi, dùng cái chết tạo ra khoảng cách giữa Vân Diệp và Đinh Hà Yên, cũng khoét một hố sâu trong lòng của Vân Diệp.

Cái hố đó quá lớn, cả đời này Vân Diệp chỉ có thể ở dưới đáy hố, nhìn lên bên trên nhớ lại, dựa vào những ký ức về Ngô Khiết Tào mà sống tạm qua ngày.

Chỉ có cái chết mới có thể khiến cho người ta không ngừng hoài niệm.

Nhưng hoài niệm quá sâu, gần như muốn bức chết Vân Diệp.

Uống một hơi cạn ly rượu, Vân Diệp bắt ngờ bị sặc.

Cổ họng mơ hồ truyền đến vị máu, Vân Diệp lau khô giọt nước mắt không cẩn thận chảy ra: “Cuối cùng vẫn phải thua trước hiện thực.” Anh tự giễu nói.

“Ngô Khiết Tào..... Tiểu Khiết, em có thể tha thứ cho anh không?”

Đương nhiên tro cốt không thể trả lời, Vân Diệp cũng biết rõ.

Nhưng đáy lòng anh vẫn tồn tại một chút ảo tưởng, ảo tưởng lời nói của các vị cao nhân – mỗi người đều có linh hồn là sự thực. Chỉ có như thế Vân Diệp mới có thể tự an ủi chính mình rằng Ngô Khiết Tào vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Cho dù đây chỉ là suy nghĩ lừa mình dối người.

Nhưng mà hiện tại, ngay cả cơ hội lừa mình dối người anh cũng không có.

Một con mèo đen chẳng biết từ đâu chạy tới, động tác nhanh nhẹn linh hoạt. Nó xoay người một cái, chạy lướt qua lọ đựng tro cốt rồi phi thẳng ra ngoài.

Trong không trung chỉ kịp lưu lại một cái bóng đen.

Theo lý thuyết mà nói, không rõ lọ đựng tro cốt quan trọng đến mức nào nhưng cũng tuyệt đối không thể khinh suất.

Mà thực tế, sau khi lắc lư hai cái, tại thời điểm Vân Diệp còn không chưa kịp phản ứng thì lọ đựng tro cốt đã “choang” một tiếng, rớt xuống nền nhà lát bằng gạch men.

Âm thanh lọ sứ vỡ nát quả thực như muốn đục khoét vào lỗ tai Vân Diệp.

Vội chạy lên phía trước, Vân Diệp quỳ chân xuống những mảnh vỡ, hai bàn tay run run, cẩn thận nâng lên một nắm tro cốt.

Hình ảnh màu xám trắng lẫn với màu máu đỏ tươi thật quỷ dị, khiến cho Vân Diệp tan nát cõi lòng.

Anh vừa khóc vừa cười: “Ngô Hạ Nhân! Đã nói em đừng nghe lén anh với chị em nói chuyện mà!”

“Nhất định là em..... phải không? Ngô Khiết Tào..... Tiểu Khiết sẽ không giận anh như vậy, có đúng không?”

Phòng thờ của nhà họ Vân trống rỗng, tất nhiên là không có ai trả lời.

Chỉ có tiếng khóc của Vân Diệp, loáng thoáng, phiêu tán trong khắp căn nhà.

– Có lẽ còn có cả âm thanh nước mắt rơi xuống đồng tro cốt nữa.

Âm thanh đó thật êm tai.

Từng giọt từng giọt, lại từng giọt từng giọt.....

Thật xin lỗi..... nước mắt đang nói..... thật xin lỗi.

20. Chương 20: Thế Giới Thứ Tư (10 __ End)

Liễu Lâm tận mắt chứng kiến Diệp Tử Ngôn nhẹ nhàng nói ra một câu: “..... Anh cũng vậy.”

Những lời này giống như sét đánh ngang tai, khiến người ta trở tay không kịp, tàn nhẫn đập nát tín nhiệm mà cô dành cho chồng mình từ trước tới nay. Đôi môi khẽ run rẩy, ánh mắt Liễu Lâm ửng đỏ, nhưng vẫn cố chấp mang theo hy vọng, cô không nhịn được lên tiếng thăm dò: “Anh vừa mới nói gì? Em..... nghe không rõ lắm.”

Nghe rất rõ, nghe rất rõ, nghe rất rõ! Ba chữ kia rõ ràng như vậy..... sao có thể nghe không rõ được chứ? Nhưng hiện tại điều quan trọng chính là Diệp Tử Ngôn sẽ trả lời như thế nào. Nếu anh phủ nhận thì mọi chuyện vẫn còn cơ hội vặn hỏi; nếu anh.....

“Thực xin lỗi.”

Diệp Tử Ngôn gián tiếp thừa nhận, thậm chí ngay cả một câu lừa gạt anh cũng không cho Liễu Lâm một tia hy vọng.

Liễu Lâm khẽ nhếch khóe môi, nước mắt chậm rãi dâng lên, trong thoáng chốc liền tuôn trào, cô nhìn đi động mà Diệp Tử Ngôn vẫn cầm trên tay, nghẹn giọng hỏi: “Là ai?”

Diệp Tử Ngôn cười khỏ lắc đầu.

Muốn tức giận, muốn phẫn nộ, muốn trối chết Diệp Tử Ngôn lại, muốn anh không thể rời khỏi mình..... Liễu Lâm tự nhủ với bản thân như vậy. Cô không thể ly hôn, tuyệt đối không thể!

Nhưng sự thật chính là, một câu cô cũng không nói nên lời.

Diệp Tử Ngôn cũng ngồi im bất động, bàn tay nắm chặt điện thoại, không nói câu nào.

Căn biệt thự quá lớn hiện giờ mới xuất hiện nhược điểm. Bởi vì quá lớn, cho nên những âm thanh từ bên ngoài truyền vào đã tiêu hao gần hết, bên trong chỉ còn lại sự yên tĩnh đến đáng sợ.

Sự yên tĩnh như con dã thú đang không ngừng kêu gào, dần dần cắn nuốt nội tâm của hai người.

Một hồi lâu sau, Liễu Lâm miễn cưỡng nở nụ cười: “Đã đói bụng chưa? Anh đi tắm trước đi, em sẽ nấu cơm.”

Diệp Tử Ngôn ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Liễu Lâm đang nỗ lực mỉm cười, ngơ ngác không biết nên nói gì cho phải.

Liễu Lâm lại gượng cười tươi hơn nữa, cô bước lên từng bước, kéo tay Diệp Tử Ngôn. Sau khi kéo anh đứng lên từ sofa, rồi lại đẩy anh một đường đi thẳng vào phòng tắm.

Quãng đường ngắn như vậy mà bây giờ lại đi lâu đến thế, Liễu Lâm mở to hai mắt: “Anh vào đó nhé, em đi lấy quần áo cho anh ngay đây.”

“Liễu Lâm, chúng ta nói chuyện một chút có được không?”

“Nói chuyện gì chứ? Anh mau mau tắm đi!”

“Anh.....”

‘Rầm’, cửa phòng tắm bị cưỡng chế đóng sập lại, lúc này Liễu Lâm không phải gồng mình lên chống đỡ nữa.

Xoay người, cô dựa lưng vào cánh cửa, chậm rãi trượt xuống đất, lấy tay bịt chặt miệng, cô áp bức bản thân không được khóc ra tiếng, hai mắt mở thật lớn.

Những giọt nước mắt không khống chế được tuôn ra, chảy qua kẽ tay, vây quanh mũi, gần như khiến cô cảm thấy khó thở.

Bên trong cánh cửa dường như truyền đến một tiếng thở dài..... Không, có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi, cửa dày như vậy, sao một tiếng thở dài lại có thể xuyên qua được?

Giả dối, tất cả đều là giả dối.

Cho đến khi bên tai nghe được tiếng nước loáng thoáng, Liễu Lâm mới miễn cưỡng chống tay đứng dậy.

Hơi do dự, cô bước tới gần chiếc di động mà Diệp Tử Ngôn để trên mặt bàn, hai tay run run mở màn hình lên.

Mật mã vẫn là ngày kết hôn của hai người.

Tình yêu say đắm khắc sâu lúc trước đến bây giờ cũng chỉ là một ký ức hư vô mờ ảo, ngoại trừ giấy đăng ký kết hôn, hai người chẳng còn lưu lại điều gì.

Tìm đến mục nhật ký cuộc gọi, Liễu Lâm giả bộ trấn định bấm máy: “Alo?”

“Tôi..... tôi là vợ của anh ấy.”

“Tôi muốn nói chuyện với em một chút.”

“Chúng ta gặp nhau đi.”

Tắt điện thoại, cô xóa cuộc gọi này trong nhật ký, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Địa điểm gặp gỡ là do Ngô Khiết Tào chọn.

Để dằng lấy được thẻ hội viên quán trà từ chỗ của ông Trương, Ngô Khiết Tào ngồi chờ sẵn trong một phòng riêng, chỉ chờ vợ cả tới gây chuyện.

Nhưng mọi thứ luôn ẩn chứa sự bất ngờ.

Giống như Liễu Lâm.

Ngô Khiết Tào đã nghĩ tới rất nhiều tình huống có thể xảy ra khi Liễu Lâm đến đây: tức giận đến điên dại, khóc lóc cầu khẩn, vứt ra một đồng tiền hay gào thét ọi người đều biết Vì đề phòng tình huống cuối cùng phát sinh, cô thậm chí còn dặn dò chủ quán không cho bất kỳ kẻ nào tới gần phòng riêng này.

Nhưng Liễu Lâm chỉ thoáng kinh ngạc một chút khi bước vào bên trong nhìn thấy cô, sau đó không còn phản ứng gì cả. Bộ dạng bình tĩnh phẳng lặng như mặt nước Tây Hồ.

Liễu Lâm này không phải người bình thường.

Ngô Khiết Tào ở trong lòng âm thầm đề phòng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì: “Không phải cô muốn cùng em nói chuyện sao?”

“Em có muốn uống chút gì đó không? Tử Ngôn rất thích uống cái này.”

“Đừng quanh co lòng vòng, hoa khôi của lớp không có nhiều thời gian chơi đùa với cô như vậy.”

Giọng nói châm chọc của Ngô Khiết Tào rất rõ ràng, cho dù Liễu Lâm tận lực tưởng xây dựng một không khí hòa hoãn cũng không thể làm nổi. Một mặt tự rót trà vào chén, một mặt nhìn Ngô Khiết Tào, cô nói: “Chuyện của em và anh ấy, tôi đã biết.”

Ngô Khiết Tào bĩu môi: “Vậy thì sao? Không lẽ cô muốn cầu xin em rời khỏi Diệp Tử Ngôn?”

Bàn tay cầm tách trà của Liễu Lâm run lên, trà bị hắt ra ngoài một ít, làn khói mỏng manh quanh quẩn ở giữa không trung, che mờ hai mắt.

“Tôi xin em,” Cô nói: “Rời khỏi Tử Ngôn đi. Anh ấy còn trẻ như vậy, tiền đồ không thể bị hủy được.....”

Ngô Khiết Tào mỉa mai cười nhẹ: “Cô ngồi đây để nói về tiền đồ của anh ấy sao? Hoa khôi của lớp còn biết giấc mơ của anh ấy là gì, cô có biết không?”

Liễu Lâm nhất thời im lặng.

“Cho dù biết, cô cũng giả bộ như không biết, điểm khác nhau giữa biết và không biết có đôi khi lại là nhân tố quyết định đến tình cảm.” Ngô Khiết Tào bổ sung thêm: “Nhân tố mấu chốt nhất.”

“Nếu đã bị vứt bỏ, cô cũng nên có bộ dạng bị vứt bỏ chứ? Hẳn là cô phải bước tới tặng cho em một cái tát rồi mắng em là hồ ly tinh, không phải sao?..... Cũng giống như những người kia.”

Tuy rằng Ngô Khiết Tào cả vú lấp miệng em, nhưng Liễu Lâm vẫn dễ dàng nhìn ra sự yếu ớt của cô gái nhỏ này: “Những người kia?”

“Hừ.....”

“Em còn nhỏ, không phân biệt được tình yêu và sự sùng bái đâu, tôi cảm thấy.....”

“Khoan,” Ngô Khiết Tào cắt ngang: “Cô và Diệp Tử Ngôn đã thông đồng với nhau có phải không? Sao lại nói giống nhau như vậy?”

Anh ấy cũng đã từng nói như thế này ư? Liễu Lâm nghĩ mình đã bắt được điểm quan trọng rồi.

Cô đẩy ly trà đã rót đầy về phía Ngô Khiết Tào, thử thăm dò: “Rốt cuộc em muốn thế nào mới chịu buông tha cho chúng tôi?”

Liễu Lâm rất hèn mọn. Sự dịu dàng có đôi khi nói thẳng ra chỉ là dễ nói chuyện; cho dù đối mặt với vấn đề tình cảm, cho dù cố gắng muốn bảo vệ cuộc hôn nhân của mình, cho dù muốn cứu vãn mọi chuyện..... nhưng thái độ của cô vẫn không thể cứng rắn, dứt khoát được.

Có lẽ vừa nãy Ngô Khiết Tào nghĩ sai rồi, Liễu Lâm là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, ngay cả hôn nhân của mình mà cũng không biết làm sao để níu giữ.

Loại thái độ này so với mấy người phát bệnh thần kinh kia tuy không chiếm được lợi thế trước mặt tiểu tam, nhưng ở trước mặt kim chủ lại thu được một chút đồng tình.

“Nói buông tha thật sự là quá khó nghe. Chính em còn không biết là mình có nắm chắc được anh ấy hay không.”

“Rõ ràng là đàn ông không thể chịu nổi sự mê hoặc, vì sao cô lại đến tìm em? Không phải là cô nên tự mình hoàn thiện bản thân hơn sao?”

“Chẳng lẽ anh ấy đã đề nghị ly hôn với cô rồi? Chắc không phải đâu, Diệp Tử Ngôn không phải là người như thế.”

“Vì trách nhiệm đối với hôn nhân, anh ấy có thể chặt đứt tình cảm dành cho em, cô chỉ cần giả bộ như không biết là tốt rồi, cô có gì không vừa lòng?”

“Hôn nhân xuất hiện vết nứt, cô không cảm thấy thú vị sao?”

Đối với phụ nữ mà nói, từng câu từng chữ của Ngô Khiết Tào thật sự rất ác độc, lời nói như dao nhọn đâm vào tim người khác tuôn ra không ngừng nghỉ. Nhưng đáng giận ở chỗ, cô nói không hề sai.

Liễu Lâm nhìn cô gái nhỏ trước mặt, nghiêng đầu tận lực không để nước mắt của mình bại lộ.

“Tôi chỉ yêu anh ấy.” Liễu Lâm nói.

“Em cũng thế,” Ngô Khiết Tào nhìn Liễu Lâm, mở miệng: “Tình yêu của cô thì có là gì? Sao cô không quỳ xuống cầu xin em? Nếu cô cầu xin, nói không chừng em sẽ mềm lòng mà thu tay lại đấy!”

“Ngô Khiết Tào! Cô làm cái gì thế?!”

Người phụ nữ tóc dài đến thắt lưng cúi đầu, nhìn thắt lưng của mình bị một đôi tay gắt gao bám chặt, cô ta liếc mắt xem thường, không kiên nhẫn quát: “Buông tay!”

Ngô Khiết Tào đầu tóc rối bời, tóc mai dính nước mắt, dán trên gương mặt ẩm ướt, cô cố gắng lắc đầu: “Tôi cầu xin cô..... Cầu xin cô..... Cầu xin cô.....”

Người phụ nữ chậm chọc cười, đôi môi đỏ mọng tuyệt đẹp, giống như đang chơi đùa sủng vật, cô ta mở miệng trêu tức: “Cô cầu xin tôi cái gì?”

Ngô Khiết Tào không biết như thế nào, chỉ thấy như nhìn thấy một tia sáng hy vọng: “Cầu xin cô buông tha cho chúng tôi Tôi còn có đứa bé, đứa bé!”

“Ồ? Vậy cô quỳ xuống cầu xin tôi đi.”

Ngô Khiết Tào không thể tin nổi nhìn cô ta, đôi môi run run: “Cô nói cái gì?”

“À..... Tôi nói, cô quỳ xuống cầu xin tôi.”

Giữa tôn nghiêm và hôn nhân, cái nào nặng cái nào nhẹ?

Do dự một chút, Ngô Khiết Tào lựa chọn hôn nhân.

Liễu Lâm mở to mắt: “Em nói cái gì?”

“Em nói, cô quỳ xuống cầu xin em thu tay lại đi.”

Ngô Khiết Tào thản nhiên chọc tức, “Nếu không thì cô đừng mơ.”

Giữa tôn nghiêm và hôn nhân, cái nào nặng cái nào nhẹ?

Liễu Lâm quyết đoán lựa chọn tôn nghiêm.

Cô cầm túi xách, đứng dậy: “Em của ngày hôm nay và của vài ngày trước không giống nhau.”

“Tất nhiên là không giống rồi, mặt nạ cả thôi..... Ai mà chả có, bản thân em lựa chọn cái mặt nạ ngạo kiều. Còn cô thì sao?”

Liều Lâm không muốn nói thêm gì nữa, có lẽ cô gái 16 tuổi này nói không sai, thân là phụ nữ, muốn vẫn hời hợt nhân chỉ có thể dựa vào chính mình.

Bước đến cửa phòng, Liều Lâm lại nghe được giọng nói ngây thơ non nớt của Ngô Khiết Tào: “Nhân tiện nói luôn, em và thầy Diệp đã lên giường rồi nha ~”

“Lên giường?”

“Không cần phải hỏi lại, em biết cô hiểu em đang nói gì!”

“.....”

“Rầm”. Cánh cửa bị đóng sập lại.

Nhìn ly trà đầy Liều Lâm vừa rót ỉnh, Ngô Khiết Tào nâng lên uống một hơi cạn sạch, xoay xoay ly trà không trong tay, cô lẩm bẩm: “Ngô Khiết Tào của quá khứ, tạm biệt.”

Lấy điện thoại di động ra, cô thuận thực tìm số ẩn nút gọi, giọng nói quả thực thương tâm muốn chết: “Vợ anh vừa mới đến tìm em.”

“Cô bắt em quỳ xuống.”

“Cô nói trừ phi em và anh lên giường, còn không tuyệt đối sẽ không ly hôn.”

“Cô nói giấc mơ của anh chẳng là gì cả, chỉ có làm thầy giáo mới phù hợp với cuộc sống của hai người thôi.”

“Diệp Tử Ngôn, rốt cuộc..... anh định làm thế nào?”

–[Hệ thống kiểm tra đo lường xác nhận: mục tiêu đã có ý định ly hôn, mong người chơi tiếp tục cố gắng.]

Thu tay lại đi. Coi như để tể cho Ngô Khiết Tào của quá khứ.

[Nếu muốn dừng chơi tại đây, người chơi sẽ bị trừ đi 1000 điểm. Người chơi có chấp nhận bị trừ điểm hay không?]

..... Tôi chấp nhận.

[Điểm đã được trừ.]

[Nhiệm vụ của Thế giới thứ tư:

Làm cho Diệp Tử Ngôn và vợ cả ly hôn ~ Chưa hoàn thành ~;

Khiến cho Diệp Tử Ngôn lộ ra vẻ mặt phần nộ ~ Đã hoàn thành ~]

[Tổng điểm người chơi hiện có: 6600 điểm.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Tiểu tam đủ tư cách không cần quá khứ.

Tiểu tam đủ tư cách không cần liêm sỉ.

Tiểu tam đủ tư cách không cần sự cảm thông.

Bởi vì một khi có những thứ này, vợ cả tình tường nhất định sẽ tóm lấy quyết không buông tha. Vợ cả luôn luôn tự cao lúc này lại bị yếu thế, cho nên tất phải bám chặt vào những điểm đó, còn càng ngày càng quá trốn.

Nếu vợ cả chấp nhận làm kẻ yếu, vậy thì cứ để cho cô ta làm đi – giả bộ làm kẻ yếu đáng thương trong mắt kim chủ.

Lúc này chúng ta cần tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước chiếm được lợi thế).

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

21. Chương 21: Thế Giới Thứ Năm (1)

–[Thế giới công lược thứ năm bắt đầu. Nhiệm vụ: Giành được giải thưởng dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của XL; Lấy được một giọt nước mắt của Bùi Tước.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

“Tôi tin chắc hiện giờ các nữ minh tinh đang ngồi bên dưới đều đang hồi hộp đến nín thở, có đúng hay không?”

Cổ Băng với gương mặt được trang điểm tinh xảo, mặc váy dài màu vàng thướt tha, giày cao gót nhọn hoắt giẫm trên nền gạch sứ màu be, tư thái tao nhã lại ra vẻ thần bí.

Sau khi xác nhận máy quay đã chiếu thẳng vào mình, cô cười tao nhã, bắt đầu mở tấm thiệp đỏ trên tay ra, trên màn hình lớn là sườn mặt xinh đẹp của Cổ Băng.

“Tôi xin công bố, người đạt được giải thưởng Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là.....” Cổ Băng ngẩng đầu, tầm mắt nhìn về phía người yêu, rồi cúi xuống đọc nội dung ghi trên giấy: “Là..... nữ diễn viên của phim “Liệt Dương” , Cổ, Băng!”

(Liệt Dương ở đây có nghĩa là hùng hực, mãnh liệt nhé ^^)

“Wow

” Toàn hội trường vang lên tiếng hoan hô, có một số fan còn hét đến chói tai, dường như bọn họ cho rằng cứ hú hét thật to thì nữ thần đứng trên khán đài kia sẽ thuộc về bọn họ vậy.

Cho dù đang là ban đêm nhưng toàn hội trường vẫn sáng rực rỡ nhờ vô số ánh đèn sáng lạn.

Dưới khán đài, gây phát sáng tạo thành một biển màu đẹp mắt. Cổ Băng đứng trên đài được vô số ánh đèn chiếu tới, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Wow~” Cổ Băng tựa như than thở, mang theo vẻ mặt không thể tin nổi. Cô giơ luôn cái cúp trong tay lên, ghé miệng gần sát microphone: “Hôm nay có thể làm người trao giải cho Lễ trao giải của XL tôi đã cảm thấy rất may mắn rồi”

“Nhưng..... tôi không ngờ giải thưởng danh giá này lại lọt vào tay mình. Thật quá trùng hợp, tôi lại tự tay trao giải cho chính mình, đúng thật là.....”

“Thật sự tôi không biết nên nói gì bây giờ nữa.”

Mọi người bên dưới cười cười vỗ tay, ánh mắt thiện ý nhìn ‘Ngọc nữ’ Cổ Băng.

Khoa trương hít sâu một hơi, Cổ Băng nhắm hai mắt lại, sau đó dứt khoát xoay người cúi đầu: “Cảm ơn các fan trung thành của tôi, cảm ơn ekip làm phim, cảm ơn công ty chủ quản, cảm ơn người đại diện, cảm ơn bạn bè và người thân vẫn luôn bên tôi.”

“Cám ơn! Cám ơn sự ủng hộ của tất cả mọi người! Đương nhiên, người mà tôi muốn cảm ơn nhất chính là người đã luôn sát cánh, không ngừng cổ vũ khích lệ tôi; đó chính là bạn trai của tôi..... Cám ơn anh!”

Cổ Băng mím môi, lại nhìn thoáng qua một nơi nào đó dưới khán đài.

Một số người cũng quay đầu nhìn về hướng đó, nhưng lại không thấy người nào cả. Rốt cuộc, bạn trai của nữ thần là ai đây?

Lễ Chúc mừng –

Các ngôi sao dù có giành được giải thưởng hay không đều tề tựu ở hết nơi này.

Cũng không cần biết bản thân mình có bao nhiêu đổ kỵ với đối thủ cạnh tranh thì trước mặt giới truyền thông cũng sẽ thu lại cảm xúc của chính mình. Bưng ly rượu lên, mọi người mặc lễ phục hoa lệ, trên mặt ít nhiều đều lộ vẻ mỉm cười, tận lực ở trước ống kính biểu hiện ra hình tượng bản thân đã dày công xây dựng.

Chỉ có Bùi Tước là ngoại lệ duy nhất.

Xưa nay trong giới đạo diễn anh được xưng tụng là “Quỷ tài”, tất cả những bộ phim do anh làm đạo diễn luôn giành được giải thưởng. Mặt khác, anh vốn không phải là một người đàn ông nghiêm túc, thậm chí đối với phụ nữ mà nói, Bùi Tước toát lên vẻ dụ hoặc khó cưỡng của một “Bad boy”.

Để hồ hững mấy cái cúc áo không cài, bộ tây trang truyền thống mặc trên người anh lại mang theo vẻ lãng tử, phá cách.

“Chà ~ Sao hôm nay Cổ nữ thần lại yên tĩnh như vậy nhỉ?” Bùi Tước đi đến trước mặt Cổ Băng, trên tay anh cầm một ly rượu đỏ, thuận tay đưa cho cô, khẽ nhíu mày.

Cổ Băng vươn tay tiếp nhận ly rượu rồi lùi xuống từng bước.

Bùi Tước “A” một tiếng rồi bật cười, cúi đầu nhìn khoảng cách giữa chân của hai người.

Về mặt Cổ Băng xa cách, mỉm cười khách sáo: “Đừng náo loạn, hôm nay em mệt chết rồi.”

Bùi Tước nhún vai, khẽ gật đầu: “Được, anh biết sự nghiệp của em đang lên cao, bạn trai hay yêu đương gì đó chỉ có thể che giấu chứ không được công khai, có đúng không?”

Nhận ra sự bất mãn của Bùi Tước, Cổ Băng thở dài một hơi, né tránh đề tài này: “Hai ngày nữa em làm bít-tết cho anh ăn nhé.”

“Lúc này mới biết đồ anh à?”

“Bùi Tước, hiểu cho em. Anh là đạo diễn của “Liệt Dương”, em lại dựa vào bộ phim này mới giành được giải thưởng. Nếu công khai chuyện giữa hai chúng ta thì người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

Bùi Tước cười nhưng không nói. Cổ Băng cũng không hiểu vì sao anh đột nhiên lại trầm mặc.

– Thời cơ đến rồi.

Ngô Khiết Tào nhảy lên ôm lấy cổ của Cổ Băng từ phía sau: “Ai da ~ Cổ đại tiểu thư, có vui không hả?”

Nhân lúc Cổ Băng còn đang giãy dụa, cô nhìn Bùi Tước nháy mắt: “Cám ơn đã phối hợp nhé ~”

Bùi Tước cũng nháy mắt cười đáp lại.

“Ngô Khiết Tào, cậu đừng nghịch nữa!”

“Mình thích thế đấy ~”

“Đừng nghịch mà! Xung quanh có nhiều máy ảnh lắm!” Cổ Băng vẫn không ngừng giãy dụa.

Nghe thấy bạn thân nói như vậy, Ngô Khiết Tào còn cười tươi hơn: “Cổ đại minh tinh ~ mình không được nhiều người chú ý giống như cậu. Mình chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi mà thôi, sợ gì máy ảnh chứ.”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy nhưng cô vẫn nói lỏng tay.

Cổ Băng oán trách trừng mắt nhìn Ngô Khiết Tào đang vô cùng đắc ý, đứng thẳng người: “Nhân vật nhỏ nhoi cái gì, chẳng qua cậu chưa gặp được cơ hội tốt thôi. Mình cảm thấy”

“Gì mà không gặp được cơ hội tốt?” Ngô Khiết Tào đánh gãy lời của Cổ Băng, giơ tay chỉ vào Bùi Tước này giờ vẫn đứng một bên làm tượng gỗ: “Không phải ở đây còn có một đạo diễn lừng danh thiên hạ hay sao? Mình thông đồng với anh ấy là được.”

Ngô Khiết Tào hất cằm về phía Bùi Tước, giọng nói mang theo ý cười: “Phải không? Em rě.”

Bùi Tước cũng bắt ngờ phối hợp: “Đúng vậy, chị vợ.”

“Anh ấy trở thành em rě từ khi nào hả?” Cổ Băng hỏi Ngô Khiết Tào.

“Còn cậu ấy sao lại thành chị vợ của anh chứ?” Cổ Băng lại quay sang hỏi Bùi Tước.

Ngô Khiết Tào bưng ly rượu vừa đặt qua một bên để đi trêu người, đưa lên miệng uống một ngụm rồi nói: “Tính ra thì cậu còn nhỏ hơn mình mà, đương nhiên anh ấy phải gọi mình là chị vợ rồi.”

Bùi Tước tiếp tục góp vui: “Có mỹ nữ tạo điều kiện như vậy, sao anh có thể từ chối được?” Nói xong anh lại bật cười, đôi mắt đào hoa hơi cong lên, thực sự mê người.

Ba người đứng tùm vào một chỗ vừa nói vừa cười. Bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho nên trò chuyện cũng rất thân thiết vui vẻ. Dần dần, có một số người chú ý liền chậm rãi tiến lại gần.

Mục đích lại gần của bọn họ chỉ là vì Bùi Tước và Cổ Băng mà thôi. Hai người này tựa như điểm tập hợp ánh sáng trời sinh, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Ngô Khiết Tào cứ dần dần bị bài trừ ra khỏi vòng vây.

Cô cũng không để ý lắm, tùy ý tìm một chỗ đặt ly rượu trống không xuống, rồi lại cầm một ly rượu đỏ được rót đầy khác – quả thực uống rượu mà như trâu ăn mẩu đơn!

Rốt cuộc, cả người chỉ toàn mùi rượu là rượu.

Bùi Tước không thích cảm giác bị người khác vây quanh, anh cũng không để tâm đến cái nhìn của người ngoài. Anh gạt đầu vài cái chào hỏi cho có lệ rồi chạy ra ngoài thoát thân.

Liếc mắt một cái liền thấy ngay Ngô Khiết Tào đang liều mạng rót rượu.

Dựa vào ưu thế của đôi chân dài, Bùi Tước chỉ vài bước là đến được trước mặt Ngô Khiết Tào.

“Em không sợ mình say rượu mà chết hả?”

Ngô Khiết Tào nhìn Bùi Tước đang rảnh rỗi xen vào chuyện của người khác một cái, liếc mắt xem thường: “Con hồ ly như anh giả bộ tốt bụng làm gì..... Uống chết cũng đâu có ai đau lòng.”

“Đúng thế,” Bùi Tước gạt đầu tán thành: “Em chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi vậy mà lại ý thức được vị trí của mình đang ở đâu. Đức tính tốt đẹp này cứ cố gắng phát huy nhé, đồng chí.”

Ngô Khiết Tào cũng chẳng thèm quan tâm đến anh, chỉ ngồi tự rót rượu rồi tự uống, cuối cùng mới mở miệng nói: “Đắc ý gì chứ, việc giữa anh và nữ thần chẳng phải cũng không thể công khai sao? Sự nghiệp đối với cô ấy quan trọng như vậy mà.”

“Còn tốt hơn em không có sự nghiệp, phải không, nhân vật nhỏ?”

Nghe thấy câu đó, Ngô Khiết Tào giống như một đứa nhỏ giận dữ trừng mắt nhìn người đàn ông đáng chết này.

Miệng cô mím lại, nước mắt trực tiếp trào ra: “Chết tiệt, đâu phải anh không biết em phải chịu nhiều uất ức như thế nào? Em không xinh đẹp như cô ấy, không được hoan nghênh như cô ấy, tính cách cũng không tốt được như cô ấy, anh còn bắt nạt em được hả? Cô ấy còn là bạn thân của em nữa chứ, mẹ nó, còn không thể ghen tỵ với cô ấy được! Khốn kiếp, anh có biết em cảm thấy khó chịu nhiều thế nào không? Mía mai cái đầu anh”

Phun hết từ thô tục này đến từ thô tục khác, thân là một nữ minh tinh – dù có là nhân vật nhỏ đi chăng nữa thì cô cũng không thể liên tục chửi thề như thế này được.

Khóc một hồi, Ngô Khiết Tào vẫn cảm thấy không vui, liền đoạt lấy cốc rượu trong tay Bùi Tước ngửa đầu lên uống cạn..

Sự thật chứng minh, rượu đỏ so với Vodka gì đó đúng là chẳng thấm vào đâu. Ít nhất cô uống rượu đỏ suốt này giờ mà không có vấn đề gì lớn, nhưng chỉ với nửa cốc Vodka đã trực tiếp ngã lún xuống đất.

Bây giờ thì hay rồi, ánh mắt của mọi người – bao gồm cả Cổ Băng, đều tập trung hết về phía hai người bọn họ.

Bùi Tước giơ tay lên, nhìn về phía bạn gái nhà mình nói: “Anh không có bỏ thuốc nha.”

Cổ Băng không đáp lại. Chỉ cần cô không có phản ứng thì quan hệ giữa cô và Bùi Tước sẽ không có ai nhìn ra được, nếu không thì chỉ cần là người sáng suốt cũng có thể nhận ra sự mập mờ giữa hai người bọn họ. Gần đây đám phóng viên cũng đã đánh hơi được điều gì đó rồi, chỉ là thiếu chứng cứ xác thực mà thôi.

Cô không thể để sự nghiệp của mình bị ảnh hưởng được. Huống hồ Ngô Khiết Tào và Bùi Tước tuyệt đối sẽ không phản bội cô, bọn họ không phải là người như vậy.

Cổ Bằng tin tưởng vào trực giác của chính mình.

Nhưng khổ là người đại diện của Ngô Khiết Tào lại không thấy đâu.

Vậy nên sau đó tất nhiên là Bùi Tước phải chịu trách nhiệm vác “con heo ngủ” Ngô Khiết Tào kia về nhà.

“Lần sau em còn dám uống nhiều như vậy nữa thì anh sẽ trực tiếp chạy tới chỗ phóng viên nói trình độ chữ bậy thô tục của em, đến ngay cả anh cũng không bằng.”

Tựa như không nghe thấy giọng điệu bức tức của Bùi Tước, Ngô Khiết Tào dựa lưng vào thành ghế, “Ha ha” cười ngây ngô.

“Thôi đi, lớn như vậy còn bày đặt ghen tỵ này nọ..... Em có cái gì không tốt đâu.”

Ngô Khiết Tào ngồi im bất động.

“Ngô Khiết Tào này, không có ý gì đâu, nhưng tính cách ngốc nghếch của em thực sự không thích hợp với giới giải trí, sớm muộn gì cũng có một ngày bị người ta dìm chết! Đến lúc đó đừng trách anh không nhắc nhở em. Em nghĩ rằng giống như Cổ Bằng là tốt sao?”

Ngô Khiết Tào vẫn không trả lời, cũng không cười ngây ngô nữa.

Tình trạng này khiến Bùi Tước cảm giác mình như đang độc thoại! Anh thấy chẳng còn ý nghĩa gì liền thôi không nói nữa.

Bùi Tước vốn nghĩ quãng đường này chắc sẽ bình thản đi qua, ai mà ngờ con ma men đang ngủ giống như heo chết lại đột nhiên ngồi bật dậy, sau đó bắt ngờ bổ nhào vào người anh.

“Kít –” Ô tô lập tức phanh gấp lại.

Bùi Tước sững người, nhìn gương mặt cùng đôi mắt phóng đại ngay trước mắt mình, đến khi xúc cảm từ môi truyền đến anh mới nhận ra mình đang bị cưỡng hôn – bị bạo thân, của, bạn gái, cưỡng hôn!

Anh gơ tay lên, nhưng không giãy dụa.

Năm giây sau, cả người Ngô Khiết Tào xụi lơ ụp xuống dưới, chếp chếp miệng nỉ non cái gì đó.

Bùi Tước bắt giác ghé sát tai lại gần, nghe được giọng nói thì thầm mang theo hơi ấm: “Mẹ, hôn một cái.”

“Em mới là mẹ ấy!”

Nhắc Ngô Khiết Tào ném sang một bên, Bùi Tước nhấn mạnh chân ga.

Vì sao chỉ khi ở trước mặt “vịt nhỏ xấu xí” Ngô Khiết Tào này anh mới có thể lộ ra bản chất thật của mình? Anh cũng không biết nữa.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Sở dĩ tiểu tam mang danh bạn thân bị người người phỉ nhổ, là vì dạng tiểu tam này là người đáng tin cậy nhất nhưng cô ta lại phản bội nữ chính.

Khi bị người thân thiết nhất đâm ọt dao đương nhiên là vô cùng khổ sở, bởi vậy sau đó nữ chính thường sẽ la hét khóc lóc om sòm – Cho dù bình thường tính cách hay biểu hiện có tốt đến đâu cũng như vậy cả thôi.

Vì không để mang tiếng xấu vào thân, cái tôi cần, chính là đổ hết lỗi lầm lên người đàn ông.

Làm cho anh ta nói ra cái gọi là “Kim lòng không được”. Nhìn ở một khía cạnh nào đó, có thể coi hành vi của tôi là Bạch Liên Hoa – giả bộ làm hoa sen trắng thuần khiết.

Nếu làm theo cách này, tuy rằng có khó khăn nhưng cũng bớt được đi không ít phiền phức.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

22. Chương 22: Chương 22

Bùi Tước vẫn luôn cảm thấy bản thân mình không phải là người tốt. Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng về phương diện tình cảm, anh không thể làm dứt khoát rõ ràng được.

Trước khi cùng Cổ Băng xác định quan hệ, ông cụ nhà anh biết rõ tính cách của anh như thế nào, liền trực tiếp hạ “Thánh chỉ”: Hoặc là sống yên ổn như bây giờ, tìm một người phụ nữ làm bạn gái, sau đó không bao lâu sẽ kết hôn sinh con; Hoặc là quay về thừa kế sản nghiệp của gia đình, phụ nữ thì chơi đùa tùy tiện cũng được, có con hay không cũng chẳng sao. Nhà họ Bùi vẫn thừa khả năng nuôi thêm một người rảnh rỗi.

Thực tế chứng minh, Bùi Tước cũng không có khả năng điều hành sản nghiệp, mà bản thân anh cũng tự biết điều này cho nên không chút do dự mà lựa chọn phương án thứ nhất.

Về phần bạn gái Bùi Tước chọn là ai? Người phù hợp nhất chính là Cổ Băng xinh đẹp như thiên nga trắng cùng anh lớn lên từ nhỏ.

Mọi việc phát triển vô cùng tự nhiên, như thể vốn dĩ phải vậy. Người bạn gái này, thay vì nói là anh tìm được thì phải gọi là lựa chọn mới đúng.

Đối với Bùi Tước, anh chỉ có hai khái niệm – chơi hoặc là muốn chơi. Nhưng anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, cô gái giống như con vịt nhỏ xấu xí là Ngô Khiết Tào lại có thể xuất hiện ở trong tầm mắt của anh.

Ngạc nhiên, thật sự rất ngạc nhiên.

Hai ngày sau sự kiện say rượu kia, Ngô Khiết Tào vẫn không có liên lạc gì. Việc đó cũng có thể cho qua, dù sao cả hai người đều muốn tránh mặt nhau.

Chỉ có điều, Bùi Tước chưa bao giờ tưởng tượng được mình lại gặp lại Ngô Khiết Tào ở trong hoàn cảnh này.

Anh nhìn Ngô Khiết Tào mặc quần áo hở hang, mặt đỏ bừng đi đến gần ghế lô, nụ cười miến cưỡng gương gao, tay chân thì cứng ngắc, trông cô rất giống như đang đi ra pháp trường.

Đương nhiên, những thứ đó cũng không cản trở việc cô được người ta trang điểm thành một mỹ nhân.

“Đạo diễn Bùi, một mình chúng ta ngồi đây uống rượu thật chẳng có ý nghĩa. Cho nên tôi đã gọi ngôi sao nhỏ của công ty chúng tôi đến đây, anh xem.....”

Lục Nhân Bính đặt đôi đũa xuống, vẻ mặt nịnh nọt, nghiêng nửa người về phía Bùi Tước. Thấy Bùi Tước tránh né mình mà cũng không xấu hổ, chỉ lẳng lặng lùi lại một chút – riêng động tác này đã làm bại lộ bản chất của anh ta.

Có thể thấy rõ, Ngô Khiết Tào hiển nhiên rất kinh ngạc, cô mở to hai mắt, xấu hổ mím môi, ánh mắt của cô rõ ràng như đang nói: “Sao lại là anh?”

“Ồ? Tôi chưa từng thấy cô gái này, là một nhân vật nhỏ sao?”

Sỉ nhục, tuyệt đối sỉ nhục! Đôi mắt Ngô Khiết Tào hiện rõ lên cảm xúc của cô.

Bùi Tước càng thêm vui vẻ: “Bộ dạng cũng coi như tạm được..... Chỉ có điều lại không có khí chất.”

Anh đi chết đi!– Ngọn lửa trong mắt Ngô Khiết Tào gần như muốn phun ra ngoài.

Lục Nhân Bính thấy tuy rằng ngoài miệng Bùi Tước nói không ra gì, nhưng từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười. Nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra được ý tứ của Bùi Tước, huống chi Lục Nhân Bính này lăn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm, sớm thành tinh rồi.

“Vậy để cô ấy lại chứ?”

“Ừm..... Để lại đi.”

Trong làng giải trí hỗn loạn này, những ngôi sao trẻ không mấy tên tuổi có khát vọng vươn cao quả thực rất giống một món hàng, là loại mặt hàng rẻ mạt nhất.... ..

Đương nhiên, có một chút tiếng tăm thôi cũng tốt, ít nhất cũng có thể cự tuyệt – nhưng đáng tiếc Ngô Khiết Tào chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi trong vòng Giải trí ăn thịt người này.

Ngô Khiết Tào nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau khi mở mắt ra đã có thể nhẹ nhàng mỉm cười.

Đi trên đôi guốc gót mảnh, Ngô Khiết Tào thong thả bước đến trước mặt Bùi Tước, khoe miệng khê cong, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh anh.

Bùi Tước không nói gì, nhưng Lục Nhân Bính lại không có tính nhẫn nại được như vậy, anh ta liếc nhìn Ngô Khiết Tào một cái, hào sảng nói: “Mau rót rượu cho đạo diễn Bùi đi!”

Ngô Khiết Tào ngoan ngoãn rót rượu, tóc mai theo động tác của cô mà khê lay động, tăng thêm một phần gợi cảm.

Bùi Tước cười khê, uống hết.

Ngô Khiết Tào tiếp tục rót rượu.

Bùi Tước vẫn uống hết.

Ngô Khiết Tào lại tiếp tục rót rượu!

Bùi Tước đột nhiên nắm chặt tay cô, để không cho người khác nghe thấy, anh hạ giọng nói: “Em coi anh là cái gì hả?”

Ngô Khiết Tào cũng học theo điệu bộ của Bùi Tước, ghé sát miệng vào tai anh thì thầm: “Thùng rượu.”

Người đàn ông mập mạp ngồi ở bên cạnh chú ý hết thấy hành động của hai người bọn họ, cười cười: “Ai da, hai người đùa giỡn nhau vui quá nhỉ? Xem ra tính tình của đạo diễn Bùi cũng thật hòa nhã.”

“Cái này sao có thể gọi là đùa giỡn được? Anh nói khó nghe quá.” Bùi Tước đẩy cái ly đến trước mặt Ngô Khiết Tào, nháy mắt: “Phải không, nhân vật nhỏ?”

Sự thật chứng minh, không muốn chết chưa chắc đã thoát chết.

Cho dù đã có bài học của lần trước nhưng Bùi Tước vẫn không ngờ tử lượng của Ngô Khiết Tào lại kém đến mức này.

Lúc đầu, Bùi Tước còn có thể dịu “con ma men” này bước đi, lúc sau cả người cô mềm oặt, chỉ chực ngã xuống đất.

Không có cách nào khác, Bùi Tước bất đắc dĩ phải ôm lấy Ngô Khiết Tào, buồn bực vỗ đầu cô một cái: “Này, có phải em đang giả vờ say không thể?”

“Ăn nói cho cẩn thận! Anh không biết em là ai à?”

Bùi Tước hứng thú hỏi: “Vậy em là ai?”

“Em..... là Ngô Khiết Tào tiếng tăm lừng lẫy! Đã giành được.....giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của XL, Ngô Khiết Tào!”

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đi đến tầng hầm gara.

Đặt Ngô Khiết Tào ngồi xuống một chỗ tùy ý, Bùi Tước lấy chìa khóa ra, nói: “Xem ra đã say không biết trời đất gì nữa rồi. Ngô Khiết Tào, anh mới khen em tự hiểu được vị trí của mình ở đâu xong thì ngay hôm sau đã mang phẩm chất ‘quý giá’ đó ném cho chó ăn rồi à?”

Nhanh nhẹn mở cửa ghế phụ ra, Bùi Tước quay lại đã thấy Ngô Khiết Tào nằm luôn xuống sàn nhà, liền mở miệng trêu chọc: “Em không chờ nổi anh.....” khen à.

Hai chữ cuối cùng Bùi Tước đành phải nuốt vào bụng.

Thân thể Ngô Khiết Tào run lên nhè nhẹ, cô nằm ngửa nhìn thẳng lên trần nhà màu đen, đôi mắt vốn to tròn phản chiếu ánh đèn lấp lánh sáng ngời.

Giờ phút này, đôi mắt ấy chứa đầy nước mắt.

Ngô Khiết Tào nhìn chăm chăm vào trần nhà: “Anh vẫn luôn..... khinh thường em, có phải không?”

Chẳng qua Ngô Khiết Tào bị áp lực quá lớn nên cần phải giải tỏa ra thôi. Chỉ có điều, phương thức giải tỏa có chút kỳ lạ.

Anh bước nhanh tới định đỡ cô dậy.

Ai ngờ Ngô Khiết Tào vùng tay lên, tuy rằng không công kích đến Bùi Tước nhưng cũng cản được động tác của anh.

Ngô Khiết Tào hơi nghiêng đầu, nhìn Bùi Tước :“Em biết, anh rất khinh thường em.”

Cô vô cùng bình tĩnh, bắt đầu tự thuật: “Từ nhỏ, em chỉ có thể sắm vai là người hầu của Cổ Bằng.”

“Cô ấy giống như thiên nga trắng, còn em chỉ là vịt con xấu xí. Cô ấy trời sinh đã hấp dẫn tầm mắt của người khác, còn em không chiếm được một chút chú ý nhỏ nhoi nào. Ngay cả khuôn mặt dễ coi này cũng phải dựa vào việc trang điểm mới có. Em ấy à, cũng chỉ có thể đi theo sau Cổ Bằng mà thôi, khi người khác tôn sùng thiên nga trắng cao quý đó thì mới có thể chú ý đến em một chút, không phải sao?”

Nội tâm Bùi Tước run lên: “Ngô Khiết Tào, rốt cuộc em có say thật không đấy?”

“Đã nói em là nữ diễn viên xuất sắc nhất cơ mà, say làm sao được!”

Bùi Tước nhượng mảy: “Xem ra là say thật rồi.”

“Bùi Tước, anh có thể đừng đâm vào vết thương của em nữa, có được hay không?” Ngô Khiết Tào đột nhiên rống lên, nước mắt tuôn ra không ngừng, lăn dài qua khóe mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Cô vẫn nằm im ở đó.

“Em rất muốn trở thành nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, thật đấy! Thực sự, thực sự rất muốn.”

Bùi Tước đơn giản vứt chìa khóa xe sang một bên, ngồi xếp bằng ở bên cạnh cô: “Được, em tiếp tục nói đi.”

“Anh cũng biết mà, phía trước em luôn luôn có Cổ Bằng chặn lại! Cô ấy là bạn thân của em, em cũng rất quý cô ấy, nhưng Cổ Bằng chỉ vĩnh viễn coi em là người hầu.”

“Giống như Lễ trao giải lần này của XL vậy, cô ấy giành được giải thưởng, cảm ơn hết người này đến người khác, thậm chí là tự lãng xê Có đúng không?” Ngô Khiết Tào hơi ngẩng đầu.

“..... Ừ.”

Nhìn Bùi Tước thừa nhận, Ngô Khiết Tào lại thả đầu xuống.

“Bốp” một tiếng, âm thanh đầu cô tiếp xúc với mặt đất khiến cho Bùi Tước thoáng rùng mình.

Ngô Khiết Tào dường như không cảm thấy đau đớn, tiếp tục phát tiết uất ức trong lòng: “Ngay cả người bạn trai ‘thần bí’ là anh cô ấy cũng cảm ơn, nhưng với em lại chỉ gói gọn trong một câu ‘Cảm ơn bạn bè và người thân vẫn luôn bên tôi’ là xong. Anh nói xem, có phải cô ấy chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ cho em không?”

“Ngô Khiết Tào, não của em..... bị chấn động rồi à?”

“Cô ấy thực sự chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ cho em cả! Đúng là thế đấy! Dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên, quan trọng là, vì cô ấy là bạn thân của em, con mẹ nó có muốn chửi thề cũng không thể nói! Ngay vào thời điểm đó, em đột nhiên nảy ra ý nghĩ..... Mình nhất định phải trở thành nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Nhưng hôm nay em lại đi tiếp khách thế này, anh có cảm thấy thất vọng chút nào không?”

“Dù vậy em vẫn muốn thắng, rất muốn thắng! Em muốn trở thành người đứng đầu, em muốn Cổ Bằng phải thua mình một lần!”

Nói xong câu đó, Ngô Khiết Tào liền im lặng, không động đậy nữa.

Bùi Tước cũng không biết hiện tại trong lòng mình đang nghĩ cái gì.

Cổ Băng là nữ thần, cái này mọi người đều biết. Cũng bởi vậy, cô ấy cần chú ý đến quá nhiều thứ, tác phong làm việc hay cách thức nói chuyện đều phải có nề nếp. Nếu giới Giải trí có thể viết ra một cuốn sách, thì lời nói và hành động của Cổ Băng có thể viết thành sách giáo khoa được rồi.

Tầng hầm gara rất ít người, cho dù có bật đèn thì vẫn không thể át được vẻ tối tăm trong không gian rộng lớn này.

Bùi Tước chợt nhận ra Ngô Khiết Tào đang nỉ non cái gì đó.

Anh thay đổi tư thế, ghé sát tai mình vào gần miệng cô.

Ngô Khiết Tào nhẹ nhàng thốt lên: “Bùi Tước..... Bùi Tước, em muốn đoạt anh từ tay của Cổ Băng..... . Rõ ràng chúng ta đều cùng nhau lớn lên, rõ ràng..... là em yêu anh trước. Bùi Tước.....”

Bùi Tước lập tức nhảy dựng lên, lùi về phía sau vài bước, anh chỉ tay vào Ngô Khiết Tào đang nằm trên mặt đất như heo chết: “Nói! Em giả say có phải không?”

“Ừc.....”

Mùi của bãi nôn sộc vào mũi, Bùi Tước mất hết cả khí thế, cả người uể oải: “Được rồi..... Là say thật, nữ diễn viên chính xuất sắc nhất ạ.”

Đang lúc Bùi Tước rối rắm không biết phải nâng con heo chết này lên xe như thế nào thì di động của Ngô Khiết Tào chợt đổ chuông.

“Nghe điện thoại nào ~ nghe điện thoại nào ~ nghe điện thoại nào ~” Giọng nói của Cổ Băng từ di động phát ra không ngừng.

Đây là đoạn ghi âm trong lúc vui đùa hai người làm cho nhau. Cổ Băng dùng giọng của Ngô Khiết Tào, còn Ngô Khiết Tào dùng giọng của Cổ Băng.

Do dự một chút, Bùi Tước cầm di động của Ngô Khiết Tào lên.

Là Cổ Băng gọi tới .

Rõ ràng giữa anh và Ngô Khiết Tào không hề phát sinh cái gì, chỉ nhận một cuộc điện thoại thôi cũng rất bình thường, nhưng không hiểu vì sao anh lại chột dạ .

Mãi cho đến khi chuông điện thoại ngừng hẳn vẫn không có người nghe.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Chỉ có người phụ nữ ngu ngốc mới tìm đến phụ nữ để gây phiền phức, còn người phụ nữ thông minh sẽ tìm đến đàn ông để kể khổ.

Điều đó cũng có nghĩa là nếu giữa hai người không có khoảng cách quá lớn thì sẽ rất khó nảy sinh ra các vấn đề về tình cảm.

Mà khoảng cách đó lại là “thanh kiếm lợi hại” của tiểu tam.

Do vậy, nếu không có khoảng cách thì tiểu tam đủ tư cách phải biết tạo ra cơ hội xây dựng nên khoảng cách ấy.

Thản nhiên vô ý tổ khổ sẽ khiến cho cảm xúc tiêu cực chậm rãi, chậm rãi, ăn mòn nội tâm của Kim chủ. Như vậy, không chỉ duy trì được hình tượng vô tội của bản thân mà vẫn có thể đạt được mục đích.

Tuy nhiên, tiểu tam không đủ chuyên nghiệp mà tổ khổ quá mức rõ ràng ngược lại sẽ phản tác dụng.

Mà tôi..... Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

23. Chương 23: Chương 23

–[Người chơi muốn đổi điểm sang tiền mặt để dùng trong thế giới, xin vui lòng xác nhận.]

[100 điểm đổi được 10 triệu. Điểm đã được trừ vào tài khoản. Số điểm hiện tại của người chơi: 6500 điểm.]

[Chúc bạn chơi vui vẻ.]

“.....

Tối hôm qua, phóng viên ở Câu lạc bộ X vô tình nhìn thấy đạo diễn lừng danh Bùi Tước. Anh thân mật giúp đỡ Ngô Khiết Tào đã say khướt. Thoạt nhìn hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Mọi người đều biết, từ trước tới giờ, đạo diễn Bùi là người đàn ông độc thân hoàng kim được hàng ngàn hàng vạn phụ nữ công nhận. Anh cũng có tiếng là giữ mình trong sạch, không có scandal tình ái. Thế mà lúc này, anh lại ở một câu lạc bộ đêm có hành động thân thiết với một ngôi sao nhỏ trong làng Giải trí, điều này không thể không khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Không biết đó chỉ là gặp dịp thì chơi, hay đúng là tình yêu đích thực?

Tòa soạn báo sẽ liên tục cập nhật thông tin mới nhất cho các độc giả.

Vì đề phòng công chúng chưa biết rõ Ngô Khiết Tào là ai, tòa soạn báo cũng giúp cho độc giả hiểu biết rõ hơn về nữ nhân vật chính trong sự kiện lần này.

Bên dưới là thông tin cá nhân của Ngô Khiết Tào: Ngô Khiết Tào, nữ, đã vào nghề được ba năm.....”

Trong phòng hóa trang của Cổ Băng, bàn tay cô run run, cố gắng tỏ ra bình thản gấp tờ báo lại.

Những lúc rảnh rỗi không phải làm việc, Cổ Băng có sở thích đọc báo để giải tỏa căng thẳng. Tuy nhiên lúc này đây, dòng tiêu đề nổi bật trên nền báo màu xám khiến cho cô không thể đọc nổi thêm một dòng nào nữa.

Ngẩng đầu lên, nữ nhân vật chính trong bài báo – Ngô Khiết Tào còn đang hưng trí bừng bừng cầm di động nhắn tin liên tục, ngón tay cái linh hoạt ấn không ngừng lên màn hình điện thoại.

“Cậu đang nhắn tin với ai vậy?”

Ngô Khiết vẫn cúi đầu, chỉ nói: “Cậu đoán xem ~ Cổ đại minh tinh.”

Thật ngạc nhiên, Cổ Băng không giống như bình thường đùa giỡn lại Ngô Khiết Tào.

Nhận ra Cổ Băng trầm mặc bất thường, rốt cục Ngô Khiết Tào cũng thoát khỏi trò chơi, ném di động sang một bên, hai mắt cô mở to, nhìn Cổ Băng hỏi: “Cậu sao thế?”

“Cậu.....” Cổ Băng thử thăm dò: “Sao tối hôm qua cậu lại không nhận điện thoại của mình? Cậu ở cùng với ai à?”

Ngô Khiết Tào dường như bị nghi vấn của Cổ Băng làm cho khó xử, cô cười ha ha hai tiếng. Hiển nhiên, Cổ Băng thấy rõ sự mất tự nhiên trong hành động của cô.

“Có ở cùng với ai đâu. Mình, mình uống rượu say ấy mà.”

Ngô Khiết Tào đang nói dối.

Cổ Băng cùng Ngô Khiết Tào lớn lên từ nhỏ, đối với một số thói quen của Ngô Khiết Tào, cô còn hiểu rõ hơn cả chính mình. Ví dụ như, mỗi lần Ngô Khiết Tào chột dạ đều lơ đãng giơ tay lên vuốt vuốt sống mũi.

Mà ngay tại lúc này, Ngô Khiết Tào cũng đang làm như vậy.

“Cậu đang nói dối.”

“Mình không có..... Thôi được rồi, mình ở cùng với Bùi Tước.”

Ngô Khiết Tào cũng chẳng muốn giấu giếm nữa, nói thẳng ra sự thật.

Cổ Băng chợt nhớ đến dòng tiêu đề bắt mắt trên mặt báo kia, mà ngay bên cạnh lại là hình ảnh Bùi Tước ôm Ngô Khiết Tào, hai người gần như dán sát vào nhau.

“Vì sao?”

Ngô Khiết Tào nhẹ nhàng bâng quơ: “Còn phải vì sao nữa à? Thì bình thường thôi, gặp nhau uống chút rượu, mà cũng đâu phải chỉ có hai người bọn mình đâu.”

Ngược lại với sự thần nhiên của Ngô Khiết Tào, từ trong sâu thẳm, Cổ Băng lại cảm thấy một sự bất lực khi bị phản bội: “Ngô, Khiết, Tào!”

Giọng nói cực lớn, cho dù đây có là phòng hóa trang cách biệt không ai được phép quấy rầy thì Ngô Khiết Tào vẫn hoài nghi không biết âm thanh có xuyên qua cánh cửa mà dội vào tai người bên ngoài hay không.

Cô cúi đầu nhún vai: “Cổ đại nữ thần à, cậu không thể tin mình một lần được sao?”

Cổ Băng vợ lấy tờ báo, ‘Xoạt’ một tiếng đập xuống trước mặt Ngô Khiết Tào, có thể thấy cô dùng sức vô cùng lớn.

Cổ Băng lên tiếng chất vấn: “Cậu bảo mình phải tin cậu như thế nào đây?”

Ngô Khiết Tào nghi hoặc cầm tờ báo lên, miệng vẫn chưa chịu yếu thế: “Cậu làm gì vậy hả? Mình.....”

Vốn còn đang định phản bác mấy câu, mắt nhìn thấy “chứng cứ” trên tờ báo, Ngô Khiết Tào lập tức im bặt.

“Được rồi, mình nói.”

Ngô Khiết Tào cất điện thoại di động vào trong túi xách.

“Ngày hôm qua mình thực sự không ngờ sẽ gặp phải Bùi Tước. Lúc được gọi đến mình hoàn toàn không biết anh ấy cũng ở đó. Cổ đại minh tinh, chuyện này cậu phải tin mình.”

“Ba hoa!”

“Được rồi, được rồi, sự thật chính là..... Cậu có biết hôm nay là ngày thử vai cho nữ chính Lỗ Khởi Vân không?”

Cổ Băng gật đầu: “Biết, mình sẽ đi.”

“Mình cũng muốn đi.”

Cổ Băng mở to mắt: “Cậu cũng muốn đi?”

“Sao phải kêu lớn như vậy? Có phải cậu cảm thấy mình không đủ tư cách hay không?”

Chạm phải bi thương trong mắt Ngô Khiết Tào, lúc này Cổ Băng mới ý thức được hành động vô ý của mình.

Câu hỏi ngược lại đó rõ ràng có ý khinh thường Ngô Khiết Tào.

Nhưng Cổ Băng tin tưởng bạn thân của mình sẽ bỏ qua cho hành động này “vô tâm” này, cô hỏi: “Hai chuyện đó thì liên quan gì đến nhau?”

“Sao lại không liên quan? Liên quan rất lớn là đằng khác, Anderson nói mình chỉ cần đi..... tiếp rượu một lần là có thể giành được cơ hội thử vai. Cho nên mình đồng ý.”

“Bởi vậy hôm qua cậu mới đi uống rượu, mà Bùi Tước là người đưa cậu về?”

“Ừ.”

Sau khi Ngô Khiết Tào trả lời, Cổ Băng cũng tạm thời để xuống cảm giác không thoải mái trong lòng, giả bộ tự nhiên nhún vai.

Khi đang chuẩn bị quay về chỗ ngồi, đột nhiên Cổ Băng lại bắt được vấn đề mấu chốt.

Cô bước về phía trước, khẽ nghiêng người: “Cậu nói, cậu đồng ý đi tiếp rượu?”

“..... Ừ.”

“Ngô Khiết Tào, sao cậu có thể làm như vậy? Thân là nghệ sĩ, chúng ta.....”

Ngô Khiết Tào giơ tay lên, cắt đứt bài thuyết giảng của Cổ Băng. Cô cầm túi xách, chỉ chỉ vào cái túi plastic đặt trên bàn, nói: “Mình đi đây, chân gà mang đến cho cậu kia kia, muốn ăn thì ăn một chút đi.”

Cô quay lưng đi thẳng, không nhìn thấy vẻ mặt của Cổ Băng ở phía sau.

Vừa ra khỏi phòng hóa trang, Ngô Khiết Tào liền sảng khoái tinh thần nhắm mắt lại, duỗi lưng một cái.

“Rắc... rắc...” Tiếng xương cốt vang lên thật thoải mái, cả người cũng thấy nhẹ nhõm.

Nghiêng đầu, Bùi Tước nhướn mày, chỉ đợi Ngô Khiết Tào nhìn về phía mình là lập tức nở một nụ cười đậm chất du côn.

Hành lang của Đài truyền hình luôn không dứt những tiếng bước chân vội vã.

Công việc quá mức bận rộn, gánh nặng trên vai tất cả mọi người khiến bọn họ phải ra sức cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Cứ như vậy, Ngô Khiết Tào và Bùi Tước yên lặng ngồi trên băng ghế lại trông có vẻ khá khác người. Nhưng dù có khác người, dù cho hai người còn được đăng lên mặt báo cùng nhau, thì những người khác cũng không có thời gian đâu mà để ý; trừ khi bọn họ rảnh rỗi đến phát khùng hay bỗng dưng muốn “chế thuốc” tạo cảm tình mà thôi.

Dù sao ở trong làng Giải trí hỗn loạn này, thật thật giả giả ai mà biết được?

Bởi vậy, hai người thản nhiên ngồi đó mà không bị bất kỳ người nào tới quấy rầy.

Cũng không biết đang nghĩ cái gì, Bùi Tước mở miệng hỏi: “Em cảm thấy bức ảnh trên báo hôm nay thế nào?”

Không phối hợp với sự trêu đùa của Bùi Tước, Ngô Khiết Tào lạnh lùng nhìn anh: “Anh gọi em ra đây chỉ để nói câu này thôi hả? Em bận lắm đấy.”

Mất thấy Ngô Khiết Tào đứng dậy muốn rời đi, Bùi Tước lập tức ra đòn sát thủ: “Bộ dạng tỉnh táo của em chẳng đáng yêu chút nào, may mà trong di động của anh vẫn còn mấy tấm hình chụp tối ngày hôm qua. Nếu không sau này về già muốn tìm một ít kỷ niệm buồn cười lại không biết tìm ở đâu. Hơn nữa, em có gì mà bận rộn? Không phải chỉ đến chào hỏi mọi người thôi sao?”

Ngô Khiết Tào cứng ngắc lại, bước sang ngang, ngồi xuống cách Bùi Tước một cái ghế.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Có chuyện gì thì nói mau.”

“Em còn nhớ những gì đã nói hôm qua không?”

“Không nhớ rõ.”

“Sao có thể?!”

Thấy Bùi Tước khoa trương nói to, Ngô Khiết Tào bĩu môi: “Không nhớ chính là không nhớ, còn sao gì nữa?”

Nhìn chằm chằm gương mặt nghiêm túc của cô, Bùi Tước nghiên cứu thật lâu cũng không tìm được bất cứ một dấu hiệu nói dối nào. Không hiểu tại sao, anh lại cảm thấy khó chịu.

“Sao trí nhớ của em lại kém như vậy?”

“Em trai, lễ phép một chút cho chị! Ngày đó là ai cứ kêu ‘chị vợ, chị vợ’ mãi không ngừng hả?”

Bùi Tước nghiêng đầu, không trả lời.

Hai người nhất thời lâm vào trầm mặc.

Nhân viên đài truyền hình cùng các nghệ sĩ lớn nhỏ đi qua đi lại không dứt, bước chân vội vàng như thường lệ.

Thật lâu sau, mười ngón tay của Bùi Tước đan vào nhau, thử hỏi: “Em thấy Cổ Băng như thế nào?”

“Ai da, đạo diễn Bùi học được chiêu này từ khi nào vậy? Thế nào gọi là “thấy”? Nói bóng nói gió sao? Anh muốn ly gián tình cảm giữa bạn gái và bạn thân của cô ấy à? Đạo diễn Bùi này, anh đang có âm mưu gì thế?”

Thấy Ngô Khiết Tào có thể thoải mái trêu đùa, Bùi Tước cũng bắt đầu hành động lớn mật hơn, anh đập vào ót Ngô Khiết Tào một cái: “Ăn nói cho đúng đắn, em cảm thấy Cổ Băng như thế nào?”

“..... Còn cảm thấy thế nào nữa? Là nữ thần tiếng tăm lừng lẫy, là bạn gái bí mật của anh - đại đạo diễn Bùi Tước, là thiên chi kiêu nữ, là “ngọc nữ” trong giới nghệ sĩ, được chưa?”

Ngô Khiết Tào từ đầu đến cuối vẫn luôn duy trì nụ cười, nếu là người khác không biết nội tình thì có lẽ đã cho rằng cô thực sự đơn thuần nghĩ như vậy.

Nhưng vấn đề là Bùi Tước đã có cơ hội nghe được những lời thật lòng của cô..... Nó chứa cảm xúc trái ngược hoàn toàn so với lúc này. Bởi vậy anh có thể dễ dàng nhận ra lỗ hổng trong câu trả lời hoàn mỹ kia.

“Phải không?” Bùi Tước bình tĩnh vạch trần: “Sao em không thêm vào một câu nữa..... Cô ấy còn là bạn thân của em?”

Trên đời này, có vài người luôn luôn không biết hai chữ “thức thời” viết như thế nào. Chẳng nói đâu xa, Bùi Tước đây là một ví dụ điển hình. Anh có thể không lưu tình chút nào mà vạch ra lỗ hổng bên trong lời nói của người khác. Cũng chính vì điều này mà anh mới trở thành một đạo diễn nổi tiếng.

Tuy vậy, anh lại không thể trở thành một người đàn ông tốt.

Ngô Khiết Tào cười lạnh: “Hôm nay anh tìm em là muốn gì?”

“Nếu chỉ vì nghi ngờ tình bạn giữa em và Băng Băng thì quả thực anh quá nhàm chán.”

“Anh không cần tiếp tục dùng thái độ như sứ giả của chính nghĩa để nói chuyện với em như thế nữa. Bùi Tước, phẩm hạnh của anh như thế nào không phải không có người biết. Hai chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, em có thể không biết được sao?”

“Cho dù là cảm thấy bất công thay cho Cổ Băng..... thì vấn đề cũng xuất phát từ cô ấy. Cô ấy cũng vừa mới chất vấn em về chuyện của hai chúng ta. Cổ Băng phải hỏi về chuyện xấu của tôi hôm qua trước mới có thời gian quan tâm đến người bạn thân là em đây.”

Nói xong câu này, Ngô Khiết Tào dứt khoát đứng dậy.

Đi được vài bước, cô quay đầu lại: “Chuyện xảy ra tối hôm qua em cũng rất khó xử. Nhưng em không muốn chỉ vì anh mà làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa em và Băng Băng.”

Thấy cô sắp đi xa, Bùi Tước cũng đứng lên: “Này, còn lời thổ lộ của em với anh thì sao? Em có thực sự thích anh hay không?”

Vừa nghe thấy những lời này, Ngô Khiết Tào giật mình hoảng hốt, cô căng thẳng nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ những kẻ lăm miệng vô tình nghe được. Nếu lộ ra thì thực sự vô cùng phiền toái.

Thật may là không có ai chú ý tới bọn họ.

Ngô Khiết Tào tăng nhanh bước chân.

Bùi Tước ở phía sau kêu to: “Ngày mai phóng viên sẽ đến phỏng vấn! Anh đã liên hệ với bọn họ rồi!”

– Có tin nhắn mới.

From: Tòa soạn báo Hoa Vân.

To: Ngô Khiết Tào.

Nội dung: Tiền đã nhận được. Tin tức không bị phong tỏa. Hy vọng có thể tiếp tục hợp tác.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Tình tay ba giữa những người bạn thân tương đối phức tạp.

Sức ảnh hưởng của nó ở một mức nào đó không thua gì tiểu tam chen chân vào giữa hôn nhân, đây cũng là khảo nghiệm lớn đối với tiểu tam đủ tư cách.

Nếu chủ động thì Kim chủ sẽ cho rằng bạn là một kẻ dễ tiện phản bội bạn bè; còn nếu không chủ động thì có lẽ cả đời cũng không thể đạt được mục đích.

Bởi vậy từ đầu tới cuối, tuyệt đối không thể để cho Kim chủ khẳng định được bạn yêu anh ta. Chỉ có cảm dỗ, khơi gợi lên sự ham muốn là biện pháp tốt nhất.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

24. Chương 24: Chương 24

Gần bảy giờ sáng.

Giờ này cũng không phải là sớm nhưng hẳn là đa số mọi người vẫn còn đang mơ mơ màng màng. Dù sao nếu không phải dậy sớm thì ai chả muốn ngủ nhiều thêm một lát.

Tuy vậy mọi chuyện luôn luôn có ngoại lệ.

Sáng sớm rất ít người đi làm nhưng không phải là không có, cho nên quán bánh bao Hứa Thị tiếng tăm lừng lẫy của thành phố B đã có một hàng dài khách hàng đứng chờ mua bánh.

Nhìn khoảng cách giữa mình và cửa chính bán hàng, Cổ Hạo chuyển chiếc túi plastic đang cầm sang tay trái, nâng cổ tay phải lên, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Bảy giờ năm phút.

Hừm, lúc này chắc là Ngô Khiết Tào đã dậy rồi.

Do dự một chút, anh rời khỏi hàng ngũ. Người xếp hàng đứng sau thấy thế, lập tức bước lên chiếm chỗ, không đến hai giây, chỗ đứng của Cổ Hạo đã chẳng còn.

Cổ Hạo cũng chẳng thèm để ý, anh sải bước đến chỗ đỗ xe, nhanh chóng ngồi vào xe của mình.

.....

Đứng ở trước cửa nhà Ngô Khiết Tào, Cổ Hạo vừa cố gắng bình ổn hô hấp, vừa lấy chìa khóa ra mở cửa.

Anh đã là khách quen của nơi này, một bà lão dắt con chó Husky đi qua, nhìn thấy anh thì cười to: “Tiểu Cổ, tới đây tìm Khiết Tào hả?”

Động tác trên tay vẫn không ngừng lại, Cổ Hạo cũng cười tươi đáp lại: “Vâng ạ. Hôm nay cháu đến đưa chị Khiết Tào đi làm.”

“Hiện giờ các ngôi sao ai cũng đều bận rộn cả mà phải không? Thế sao không thấy Khiết Tào bận gì vậy?”

Đương nhiên là không bận rồi. Ngô Khiết Tào cùng lắm chỉ là một nhân vật nhỏ thôi, lấy đâu ra nhiều lịch trình cơ chứ?

Những lời này tất nhiên là Cổ Hạo không thể nói với bà Thang.

Trong lúc nói chuyện, anh đã mở được cửa ra, sau đó cẩn thận trả lời: “Chẳng phải chị Khiết Tào đã bắt đầu bận rộn rồi sao?”

Dứt lời, cũng không đợi bà Thang trả lời, anh bước luôn vào phòng.

Đúng như dự đoán, không thấy bóng dáng của Ngô Khiết Tào trong phòng khách.

Cổ Hạo quen thuộc đặt túi plastic ở trên bàn, nhắc chân vòng vo một hồi liền đi vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường đệm trắng phau, Ngô Khiết Tào cuộn mình trong chăn thành một cái bọc lớn, vẫn ngủ ngon lành.

“Chị Khiết Tào, dậy đi thôi.” Cổ Hạo bước nhanh đến trước giường, nhẹ nhàng đẩy đẩy cái bọc kia mấy cái.

Hành động rất lưu loát, hiển nhiên đã làm rất nhiều lần như thế này rồi.

Ở trong chăn, Ngô Khiết Tào khẽ nhú mày một chút, sau đó không có động tĩnh gì nữa.

Cổ Hạo cũng thực kiên nhẫn, anh tìm được một chỗ ở cạnh giường, chậm rãi ngồi xuống, lại đẩy thêm hai cái: “Chị Khiết Tào, hôm nay phải đi thử vai đấy. Nếu chị không tỉnh dậy thì sẽ không kịp ăn cái gì đâu.”

Nghe thấy thế, Ngô Khiết Tào giãy dụa từ từ mở mắt, vẻ mặt mơ màng, ánh mắt mông lung còn chưa có tiêu cự: “Mấy giờ rồi?”

Cổ Hạo thấy cô đã mở mắt thì nhanh chóng đứng lên, còn thuận tay vuốt phẳng chỗ ga giường mình vừa ngồi, rồi nhìn thoáng qua đồng hồ: “Bảy rưỡi.” Anh nói.

“Buổi thử vai bắt đầu khi nào ~”

“Mười giờ.”

Ngô Khiết Tào nghe xong thì lập tức thả lỏng, nhắm mắt chui đầu vào lại trong chăn, mơ hồ nói vọng ra: “Vay để tôi ngủ thêm một chút nữa.”

“Không - được!”

Gặp phải bộ dạng vô lại của Ngô Khiết Tào, đương nhiên Cổ Hạo tự có biện pháp xử lý của riêng mình – tuy rằng Ngô Khiết Tào nhất định sẽ không thích biện pháp này.

Cổ Hạo một tay túm lấy góc chăn, còn cho Ngô Khiết Tào một cơ hội cuối cùng, dĩ nhiên giọng nói đã mang theo uy hiếp: “Ấn điểm tâm xong còn phải trang điểm nữa, nếu chị không dậy.....”

“Tôi trời sinh đã có cái mặt này rồi, đừng dùng đồ trang điểm để vũ nhục tôi!” Ngô Khiết Tào còn cố cãi.

“Nếu không rời giường tôi sẽ kéo chăn ra đấy.”

“Đừng!”

Ngô Khiết Tào không chịu phối hợp, Cổ Hạo cũng chẳng tức giận, để cô không ngủ tiếp được nữa, anh quyết đoán nắm chặt góc chăn kéo mạnh ra.

Dưới chăn là một cảnh tượng khiến người ta lóa mắt.

Trắng bóng! Ngô Khiết Tào không hề mặc gì cả, cô nằm nghiêng, đường cong nuột nà của cơ thể hiện lên thật rõ ràng, bộ ngực vì bị đè ép mà trông càng thêm lớn.

Cổ Hạo bị dọa cho sợ ngây người, sau đó giống như có lửa cháy đến mông, cuống cuống xoay người lại, sắc mặt đỏ bừng.

“Chị Sao chị lại không mặc quần áo?”

Trải qua việc náo loạn này, Ngô Khiết Tào cũng chẳng còn thấy buồn ngủ. Cô cười cười, mở miệng trêu đùa, cứ như thể người bị “nhìn thấy hết” là ai khác chứ không phải là cô: “Ngủ nude đó. Đại diện Cổ à, mà không, Cổ thiếu gia, không phải những kẻ có tiền đều thích ngủ nude sao? Đến cái này cậu cũng không biết, còn phải hỏi tôi nữa hả?”

“Tôi không ngủ nude!” Cổ Hạo quay lưng về phía Ngô Khiết Tào nghiêng rằng nghiêng lợi nói, cuối cùng còn không quên phun thêm một câu: “Chị bị nhìn thấy hết đấy, sao chẳng để ý chút nào vậy?”

“Tôi coi cậu như một nửa em trai của tôi rồi, bị em trai nhìn thấy cũng đâu có gì to tát? Nói mới nhớ, em trai, chị cảm thấy em nên đối xử với chị dịu dàng một chút.”

Không biết vì cái gì, Cổ Hạo không giống như thường ngày lập tức gân cổ lên cãi lại. Mà anh lâm vào trầm tư, trong nhất thời cả hai người đều không nói gì.

Sau một lúc lâu, Cổ Hạo mới ngửa cổ, há mồm trả lời: “Ai là em trai của chị? Tôi là người đại diện, đừng có lấy tuổi ra uy hiếp tôi, mau đứng lên!”

Nói xong, Cổ Hạo duy trì tư thế quay lưng về phía Ngô Khiết Tào, rời khỏi phòng bằng tốc độ nhanh nhất, giống như có lang sói gì đang đuổi theo sau vậy.

Ngô Khiết Tào ở lại hất xì một cái, cô xốc chăn lên bao bọc cơ thể, tự dưng bật cười.

Thời điểm Ngô Khiết Tào dụi dụi mắt từ phòng vệ sinh đi ra, Cổ Hạo đã bày hết thức ăn lên trên bàn. Lúc nhìn thấy Ngô Khiết Tào còn không quên chê bai bộ dạng của cô một câu: “Chị Khiết Tào, dù gì chị cũng là minh tinh, sao có thể không chú ý đến hình tượng của mình chút nào thế?”

Ngô Khiết Tào theo bản năng cãi lại: “Tôi không chú ý hình tượng khi nào?”

Cổ Hạo nhún vai, chỉ chỉ vào miệng của mình, ý gì thì không cần nói cũng biết.

Ngô Khiết Tào thấy vậy mới có phản ứng, cô xấu hổ lau lau bọt kem đánh răng còn sót lại rồi nói lảng sang chuyện khác: “Hôm nay ăn gì vậy?”

“Bánh bao chiên Chu Ký, còn có cháo hoa, bánh quẩy.....”

Ngô Khiết Tào tìm một vị trí thuận tiện ngồi xuống, dùng gương mặt mộc không chút son phấn nhìn Cổ Hạo, nhú mày ghét bỏ nói: “Sao lại không có bánh bao hấp?”

“Chị nghĩ tôi là bảo mẫu hả? Tôi là người đại diện của chị đấy! Chị Khiết Tào, chị thử nhìn coi đại diện của những minh tinh khác có ai đi từ sáng sớm để mua điểm tâm cho chị như tôi không?..... Quán Hứa Thị ở phía tây, quá xa, tôi không đi được.”

“Ai da

~” Ngô Khiết Tào cầm một cái bánh quẩy nhét vào miệng, trong mồm đầy thức ăn lại còn cố nói, lúng ba lúng búng phun cả vụn quẩy ra ngoài: “Không phải chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ sao? Hơn nữa tôi với chị cậu còn là bạn thân, cho nên giữa hai chúng ta đâu phải so đo mấy cái này nữa, có đúng không? Em trai tốt

~”

Cổ Hạo khoa trương ma sát hai cánh tay, rùng mình một cái: “Làm tôi nổi cả da gà.”

Ngô Khiết Tào thấy bộ dạng của anh khá vui vẻ, tâm tình cô cũng rất cao hứng, lại ăn thêm một cái bánh quẩy nữa.

“Chị ăn ít thức ăn dầu mỡ đi một chút, lại béo ra mất thôi.”

“Không sao, béo thì lại giảm cân.”

Có vẻ như tinh thần của Ngô Khiết Tào thực sự không tệ, Cổ Hạo cúi đầu tìm một chỗ ngồi xuống, mở miệng dò hỏi: “Chị Khiết Tào, tôi hỏi chị chuyện này.”

“Nói đi.” Ngô Khiết Tào chớp chớp miệng.

“Tin tức ngày hôm qua là thế nào? Vì sao thân là người đại diện của chị vậy mà tôi lại là người cuối cùng trên thế giới này biết tin?”

Động tác nhai nuốt của Ngô Khiết Tào thoáng dừng lại một chút, cô theo bản năng nhìn về phía Cổ Hạo. Cổ Hạo ngồi đối diện cũng chăm chú nhìn cô. Ngô Khiết Tào có chút chột dạ cúi thấp đầu, trả lời rất nhanh: “Không đúng, cậu tuyệt đối không phải là người cuối cùng trên thế giới này biết tin. Dù sao tờ báo kia cũng chẳng nổi tiếng đến mức phát hành sang cả nước ngoài.....”

“Đừng đùa.”

“Xì..... Quả nhiên không hổ là chị em, Cổ Hạo, cậu có biết không? Chị của cậu rất hay nói một câu.....” Ngô Khiết Tào thả bánh quẩy xuống, nghiêm túc bắt chước giọng điệu lạnh lùng của Cổ Băng: “Ngô Khiết Tào, cậu đừng làm loạn nữa!”

Cổ Hạo không nói gì, anh chỉ chống khuỷu tay lên mặt bàn, lẳng lặng nhìn cô.

Ngô Khiết Tào thấy Cổ Hạo như vậy thì mất hết cả khí thế, cô ngồi thẳng dậy: “Chuyện nhỏ thôi mà, đi ra ngoài..... chơi với người ta, sau đó uống rượu, rồi anh ấy đưa về nhà.”

“Chỉ có vậy thôi?”

“Chỉ có vậy. Không lẽ cậu lo tôi câu trộm mất bạn trai của chị gái cậu à? Đừng có đùa.”

“Tôi không lo lắng chuyện này.”

“Hả?”

Nhìn đôi mắt đang trợn to vì nghi hoặc của Ngô Khiết Tào, Cổ Hạo lại không nói gì thêm, anh uyển chuyển nói sang chuyện khác: “Ngày diễn ra lễ trao giải của XL vì sao chị không cần tôi đi cùng?”

“Còn có thể vì cái gì nữa? Tôi vốn chẳng muốn ganh đua gì, không dẫn theo người đại diện là cậu để tránh không dọa đến người khác chứ sao? Cổ Hạo, cậu vốn là người có năng lực, cứ cố chấp đi theo nhân vật nhỏ không tiền đồ như tôi làm gì?”

“..... Tôi thích thế, ai nói chị không có tiền đồ? Không phải bây giờ đã có người cho chị cơ hội thử vai hay sao?”

Ngô Khiết Tào cười nhạt lắc đầu, tuy không dừng động tác ăn nhưng tốc độ cũng chậm đi không ít.

“Chị Khiết Tào, tôi nói này..... chị đừng tưởng anh Bùi Tước không làm ra chuyện xấu gì. Kỳ thực, không biết anh ta đã làm bao nhiêu chuyện xấu sau lưng chị tôi rồi, bộ dạng ra vẻ giữ mình trong sạch trước mặt chị tôi đều là giả hết! Không phải anh ta không làm ra chuyện gì, mà người nhà anh ta đã mang tiền ra áp chế tất cả xuống, không để truyền thông công khai ra mà thôi. Sự việc vừa rồi chẳng qua là do vận khí lần này của anh ta không tốt, hẳn là có người nào đó muốn chỉnh anh ta”

Ngô Khiết Tào uống nốt ngụm cháo cuối cùng, sau đó ngó nghiêng tìm hộp giấy ăn.

Cổ Hạo thấy vậy lập tức đưa khăn tay ra.

Ngô Khiết Tào tỉ mỉ lau miệng, cười nói: “Cẩn thận anh Bùi Tước của cậu biết cậu nói xấu sau lưng anh ấy như vậy thì nhất định sẽ bỏ cậu ra đấy.”

Dứt lời, cũng không quan tâm đến Cổ Hạo có phản ứng gì, Ngô Khiết Tào nhanh chóng đứng dậy: “Được rồi, tôi đi trang điểm đây, sau đó sẽ đến chỗ thử vai.”

“Rác cũng không đổ nữa à?”

“Đi đây, đi đây.....” Ngô Khiết Tào xỏ giày rồi cầm túi rác lên, nhưng lại bị Cổ Hạo đoạt lại. Nhìn bóng lưng của Cổ Hạo, Ngô Khiết Tào hỏi: “Cậu là bảo mẫu của tôi hả? Đến vứt rác cũng làm giúp luôn?”

“Tôi thích thế!” Cổ Hạo nói.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Trong quá trình làm tiểu tam, đương nhiên sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại. Nhưng đôi khi những trở ngại đó lại quyết định đến việc mục đích có thành công hay không.

Cho dù có phát sinh bao nhiêu trở ngại đi chăng nữa thì cũng không cần phải sợ hãi, bởi vì có trở ngại thì sẽ có cách xoay chuyển.

Thứ có thể tác động lớn nhất đến việc xoay chuyển chính là người đàn ông..... thăm mền bạn.

Đúng vậy, chỉ là thăm mền. Nếu nói rõ ràng ra thì tất nhiên sẽ khiến đàn ông sinh ra dục vọng chiếm hữu đối với người phụ nữ mà anh ta thích, đây là bản năng đàn ông. Mà dục vọng chiếm hữu đó lại có thể biến thành một trở ngại khác.

Nếu chỉ giữ sự yêu thích trong âm thầm thì đàn ông tất sẽ tự giác ngoan ngoãn nghe lời, bảo anh ta làm cái gì anh ta sẽ làm cái đó. Do vậy mà mọi chuyện cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Là do anh ta thích thế, anh ta cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, anh ta chấp nhận làm trâu làm ngựa thì có thể oán ai đây? Tôi không cho những người đàn ông này một chút hy vọng đã là rất tử tế rồi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

25. Chương 25: Thế Giới Thứ Năm (5)

Ngô Khiết Tào và Cổ Hạo nhanh chóng đi đến địa điểm thử vai, khi tới nơi mới thấy hầu như những người được gọi tới đều đã có mặt đầy đủ.

Thời điểm hai người đẩy cửa bước vào, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía bên này.

“Ái chà, tôi còn tưởng rằng mình đã là người đến cuối cùng rồi đấy, vậy mà vẫn còn người tới muộn hơn cơ à.” Tracy trêu đùa, cười chào một tiếng: “Hi~”

Phải nói rằng, da mặt Ngô Khiết Tào cũng thật dày, dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể thản nhiên nở nụ cười, nhìn “chị cả” trong làng Giải trí nói: “Hi~”

Chào hỏi xong, cô vung tay lên một cái: “Em trai, vào thôi.”

Cổ Hạo lấy tay đỡ trán, nhưng khoe miệng lại không nhịn được mỉm cười, bước đi theo sau Ngô Khiết Tào.

“Còn có một người nữa sao? Theo tôi nhớ thì đây là buổi thử vai cho nữ chính mà, không lẽ.....” Tracy liếc mắt quét lên quét xuống dáng người cao ráo của Cổ Hạo, mở miệng trêu đùa.

Cổ Hạo chẳng buồn có phản ứng, Ngô Khiết Tào nhìn anh rồi nói: “Cậu ấy là em trai tôi.”

“Mọi người cứ làm việc của mình đi, đừng để ý, đừng để ý.” Thấy tầm mắt của mọi người vẫn hướng về phía bên này, Ngô Khiết Tào thoải mái cười cười.

Đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, thấy chỗ ngồi bên cạnh Cổ Băng vẫn còn trống, Ngô Khiết Tào liền đi thẳng tới đó. Bởi vì địa vị của Cổ Băng ở trong làng Giải trí, cộng thêm khí chất giống như công chúa băng giá của cô, mà những minh tinh khác dù vô danh hay có tiếng đều không dám lại gần lấy lòng cô. Chính vì vậy mà chỗ ở bên cạnh Cổ Băng không có ai ngồi, vừa hay để cho Ngô Khiết Tào được lợi.

“Ái chà ~ đại mỹ nhân, tối hôm qua ngủ ngon không?” Nhận lại được cái liếc mắt xem thường của Cổ Băng, Ngô Khiết Tào cũng không tức giận, cô cứ thích đùa giỡn “Đại mỹ nhân” này đấy: “Trăm biết tối qua nàng ngủ không ngon, là lỗi do trăm đã không sủng hạnh nàng. Nhất định là nàng thấy ‘đói khát khó nhịn’ lắm, có đúng không?”

Cũng may Ngô Khiết Tào còn biết chừng mực, thấy trong phòng chờ có không ít người nên âm thanh nói chuyện của cô càng lúc càng nhỏ. Về sau chỉ có hai chị em họ Cổ ngồi gần nhất mới nghe thấy được.

Cổ Băng cũng bị Ngô Khiết Tào chọc cười, cô đẩy Ngô Khiết Tào một cái: “Cổ Hạo, cậu mau quản lý nghệ sĩ của cậu đi.”

“Chị, oan uổng quá, em vẫn luôn giám sát chị Khiết Tào gắt gao mà. Phải không?”

Ngô Khiết Tào gật đầu thật mạnh: “Phải phải, Cổ Hạo ngược đãi mình nha.”

Cổ Hạo ngồi một bên nhìn Ngô Khiết Tào như vậy, chỉ cười chứ không có cãi lại.

Cổ Băng cười xong thì lập tức khôi phục lại nghiêm túc, cô kéo tay Ngô Khiết Tào: “Lần thử vai này, cậu đừng để tâm đến kết quả, cứ giữ vững bình tĩnh và quyết tâm, chỉ cần tận lực biểu đạt ra những suy nghĩ chân thực trong lòng là được. Bản thân đã cố gắng thì không có gì phải hối tiếc.”

Ngô Khiết Tào gật đầu: “Mình biết.”

“Không nên diễn quá khoa trương, cậu đừng nghĩ rằng mình đang diễn kịch, mà phải tưởng tượng rằng bản thân mình chính là nhân vật nữ chính kia. Tất cả những hỉ nộ ái ố của nhân vật cũng là cảm xúc của chính mình.”

Ngô Khiết Tào tiếp tục gật đầu: “Mình hiểu.”

Thấy Cổ Băng còn định nói tiếp, Ngô Khiết Tào lấy tay che miệng Cổ Băng lại, quay đầu nói với Cổ Hạo từ nãy đến giờ vẫn nhìn hai người chăm chú: “Cậu xem, tạt xấu hóa thân thành sách giáo khoa của chị cậu lại tới nữa rồi.”

Cổ Băng nhất thời vô lực, chẳng có cách nào với Ngô Khiết Tào.

Đúng lúc này cửa phòng chờ đột nhiên truyền đến tiếng động.

Mọi người đồng loạt đưa mắt về phía cánh cửa kia, ai cũng muốn nhìn xem còn có người nào đến muộn hơn cả Ngô Khiết Tào nữa.

Cửa được mở ra, một nhân viên mặc đồng phục nhà đài vươn nửa người vào nói: “Đã đến giờ thử vai rồi, mời tất cả các mỹ nữ đi theo tôi.”

Nói xong, cũng không chờ các ‘mỹ nữ’ trong phòng đáp lại, anh ta liền vội vàng rời đi.

Ngô Khiết Tào vui vẻ lắc lắc cánh tay Cổ Băng: “Cổ đại minh tinh, chúng ta đi thôi!”

Cổ Băng dùng hành động để thay câu trả lời, hai người dắt tay nhau cùng đi sau đám người, dáng vẻ thân thiết cứ như chỉ sợ không ai biết bọn họ là bạn bè thân thiết.

Nơi thử vai là một căn phòng trống rộng rãi, trong đó chỉ đặt một cái bàn dài và mấy cái ghế dựa. Đạo diễn bộ phim và các chuyên gia điện ảnh đã ngồi chờ sẵn.

Bùi Tước là một trong những chuyên gia điện ảnh, ngồi cạnh đạo diễn chính của bộ phim lần này.

Trước mặt người khác, anh luôn có dáng vẻ đứng đắn, tây trang thẳng thớm, tóc xịt keo thời trang, hơn nữa với gương mặt tuấn lãng phi phàm, phối hợp cùng đôi mắt đào hoa hút hồn, đã thành công trở thành chuyên gia điện ảnh bắt mắt nhất trong mấy người ngồi đây.

Thấy bạn gái cùng “đối tượng làm chuyện xấu” đến gần, Bùi Tước cũng vẫn trấn định như thường, khẽ gật đầu – chào hỏi tất cả những người đến thử vai.

Người nào không biết thì đúng là chỉ nghĩ ngoài tin đồn tình ái ra, ba người bọn họ chỉ là quen biết xã giao. Không chừng mấy tin đồn kia cũng chẳng phải là thật, có khi là do truyền thông tung tin vịt cũng nên.

Ngô Khiết Tào cũng không phải là người không rõ cục diện liên làm mò, sau khi vào phòng, cô lập tức thả tay Cổ Băng ra, bảo trì một khoảng cách với Cổ Băng.

Anh chàng nhân viên dẫn bọn họ tới đây nâng camera lên, quét quanh phòng một lượt, sau đó di chuyển ra phía sau nhóm đạo diễn, đặt camera chiếu thẳng đến nhóm nữ diễn viên ở phía trước, hô lớn: “Buổi thử vai của phim ‘Hương Tình’ lần thứ nhất, bắt đầu.”

Danh tiếng của đạo diễn bộ phim ‘Hương Tình’ – Chu Duy Nạp, có thể nói là ngang hàng với Bùi Tước; mà thậm chí thực tế có lẽ còn cao hơn. Nội dung của phim nói về nữ chính Hương Tình, từ nhỏ đã bị ma giáo bắt về nuôi dưỡng; nhưng thực ra Hương Tình không chỉ là Thánh nữ Ma giáo, mà còn là con gái của Minh chủ vô lâm thâm nhập vào ma giáo nằm vùng mà thôi.

Chỉ cần nhìn đến chuyện bộ phim lấy tên của nữ chính để làm tên gọi chính thức thì biết, diễn viên nào thủ vai Hương Tình nhất định sẽ nổi tiếng, cực kỳ nổi tiếng.

Nghe nói để viết nên kịch bản của bộ phim này, biên kịch đã mất đến 5 năm. Đài truyền hình Hoa Vũ thấy đạo diễn Chu Duy Nạp rất chú trọng đến dự án này, không nói hai lời lập tức chi tiền đầu tư, công bố bắt đầu thực hiện sản xuất bộ phim.

Thuận lợi như vậy, có thể không thành công hay sao? Chẳng trách hầu như ai cũng bứt tóc leo lên cho bằng được vai nữ chính.

Người đầu tiên lên thử vai là Cổ Băng. Ở những bộ phim điện ảnh khác, diễn viên được lựa chọn kịch bản một cách ngẫu nhiên; còn với Chu Duy Nạp thì ông ta chỉ đưa ra một kịch bản duy nhất, tất cả mọi người đều diễn theo kịch bản đó. Nếu diễn giống như người trước thì là diễn không tốt, muốn diễn tốt thì phải thật nổi trội.

Vì vậy, diễn càng sớm thì lại càng có lợi.

Cổ Băng xem thật kỹ kịch bản, nhắm mắt tập trung suy nghĩ, sau khi mở mắt ra đã hiểu rõ nên biểu hiện một Hương Tình trong kịch bản như thế nào.

“Người..... lừa gạt ta?” Trong tức khắc, nước mắt của Cổ Băng trào ra, cô nghẹn ngào: “Uổng công ta tin tưởng người như vậy, còn mang chân tình của ta gửi gắm cho người!”

Ánh mắt của cô tràn ngập sự lên án, dường như có một người vô hình nào đó trong không khí nói những lời khiến cô khổ sở, Cổ Băng lại nhắm mắt lại: “Ta không muốn nghe cái gì hết.”

“Người muốn ta chết? Được, ta sẽ chết. Cũng coi như đúng với ý nguyện của người rồi, có phải không?”

“Đừng nói những lời dối trá đó nữa Ta mệt rồi, thật sự rất mệt. Người càng nói chỉ càng khiến ta cảm thấy ghê tởm.”

Vươn người nhảy lên, cuối cùng, cô nhìn ra phía sau, cười lạnh ra tiếng.

Thời gian của lần diễn này không hẳn là dài, nhưng lại hết sức sống động. Cổ Băng có thể giành được giải thưởng “nữ diễn viên chính xuất sắc nhất” của XL hiển nhiên cũng phải có thực lực.

Diễn xong, Cổ Băng lau sạch nước mắt, hướng về phía nhóm đạo diễn cùng chuyên viên điện ảnh cúi đầu, vô cùng lễ độ: “Tôi đã diễn xong phần của mình, cảm ơn mọi người đã cho tôi cơ hội lần này.”

Ngô Khiết Tào là người đầu tiên đứng lên vỗ tay, những người còn lại vốn không muốn vỗ tay nhưng trước tình huống đó lại không thể không hưởng ứng.

Trong tràng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, anh chàng nhân viên khi nãy phun ra một câu rất “sát phong cảnh”, mà có khi chính bản thân anh ta cũng chẳng nhận ra điều đó: “Người thứ nhất Cổ Băng đã thử vai xong. Xin mời người thứ hai Elisa lên sân khấu, số ba Tracy chuẩn bị.”

.....

Có Cổ Băng chặn phía trước rồi, những người còn lại muốn nổi bật hơn cũng khó. Ngoại trừ lần diễn xuất sắc ban đầu, có thể nói những nữ diễn viên phía sau tuy khả năng diễn xuất không hề kém Cổ Băng nhưng dù có diễn tốt thế nào cũng không bật hẳn lên được. Thậm chí, vì có “khuôn mẫu” từ trước nên có một số còn phát huy kém hơn cả bình thường.

Họ giống như đang rơi vào một vòng luẩn quẩn, không ai có đủ năng lực để thoát khỏi nó.

Trừ Chu Duy Nạp do đã quen với những tình huống như thế này nên vẫn nghiêm túc quan sát, ghi chép cẩn thận ra, thì những chuyên viên điện ảnh còn lại – kể cả Bùi Tước, cũng dần mất đi hào hứng.

Mãi cho đến khi Ngô Khiết Tào bước lên biểu diễn.

“Số tám Ngô Khiết Tào lên sân khấu, Hạ Miếu Miếu chuẩn bị.”

Bùi Tước nỗ lực lấy lại tinh thần, mang theo suy nghĩ xem kịch vui nhìn Ngô Khiết Tào chăm chú, còn Ngô Khiết Tào thì lại đặc biệt bình tĩnh.

Bắt đầu.

Ngô Khiết Tào mở to đôi mắt kinh ngạc, không thể tin nhìn ‘người’ ở phía trước: “Người... lừa gạt ta?”

Nói xong, không chờ ‘đối phương’ trả lời, cô lập tức lên án: “Uổng công ta tin tưởng người như vậy, còn mang chân tình của ta gửi gắm cho người!”

Thánh nữ Ma giáo kiêu ngạo mà ngang ngược quyết không để ‘kẻ thù’ trước mắt thấy được sự bối rối của chính mình, cô cố chấp mở to hai mắt, ngẩng cao đầu, nhất định không cho nước mắt chảy xuống.

Chờ đến khi nước mắt đọng đầy không thể khống chế mà rơi xuống theo khóe mắt, cô mới nâng tay lên, không để ý hình tượng mà vội vàng dùng ống tay áo lau khô nước mắt.

Khác với hình tượng Thánh nữ Ma giáo điềm đạm đáng yêu của những người trước, Ngô Khiết Tào tạo dựng nên một hình tượng kiêu ngạo, mạnh mẽ, không thể để kẻ thù nhìn thấy một chút yếu ớt nào của mình.

Cô cố nén sự ghen ngào: “Ta không muốn nghe cái gì hết.”

“Người muốn ta chết? Được, ta sẽ chết.” Cảm xúc của Ngô Khiết Tào đột nhiên trở nên kích động, cô vung tay chỉ về phía “vực sâu vạn trượng” phía sau: “Cũng coi như đúng với ý nguyện của người, có phải không?”

Một câu cuối cùng như phiêu tán ở giữa không trung, Ngô Khiết Tào vươn người nhảy lên: “Đừng nói những lời dối trá đó nữa..... Ta mệt mỏi quá.....”

Lần biểu diễn này, kinh động đến mọi người.

Bùi Tước cũng mở to hai mắt, ngằm giờ ngón tay cái khen ngợi cô.

Thì ra vệt nhỏ xấu xí ở thời điểm anh không nhìn thấy cũng đã lớn lên rồi.

Ngô Khiết Tào cúi đầu với nhóm đạo diễn và chuyên viên phía trước: “Cám ơn mọi người đã cho tôi cơ hội lần này.” Nước mắt của cô còn chưa có lau khô.

Nói xong, Ngô Khiết Tào xoay người đi về chỗ ngồi của mình, nhìn về phía Cổ Băng và Cổ Hạo nghịch ngợm nháy mắt một cái, tựa như người vừa khóc đến đứt ruột đứt gan khi này là ai khác chứ không phải cô.

Những người phía sau phần lớn lại học theo cách diễn của Ngô Khiết Tào, nhưng lại diễn không có hồn được như cô. Ngẫu nhiên có vài người đổi cách diễn mới nhưng không quá nổi bật.

Anh chàng nhân viên nhìn màn hình camera hô lớn: “Buổi thử vai đầu tiên của bộ phim ‘Hương Tình’ kết thúc.” Sau đó, đạo diễn Chu Duy Nạp đứng dậy tuyên bố: “Hai ngày sau sẽ công bố kết quả, hiện giờ chúng tôi cần xem xét kỹ lưỡng video biểu diễn của từng người, hiện tại mọi người có thể về được rồi.”

Đạo diễn vừa dứt lời, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, các cô không hẹn mà cùng nhìn về phía Ngô Khiết Tào và Cổ Băng đang đứng chung một chỗ.

Trong lòng hiểu rõ, vai nữ chính của bộ phim này nhất định là thuộc về một trong hai người kia.

Ngô Khiết Tào nhìn Cổ Băng, nhún vai cười cười.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Tiểu tam có thể làm tiểu tam, đương nhiên không thể chỉ dựa vào diện mạo.

Thế giới này có vô số người đẹp, nhưng không phải người đẹp nào cũng có thể thành công.

Rất nhiều đàn ông thích những người đẹp như bình hoa, không có đầu óc vì sẽ dễ nắm giữ. Nhưng trên thực tế, nếu ngẫu nhiên biểu hiện thực lực trước mặt Kim chủ một chút thì sẽ giành được nhiều sự thiện cảm của anh ta hơn.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

26. Chương 26: Thế Giới Thứ Năm (6)

–[Người chơi đổi 500 điểm để lấy hào quang ‘Ai thấy ta diễn đều khen hay!’ của nữ chủ.]

[Số điểm còn lại của người chơi: 6000 điểm.]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

“Chúc mừng buổi thử vai kết thúc thuận lợi ~”

“Ta đa

~~”

Trong phòng riêng của KTV, Ngô Khiết Tào, Cổ Băng, Cổ Hạo và Bùi Tước cùng nhau hô to nâng chén.

Cổ Băng chống cằm, không còn vẻ nghiêm túc như khi đang diễn xuất nữa, bộ dạng chân thật hơn hẳn: “Bốn người chúng ta rất ít khi tụ tập chung một chỗ ấy nhỉ?”

Bùi Tước nói chen vào: “Chẳng phải lần trao giải ở XL đó có thể tụ tập được đó sao? Hạo Hạo, vì sao hôm đó cậu lại không tới?”

Mắt thấy Cổ Hạo sắp sửa tranh cãi với Bùi Hạo về vấn đề xưng hô, Ngô Khiết Tào nhanh tay nhét một quả táo vào trong miệng Cổ Hạo, cười cười mở miệng: “Chuyện cũ nhắc đến làm gì ~ quan trọng là hiện tại đây này. Đã lâu không tụ tập với nhau rồi, có cần bận tâm về mấy vấn đề đó hay không?”

Ngô Khiết Tào giơ ngón trỏ lên chỉ chỉ bốn phía: “Gì chứ? Các tiểu thư, thiếu gia ở đây có tiền như vậy, muốn tới chỗ này chơi lúc nào mà chả được!”

“Ừm, không có mặt cánh truyền thông là tốt nhất.”

Ngô Khiết Tào thấy Cổ Băng đến lúc này rồi mà vẫn còn lo lắng đến truyền thông, liền đẩy cô nàng một cái: “Cũng không hẳn là thế đâu nhé, Cổ đại minh tinh, chúng ta có thể ra ngoài chơi thì đám “chó săn” kia cũng có thể mà!”

Ngô Khiết Tào thấy “lửa” dường như chưa đủ lớn, Cổ Băng vẫn duy trì được dáng vẻ bình tĩnh, liền phun thêm một câu: “Nói không chừng tiêu đề nổi bật trên báo của ngày mai chính là ‘Tin nóng! Đạo diễn lừng danh Bùi Tước, ngôi sao hàng đầu Cổ Băng, diễn viên tai tiếng Ngô Khiết Tào và người đại diện cùng chơi 4P!’ ấy chứ?”

Cổ Băng không duy trì nổi nữa, đập cho Ngô Khiết Tào một cái: “Đâu có tiêu đề nào dài như vậy hả?”

“Biết đâu được,” Ngô Khiết Tào đắc ý nói: “Phải không, em trai Cổ Hạo, đại đạo diễn Bùi Tước?”

Cổ Hạo cũng không để ý đến chuyện nghệ sĩ do chính mình đại diện gọi mình là em trai, anh và Bùi Tước đều cùng nhau gật đầu.

Cổ Băng cũng cảm thấy vui vẻ, buông ly rượu trên tay xuống, vươn người cốc vào đầu mỗi người một cái, hoàn toàn không còn dáng vẻ nữ thần như mọi ngày.

Ngô Khiết Tào cầm lấy cái micro đặt trên mặt bàn, giơ lên cao, hứng khởi nói: “Nếu đã đến đây rồi thì sao có thể không ca hát được chứ? Mọi người mau đứng dậy đi nào

~ woo hoo

~”

Nói là cùng nhau ca hát, nhưng trên thực tế nó chỉ là buổi biểu diễn dành riêng cho Cổ Băng và Bùi Tước hát tình ca.

Ngô Khiết Tào nhìn hai người bọn họ hát hò, cứ ngồi cười ngây ngô, ăn chán hạt dưa lại mở lon coca ra uống.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, Cổ Hạo lại nhìn ra được cô đang không vui.

Anh đặt túi xách của Ngô Khiết Tào sang một bên, cầm cốc nước chanh di chuyển đến ngồi bên cạnh cô: “Làm sao vậy?”

Ngô Khiết Tào vẫn nhìn hai người kia không rời mắt: “Cái gì làm sao?”

“Tôi cảm thấy chị không được vui.”

Câu này của Cổ Hạo mới thực sự lọt được vào tai Ngô Khiết Tào, cô vút vỏ hạt dưa xuống: “Con mắt nào của cậu thấy tôi không vui? Sao tôi có thể không vui được chứ? Rõ ràng vừa rồi thử vai tôi làm rất tốt, có cái gì mà phải không vui?”

Cổ Hạo không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn cô, ý của anh ra sao không cần nói cũng biết.

Dưới ánh mắt chăm chú đó, Ngô Khiết Tào cuối cùng cũng phải chịu thua. Cô nhún vai trốn tránh đề tài này, tùy ý giành lấy cốc nước chanh trên tay Cổ Hạo, đưa lên miệng uống.

“Của tôi mà!”

Chẳng buồn để ý đến sự lên án của Cổ Hạo, Ngô Khiết Tào chép miệng: “Tôi uống rồi, nó là của tôi rồi đấy!”

Cứ trêu đùa vui vẻ như vậy, không khí quý dị lúc trước cũng dần biến mất, nháy mắt mà ba tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Bùi Tước đã hát hò suốt mấy tiếng, lúc này nghiêm túc nói: “Ngày mai anh còn có việc bận, anh về trước đây.”

Nhìn vẻ mặt áy náy của Cổ Băng, Ngô Khiết Tào mân mê miệng, có chút không vui: “Chơi đã được bao lâu đâu, phải về rồi sao?”

Bùi Tước đặt micro xuống bàn, nhìn cô nói: “Cũng lâu rồi đấy, đồng chí Ngô Khiết Tào, em cũng nên về đi thôi.”

“Không về, em không giống Cổ Băng, cả ngày cứ xoay như chong chóng, hơn nữa ngày mai em cũng chẳng bận gì cả.”

Bùi Tước hiềm khi kiên nhẫn khuyên nhủ: “Ngày mốt sẽ thông báo kết quả của buổi thử vai, em nên nghỉ ngơi thật tốt, nếu không sẽ để lại ấn tượng xấu cho Chu Duy Nạp đấy.”

Những lời Bùi Tước nói cứ như thể khẳng định vai nữ chính sẽ rơi vào tay Ngô Khiết Tào. Tuy rằng biết anh nói như vậy là để khuyên cô nghỉ ngơi, nhưng Cổ Băng nghe xong trong lòng lại thấy hơi căng thẳng.

Cảm giác này thật sự không thoải mái chút nào.

Mặc dù nội tâm khó chịu, nhưng Cổ Băng vẫn tận lực dịu dàng nói với Ngô Khiết Tào: “Khiết Tào à, nghe lời đi mà, nhé?”

Chỉ một câu ngắn nhưng bất ngờ lại có tác dụng.

Ngô Khiết Tào nhún vai, đành chấp nhận rời khỏi chỗ này.

Cổ Hạo nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy túi xách của Ngô Khiết Tào: “Tôi đưa chị về.”

“Không cần. Đã muộn thế này rồi, nhà cậu cách nhà tôi rất xa. Không cần phiền phức vậy, tôi tự mình về cũng được.”

Bùi Tước vươn tay lấy túi xách trên tay Cổ Hạo: “Em còn biết phiền phức nữa hả? Ngô Khiết Tào, thật không ngờ em lại can đảm như vậy đấy, đàn bà con gái sao có thể về nhà một mình được?”

Bùi Tước lớn tuổi nhất nên nghiêm nhiên trở thành “tướng quân” chỉ huy thiên quân vạn mã, dứt khoát an bài ổn thỏa: “Hạo Hạo và Băng Băng cùng về đi, nhà anh cách nhà Ngô Khiết Tào không quá xa, anh đưa cô ấy về là được rồi.”

Sắp xếp như vậy thực thỏa đáng, nhưng Cổ Băng lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, đã vậy Ngô Khiết Tào còn là đối tượng trong scandal tình ái của bạn trai mình. Nhưng lúc này mà có dị nghị gì thì rõ ràng mọi người sẽ nghĩ cô không tin tưởng anh.

Loại tình huống này rất nhạy cảm, Cổ Băng không muốn phải trở mặt. Cô không dám mạo hiểm, trong thâm tâm, cô vẫn nguyện đặt niềm tin vào hai người bạn họ.

“Đi thôi.” Cổ Băng nhìn em trai nói.

.....

Dọc đường đi, Bùi Tước chuyên chú lái xe, Ngô Khiết Tào tất nhiên cũng chẳng có việc gì làm, cô yên ổn ngồi trên ghế lái phụ, nghiêng mặt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Sao vậy? Chỉ có thử vai một buổi thôi mà đã mất hết sức lực rồi hả?”

Ngô Khiết Tào miễn cưỡng khẽ gật đầu.

Bùi Tước chẳng để ý đến việc Ngô Khiết Tào có hứng thú hay không, vũng vàng xoay tay lái, anh thuận thực vòng qua một chỗ ngoặt, sau đó nói tiếp: “Bình thường diễn xuất của em không tính là quá tốt, sao hôm nay lại diễn xuất thần như vậy, có cái gì nhập vào người à?”

Ngô Khiết Tào vẫn gật đầu.

Bỗng dưng Bùi Tước cảm thấy rất hưng phấn, anh bất ngờ nhấn còi một cái, âm thanh chói tai làm Ngô Khiết Tào giật bắn mình.

Vội vàng vỗ vỗ ngực, cô còn chưa kịp hoàn hồn: “Anh làm cái gì thế?!”

“Không thấy sao? Đang nâng cao tinh thần cho em đấy.” Bùi Tước ra vẻ vô tội.

Câu trả lời nhẹ nhàng băng quơ của anh làm cho Ngô Khiết Tào hận đến nghiến răng, nề tên xấu xa này còn đang lái xe, cô tức nhưng không thể làm gì được.

Chỉ đi một chốc đã tới nhà của Ngô Khiết Tào.

Sau khi tận mắt nhìn thấy Bùi Tước đạp chân phanh, Ngô Khiết Tào lập tức giơ chân lên đạp vào chân Bùi Tước, gót giày nhọn đạp vào bắp chân đau không thể tả, Ngô Khiết Tào càng đạp càng hăng.

Đường đường là đại đạo diễn lừng danh, vậy mà Bùi Tước không chịu nổi phải kêu lên thảm thiết: “A ~! Em làm gì thế hả?!”

Trái lại Ngô Khiết Tào càng đạp càng có tiết tấu: “Ai bảo anh làm em giật mình, dám làm em giật mình này.....”

Từ bên ngoài nhìn vào, tuy kiểu xe của Bùi Tước không khoa trương như mẫu xe Lincoln, nhưng tuyệt đối có thể coi là một chiếc xe sang trọng.

Thời điểm bảo vệ khu nhà gỗ cửa sổ xe, ông ta mặc bộ đồng phục bảo an tiêu chuẩn, nho nhã lễ độ hơi khom người rồi nói: “Xin hai vị chú ý đến địa điểm một chút.”

Hai người trong xe nghe thấy tiếng nói, thoáng nhìn nhau một cái rồi quyết định tạm ngừng “chiến sự”.

Ngô Khiết Tào sửa sang lại tóc của mình, hạ cửa kính xe xuống, cười ngọt ngào: “Xin chào.”

Bác trai bảo vệ cũng cười rất “dịu dàng”: “Xin chào. Nếu hai vị muốn..... thực hiện nhiệm vụ tăng dân số cho quốc gia thì không nên làm ở chỗ này chứ, có thể tìm chỗ khác được không?”

Nụ cười của Ngô Khiết Tào cứng lại, cô theo bản năng quay đầu nhìn Bùi Tước, thấy anh đang nheo mắt nhìn mình chằm chằm thì lại nhanh chóng quay đầu, nói với bác trai bảo vệ: “Thật ngại quá..... nhưng cháu không hiểu bác nói gì.”

Bác trai bảo vệ tự thấy mình là người rất kiên nhẫn, vẫn duy trì nụ cười như cũ: “Lại còn giả vờ nữa, cái xe lay động không ngừng!”

“Dạ?!”

Nụ cười của bác trai bảo vệ chuyển sang thần bí: “Tôi hiểu, tôi hiểu, nhưng hai người vẫn nên chú ý một chút, nếu muốn thì có thể đi dã ngoại mà, có đúng không? Còn ở đây ngẫu nhiên sẽ có trẻ em đi qua, dạy hư trẻ nhỏ thì không tốt đâu.”

Ngô Khiết Tào còn chưa kịp mở miệng, Bùi Tước đã chậm rãi ghé mặt lại gần. Ngô Khiết Tào chỉ hạ cửa kính xuống một chút, cho nên từ ngoài nhìn vào khuôn mặt của hai người gần như dính vào nhau.

Anh mở miệng nói: “Hình như..... bác đang hiểu lầm chúng tôi thì phải?”

Bác trai bảo vệ cảm thấy mình đang bị hai người này đùa giỡn, đã nói rõ như vậy rồi, chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu. Tuy nhiên đôi nam nữ “tùy tiện” này trông có vẻ khá quen mắt, lại còn là “soái ca, mỹ nữ” nữa, bác trai bảo vệ cũng không nổi tức giận: “Tôi nói, hai vị không nên ở trong xe chơi ‘xa chân’ (*)!”

(*) xa chân: tức là abc, xyz ở trong xe ^^

“Xa..... Xa, chân?!”

“Vẫn còn giả bộ? Cả xe cứ rung lên rung xuống, hai người ở trong xe thì có thể làm ra cái chuyện tốt gì?”

Bùi Tước không nhịn được bật cười ha hả, bỏ qua sự phẫn nộ của Ngô Khiết Tào, anh chỉ chỉ bắp chân của mình, cũng chẳng quản bác trai bảo vệ có nhìn đến hay không, anh nói: “Đúng là không làm ra chuyện tốt gì cả.”

Ngô Khiết Tào căng thẳng, trừng mắt lườm Bùi Tước một cái, cô bối rối giải thích: “Bác đừng hiểu lầm, cháu chỉ đá vào chân anh ấy thôi.”

Nói xong câu này, Ngô Khiết Tào càng thêm tuyệt vọng, bởi vì hiện giờ trên khuôn mặt của bác trai bảo vệ đã hiện rõ lên mấy chữ: Đá chân để tạo thêm tình thú?

Không đợi Ngô Khiết Tào tiếp tục giải thích vô nghĩa, Bùi Tước nhún chân ga: “Vậy chúng tôi đi chỗ khác, không ở chỗ này ‘xa chân’ nữa.”

Trước đó vì lễ phép, Bùi Tước chỉ đưa Ngô Khiết Tào đến trước cổng tiểu khu, dưới tình huống hiện tại, anh trực tiếp lái xe đi thẳng vào bên trong.

Bùi Tước vui vẻ thổi sáo, nhìn sang Ngô Khiết Tào đang cúi gằm đầu xuống, anh hất mặt một cái: “Còn không về à? Hay muốn cùng anh chơi ‘xa chân’ ?”

Ngô Khiết Tào nổi giận dưng dưng mở cửa xe, trước khi đi còn không quên hỏi một câu: “Có muốn lên nhà ngồi một lát không?”

“Cái gì?”

“Lên nhà á.”

Bùi Tước ngẩn người nhìn cô, chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy chơi đùa kiểu này rất vui vẻ, liền tươi cười trả lời: “Được.”

Lại nhận thêm một đập.

“Á

~~!”

Bạn nhỏ Bùi Tước đau khổ kêu thảm thiết, Ngô Khiết Tào ‘lãnh khốc’ cười: “Đây là kết quả mà sắc lang nhận được đấy.”

Trong phòng an ninh, bác trai bảo vệ vừa rồi còn chính nghĩa lắm liệt, tay run run cầm điện thoại nói: “Bà xã, dạo này mọi người hay thích cái S với M gì đó để tạo thêm tình thú, chúng ta.....”

“..... Được được, cứ như cũ, cứ như cũ.”

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Có câu “Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu”.

Cũng tương tự, phụ nữ không xấu đàn ông không thương.

Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của đạo đức, hẳn là đàn ông vẫn thích thú khi nhìn thấy phụ nữ ngẫu nhiên làm chuyện xấu một lần.

Chẳng phải nghi ngờ, gene trời sinh của đàn ông vốn có yếu tố “thích bị ngược”.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

27. Chương 27: Thế Giới Thứ Năm (7 __ End)

Ngô Khiết Tào chậm rãi mở mắt ra. Đầu óc hỗn độn của cô nhanh chóng tỉnh táo.

Vì hiện tại cô đang nằm ở một nơi mang đến cho cô một cảm giác rất quen thuộc. Xung quanh chỉ thuần một màu trắng không có tạp chất, thậm chí không thấy được điểm dừng, giống như cô đang bị nhốt trong một cái hòm, mà cái hòm này không thể nhìn thấy bốn vách ngăn.

Vì sao Ngô Khiết Tào lại ví nơi này như một cái hòm? Sao cô có thể khẳng định được điều đó? Tại sao trong lòng cô lại ngập tràn sự nghi hoặc khó hiểu?

Ngô Khiết Tào có vô số nghi vấn, nhưng lại không có ai trả lời.

“Có ai không?” Ngô Khiết Tào bất an đứng lên, tay phải muốn chống tường đứng dậy, lại quơ phải một vùng không khí trống rỗng.

“Có ai không? Có ai không?” Cô liên tiếp hô to.

Nhưng đúng là gặp quỷ, vẫn không có ai trả lời. Tuy rằng không nhìn thấy điểm dừng, nhưng tiếng nói của cô vẫn liên tục vọng lại.

Cảm giác này, rất quen thuộc, rất quen thuộc!

“Mẹ.....”

Âm thanh từ xa xa truyền đến khiến Ngô Khiết Tào chấn động.

“Mẹ.....” Tiếng gọi dần dần rõ ràng.

Giọng trẻ con non nớt càng tới gần thì Ngô Khiết Tào lại càng kích động. Hoàn toàn không còn sự trấn tĩnh khi đối mặt với Kim chủ nữa, giờ phút này dáng vẻ của cô hết sức bối rối vội vã, tuyệt đối không thể nói là tao nhã – Không cần biết trước mặt người khác cô có thân phận gì, ngay tại lúc này cô chỉ là một người mẹ mà thôi.

“Vi Vi, Vi Vi, con ở đâu, Vi Vi?”

“Mẹ.....”

“Vi Vi?”

Ngô Khiết Tào lão đảo đứng lên, cô mở to hai mắt cố gắng tìm kiếm trong hy vọng, nhưng tìm thế nào cũng không thấy được bóng dáng của con gái đâu. Cô điên cuồng chạy xung quanh, bởi vì vận động quá mức mà tiếng hít thở dần trở nên dồn dập, giữa không gian vắng lặng lại càng thêm rõ ràng.

Cô cố gắng hoà hoãn thở thật nhẹ, muốn bắt lấy tiếng gọi yếu ớt thỉnh thoảng thoáng qua kia.

Nhưng đáp lại cô chỉ có sự im lặng chết chóc.

Trái tim Ngô Khiết Tào lạnh dần đi, cô nhắm mắt lại, thần thờ ngã ngồi xuống đất, ngẩng cao đầu, tựa như một con thiên nga cô độc. Đáng tiếc ở nơi này không ai thưởng thức được vẻ đẹp của cô.

–[Người chơi sử dụng quá nhiều điểm cho hai thể giới.]

[Mong người chơi không quên, chỉ có tích đủ 10.000 điểm thì người chơi mới có thể lấy được manh mối về Chu Vi – con gái của ngài.]

Tôi không biết rốt cuộc mục đích của các người là gì.

[Chờ người chơi vượt qua hết các nhiệm vụ để ‘Tìm được Chu Vi’ thì tất cả sẽ được công bố.]

Không thấy nực cười sao? Rõ ràng là các người giấu con gái của tôi đi, lại muốn tôi bán mạng vì các người nữa ư?

[Trò chơi này không phải là trò đùa.]

Các người chưa nghĩ đến chuyện này phải không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, chung quy sẽ dẫn đến tâm lý chán nản. Tới một ngày tôi chán ngấy cái trò chơi này thì sẽ ra sao đây?

[Chỉ cần người chơi chưa tìm được Chu Vi thì chúng tôi tin ngài sẽ không có những suy nghĩ đó.]

Ồ? Vậy thì..... tôi mệt mỏi rồi.

Ngô Khiết Tào chậm rãi lùi dần về phía sau, lần đầu tiên nói chuyện với hệ thống mà không phải qua tâm niệm, cô nói to ra tiếng: “Tôi đánh cược, các người chỉ có một người chơi là tôi mà thôi.”

[Ngài không đánh cược nổi đâu.]

Tôi cá là tôi thắng, có những khi tôi mềm lòng nhưng đều không bị trừng phạt, tôi đã biết rõ điều đó rồi.

[Người chơi không nên có suy nghĩ này..... Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Sau ngày tụ tập đó, cuộc sống bình thường của Ngô Khiết Tào không có gì xáo trộn – buổi sáng như thường lệ bị đánh thức một cách “thô bạo”, sau đó vui vẻ ăn điểm tâm nhân tiện đùa giỡn em trai Cổ Hạo. Nhớ rõ hành trình hoạt động trong ngày để tiếp tục cố gắng mà cũng chẳng có thành quả lắm, buổi chiều về nhà xem TV, xem luôn tới tối, sau đó lại ăn bữa tối do Cổ Hạo chuẩn bị.

Quả thực là cuộc sống hoàn mỹ giống như heo.

Ngô Khiết Tào bắt chéo chân, miệng nhai táo, bấm loạn xạ cái điều khiển TV, dáng vẻ tùy ý giống hệt ‘nữ hán tử’, hoàn toàn coi như không thấy sinh vật giống đực đang ngồi bên cạnh mình.

Đột nhiên, cô nuốt vội miếng táo trong miệng, híp mắt lại, lên tiếng hỏi: “Này, cậu có cảm thấy thiệt thòi khi làm người đại diện cho tôi không?”

“Hả?”

Cổ Hạo khó hiểu quay sang, thì thấy ánh mắt của Ngô Khiết Tào vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình TV. Anh cũng nhìn theo tầm mắt của cô, trên màn hình là Cổ Băng với nụ cười chuẩn 45 độ xinh đẹp.

Cổ Băng luôn là một nữ thần với ánh sáng chói lọi, mà Ngô Khiết Tào từ trước tới nay vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ không hấp dẫn được ánh mắt của công chúng.

Thu ánh mắt trở về, Ngô Khiết Tào quay đầu, nhìn chăm chú vào người đại diện nhà mình.

Ánh mắt của hai người bất giác chạm vào nhau.

Ngô Khiết Tào tận lực giả bộ như không có chuyện gì, vừa nhún vai vừa với tay lấy thêm một miếng táo: “Cậu thấy đấy, tôi lẩn lộn đã lâu như vậy mà vẫn chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhoi. Nếu cậu muốn làm đại diện của ai đó thì sao không đi tìm chị của cậu ấy, có phải hơn không?”

“Chuyện đó không cần chị lo, tôi muốn làm đại diện cho ai thì kệ tôi! Đâu phải vì chị chứ?”

“Phải không?” Ngô Khiết Tào chậm rãi di chuyển sát về phía Cổ Hạo, thu hết hành động bất giác trốn tránh của Cổ Hạo vào trong đáy mắt, cô nở một nụ cười ám muội, nhét miếng táo vào trong miệng anh.

Cổ Hạo sững sờ nhìn thái độ chuyển biến bất thường của Ngô Khiết Tào, theo bản năng bắt đầu gặm nhấm miếng táo. Tim đập như trống đánh.

Ngô Khiết Tào thản nhiên lùi người lại, coi như không có chuyện gì mà khôi phục lại bình tĩnh. “Tôi chỉ trêu cậu một chút thôi, nhóc ạ. Thật không ngờ cậu lại trung thành như vậy.”

–[Nhiệm vụ ẩn: Lấy được tám phần thật tâm của Cổ Hạo ~Đã hoàn thành ~; Đạt được 1500 điểm.]

[Tổng điểm hiện giờ của người chơi: 7500 phân]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Ngày công bố kết quả thử vai.

Cứ trôi qua một ngày là không biết có bao nhiêu người nóng lòng không yên.

Bất kỳ ai đã tham gia thử vai không cần biết bận rộn đến mức nào, đều nắm chắc di động trong tay, có chết cũng không chịu thả. Chỉ sợ bên đoàn làm phim gọi điện đến lại không bắt máy kịp thời.

Đây chính là thời khắc mấu chốt liên quan đến việc sự nghiệp diễn xuất có thể nâng lên một tầm ới hay không!

Mà fan của những nữ minh tinh đó cũng không ngừng theo dõi lòng sực trang weibo chính thức của đoàn làm phim, cố gắng tìm ra một chút dấu vết hay manh mối gì đó.

Nhưng tất cả những việc đó đều không liên quan đến Ngô Khiết Tào, cô vẫn là cô, ánh sáng lấp lánh của người khác cũng chẳng chiếu đến đâu cô được.

Nhưng thật ra, hôm nay Cổ Hạo thức dậy sớm hơn mọi ngày, ôm tất cả những món điểm tâm mà Ngô Khiết Tào thích ăn, tâm tình vui sướng đến lạ thường. Trên đường tới nhà trọ của cô, nụ cười trên môi anh không tài nào giấu đi được – theo cách nói của người nào đó là chính là cười đến ngu luôn.

Phòng vẫn như vậy, mà người lại không thấy đâu.

Có lẽ là bởi hôm nay sẽ thông báo kết quả thử vai nên mới dậy sớm để rèn luyện đây mà. Cổ Hạo cười khề, đặt hết điểm tâm lên trên bàn.

–[Người chơi, ngài nhất định sẽ hối hận vì hành động này của mình .]

Từ rất xa, Ngô Khiết Tào đã nhìn thấy xe của Cổ Hạo đang tiến về phía bên này, cô lập tức chạy vào một góc núp đi.

–[Đến một ngày ngài hối hận, cho dù có muốn quay lại cũng không còn kịp nữa.]

Xác nhận xe của Cổ Hạo đã đi qua, Ngô Khiết Tào thở phào một hơi, sửa sang lại quần áo liền bước lên chiếc sẽ đã sớm đợi sẵn.

“Lái xe lái xe!”

Thấy dáng vẻ vội vã của Ngô Khiết Tào, lái xe tò mò hỏi: “Em gái à, vội như vậy là muốn đi đâu?”

“Khu biệt thự Tư Viễn.”

“Ồ, người ở khu đó không phú thì cũng quý. Gặp bạn trai sao?”

Ngụ ý: Là đi tìm Kim chủ ư?

Suy nghĩ này cũng không thể trách anh ta được, dù sao một người phụ nữ trẻ tuổi, trang điểm xinh đẹp mà lại muốn đi đến khu dành cho nhà giàu thì khó trách sẽ khiến người khác hiểu sai.

Rũ mắt xuống, Ngô Khiết Tào suy tư một chút, chờ đến khi lái xe tò mò đến sốt ruột mới chậm rãi nở một nụ cười thần bí: “Anh ta không xứng.”

–[Người chơi nên nghĩ đến con gái của mình.]

Lái xe thấy Ngô Khiết Tào không có vẻ lạnh lùng, diện mạo cũng khá xinh đẹp, dọc đường đi đều ra sức tâm sự, trò chuyện với cô. Nhưng ngoại trừ mấy câu lúc mới lên xe, còn về sau lái xe có nói nhiều đến mức nào cô vẫn nhất quyết không chịu mở miệng.

Ánh mắt của cô chỉ nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ. Còn thiếu mỗi việc viết thẳng ba chữ “Đừng quấy rầy” lên mặt mà thôi.

Rốt cuộc lái xe cũng thức thời, chỉ thỉnh thoảng nói hai ba câu gây cười.

Tiếng động cơ ô tô cùng tiếng huýt sáo của lái xe hòa vào nhau, Ngô Khiết Tào dựa đầu vào cửa kính, cả người thả lỏng rung lắc theo xe.

–[Người chơi, chúng ta cần nói chuyện một chút.]

Có cái gì cần nói? Tôi cảm thấy cứ trực tiếp đi tìm Bùi Tước là được, gọn gàng dứt khoát, đơn giản lại đỡ phiền phức, rất tốt đấy chứ!

–[Con gái của ngài.....]

“Lái xe, lái nhanh lên.”

“Được rồi!”

..... Thời điểm Ngô Khiết Tào vô cùng sốt ruột chạy tới nơi thì Bùi Tước đang ngồi đọc báo.

Thấy bộ dạng mất bình tĩnh của Ngô Khiết Tào, anh khẽ nhú mày, giơ tờ báo ra trước mặt cô, nói: “Trên báo không có tin bốn người chúng ta chơi 4P đâu, em vội vã chạy tới đây để làm gì?”

Khoảng cách giữa hai người đã đủ gần, cách nhau một cánh tay là đủ rồi.

“Bốp.” Nắm đấm của Ngô Khiết Tào đập thẳng vào mắt Bùi Tước, ngay lập tức, nước mắt theo phản ứng sinh lý của Bùi Tước chảy ra.

“Ngô Khiết Tào, em bị trúng gió hả?”

–[Hệ thống kiểm tra đến xác nhận nước mắt của Bùi Tước.]

[Đã kiểm tra xong, nước mắt này không phù hợp với tiêu chuẩn của nhiệm vụ, mong người chơi không ngừng cố gắng.]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Xoa xoa bàn tay, Ngô Khiết Tào mím môi trả lời: “Tôi biết rồi.”

Nhưng Bùi Tước thì chẳng hiểu anh đang trong tình huống gì: “Chết tiệt, rốt cuộc thì em muốn làm gì? Ngô Khiết Tào, vai nữ chính còn chưa chính thức giao đến tay em mà em dám làm càn như vậy hả?”

Ngô Khiết Tào không hề bị ảnh hưởng, cô bình tĩnh hỏi: “Có muốn tiếp tục không?”

“Tiếp tục cái gì?! Tiếp tục đánh anh á?” Bùi Tước càng thêm tức giận.

–[Không, người chơi. Chúng ta cần phải nói chuyện.]

Nhìn Bùi Tước đứng trước mặt không ngừng kêu gào, Ngô Khiết Tào thản nhiên nói: “Hẹn gặp lại.” Nói xong, cô thở dài rồi nhắm mắt lại.

–[Người chơi, ngài bức tôi đi ra, rốt cuộc là muốn cái gì?]

Các người biết rõ hơn tôi mà.

–[Người chơi, tôi vẫn cho rằng chúng ta phối hợp rất tốt.]

Đúng vậy, cùng phối hợp với một dạng máy móc đương nhiên là rất tốt rồi.

–[Người chơi, nếu tôi là một thứ máy móc ngu dốt, thì hiện tại cũng không có cách nào đàm phán điều kiện với ngài rồi, dù sao con gái của ngài.....]

Các người không dám giết nó.

Có những thời điểm tôi cảm nhận được sự phẫn nộ mà các người dành cho tôi, nhưng trước sau như một vẫn dùng từ “ngài” để xưng hô. Để uy hiếp các người, tôi thậm chí còn đâm Bùi Tước một quyền, nhưng các người vẫn rất kiên nhẫn phân tích tình huống.

Bởi vậy, cho dù hệ thống có trí não như bình thường thì vẫn có những hạn chế nhất định.

..... Còn muốn nói cái gì nữa không?

–[Con gái của ngài: Ổ trong tuyết trắng.]

Cái gì?

–[Thông tin còn lại xin người chơi tự tìm hiểu.]

Tôi vẫn luôn cảm thấy các người còn giấu giếm tôi điều gì đó.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Tại rất nhiều thời điểm, giả bộ tức giận để được một bước lại đòi thêm một tấc cũng là biện pháp tốt.

Tuy rằng cách làm đó xấu, nhưng thực tế vốn là như vậy.

Một sự việc, nếu chủ động tích cực quá mức có đôi khi lại dẫn đến hiệu quả ngược lại. Nhưng khi đã thành thực được việc giả bộ tức giận, thì ngay cả khi thế đã có thể áp người khác xuống một bậc rồi.

Là người luôn nắm quyền chủ động trong tay sẽ không biết phải làm thế nào khi có một ngày anh ta bắt ngờ bị phản kháng. Chúng ta phải nhân lúc tâm trí anh ta nhiều loạn mà bắt lấy cơ hội đạt được mục đích.

Hệ thống và đàn ông cũng giống như nhau mà thôi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

28. Chương 28: Thế Giới Thứ Sáu (1)

–[Thế giới công lược thứ sáu bắt đầu.]

[Nhiệm vụ: Được Khuất Tư thổ lộ tình cảm; Giết chết Khuất Tư;]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Trời giá rét, chạng vạng tối.

Tiếng gào thét quyết tâm giết địch của các binh sĩ gần sát bên tai. Tiếng của một người không đáng sợ nhưng tiếng của hàng ngàn, hàng vạn binh sĩ hợp lại lại khiến àng nhĩ của người ta như sắp bị chọc thủng ra.

Đã đánh đến Hoàng Thành rồi. Cho dù những người trong thành có ra sức phản kháng, đem tính mạng của mình cùng toàn bộ gia quyến vào trong trận chiến này thì vẫn không thể cứu được Yên quốc nữa.

Ráng chiều chiếu đến, máu chảy không ngừng, thoát nhìn giống như bọn quan binh kia dùng máu vẽ loạn lên bầu trời – bọn họ giết người nhuộm đỏ khắp nơi!

Không ai biết trận chiến này sẽ kéo dài đến khi nào, cách duy nhất mà Hoàng tộc Yên quốc ở trong cung điện biết được tình hình diễn ra bên ngoài là nhờ có thám tử liên tục đưa tin cấp báo..... Và có lẽ cũng nghe thấy cả tiếng hô to đình tai nhức óc kia.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi khiến cho Ngô Khiết Tào cảm thấy buồn nôn, nhưng khi chú ý tới tiếng hô bên ngoài dần dần yếu đi, nàng quay đầu, ánh mắt bối rối nhìn về phía Yên Vương.

Đó là ánh mắt hơi ướt át, hoàn toàn ỷ lại. Ánh mắt đó xuất hiện trên gương mặt mỹ nữ một thân cung trang tuyệt thế, toát lên hương vị diễm đam đáng yêu.

Yên Vương đương nhiên cho rằng nữ nhi của mình đang vô cùng sợ hãi.

“Khiết Nhi đừng sợ.” Yên Vương ôn nhu mỉm cười: “Phụ vương sẽ không để cho con phải chịu nhục.”

Ngô Khiết Tào há mồm muốn nói cái gì đó, nhưng thấy Yên Vương trầm tĩnh dịu dàng tươi cười thì lại ngậm miệng lại, dè dặt nhẹ gật đầu: “Dạ, Khiết Nhi tin tưởng phụ vương.”

“Báo –” Tiếng hô to bén nhọn của thám tử bất chợt vang lên, đúng là làm khó hẩn khi trong tình hình rối ren hiện giờ mà vẫn nhớ rõ quy củ quý xuống hành lễ: “Sở quốc đã đánh vào Hoàng Thành rồi!”

Yên Vương gật đầu, không hề có một chút kinh ngạc, ông nhìn thám tử, phát tay: “Được rồi, người cũng trốn đi.”

Lúc này, thám tử chả còn để ý đến cái gì là cấp bậc lễ nghĩa nữa, vội vàng bò dậy. Hẩn nhìn Ngô Khiết Tào và Yên Vương, bái lạy lần cuối, sau đó xoay người lao đảo gia nhập đội ngũ cung nhân đang hét hải xách đồ chạy ra khỏi cung.

Đại nạn đến thì thân ai nấy lo, chẳng oán trách được người nào cả.

Ngô Khiết Tào cảm thấy thật thương tâm, ánh mắt không khống chế được chua xót.

“Khiết Nhi.”

Ngô Khiết Tào khẽ chớp mắt, hàng lông mi cong theo động tác của nàng mà lay động, bức nước mắt chảy xuống. Nàng nhìn về phía Yên Vương: “Con ở đây.”

“Yên quốc tàn vong đã là điều không thể tránh khỏi, phụ vương ngày thường vốn sống an nhàn, trọng dụng quan văn, không chú ý đến việc tăng cường binh lực, cho nên bây giờ mới rơi vào cục diện này.”

“Phụ vương, Đại Yên quốc sẽ không bị diệt vong!”

“Khiết Nhi, con hiểu chuyện như vậy, chắc chắn là hiểu ý của phụ vương. Hiện tại, phụ vương muốn con cầm những thứ đồ nữ trang này rời khỏi Yên quốc, vĩnh viễn không được quay về lãnh thổ Yên quốc nữa bước!”

Người phụ thân ngày thường tình tình ôn hòa nhưng khi đứng trước hiểm cảnh bắt buộc phải lựa chọn thì lại vô cùng cương quyết, hơn nữa đây còn là lựa chọn liên quan đến sinh tử.

Ngô Khiết Tào kinh ngạc mở to mắt, cung trang màu hạnh hoàng (*) theo động tác cơ thể mà khẽ lay động.

(*) hạnh hoàng: màu vàng hơi đỏ

“Phụ vương, vậy còn người?”

“Ta sẽ cùng tồn vong với Yên quốc, để an ủi linh hồn các binh sĩ đã hy sinh.”

“Khiết Nhi không đi!”

“Mẫu phi của con mất sớm, hoàng huynh lại sa thân nơi chiến trường. Vương tộc Yên quốc chỉ còn lại một mình con mà thôi. Con là huyết mạch duy nhất của Vương thất, Khiết Nhi, đừng tùy hứng.” Không nhìn đến ánh mắt đầm nước của Ngô Khiết Tào, ông dứt khoát chỉ tay về một góc cung điện: “Chỗ đó có một mật thất, được Đế vương khai quốc thiết kế khi bắt đầu xây dựng Hoàng cung, chỉ thật không ngờ đến thời của bốn vương lại phải dùng tới nó.”

Thấy ánh mắt của Yên Vương càng lúc càng nặng nề, Ngô Khiết Tào không biết phải làm sao, đành đứng lên, ra sức lắc đầu: “..... Phụ vương, người cùng đi với con!”

Trầm mặc âu yếm nhìn nữ nhi của mình, Yên Vương nhìn thẳng đôi mắt đầm lệ mông lung của nàng, cuối cùng lắc đầu: “Khiết Nhi, nghe lời phụ vương.”

Yên Vương đột nhiên nghiêng người, cầm một bình rượu ở trên khay, bước nhanh tới trước mặt Ngô Khiết Tào: “Đây là bình rượu độc, nếu chẳng may bị Khuất Tư bắt được, con nhớ phải uống nó. Còn bây giờ, mau đi đi!”

Sự tình đã không thể xoay chuyển. Lúc này, ngay cả bóng dáng của một cung nhân cũng chẳng thấy đâu.

Mệnh lệnh Yên Vương đưa ra thì không thể phản kháng, huống chi Ngô Khiết Tào đã nghe thấy những tiếng bước chân ngoài hoàng cung truyền đến càng lúc càng gần. Cẩn chặt môi, nàng nhìn về mặt lạnh như băng của Yên Vương, khó khăn gật nhẹ đầu.

Yên Vương thấy thế, cuối cùng cũng lộ ra chút vui mừng. Ông giao bình rượu cho Ngô Khiết Tào, mở cửa mật thất rồi đẩy nàng đi vào.

‘Rầm’ một tiếng, cửa mật thất đóng lại chặn giữa hai người.

Tiếng nói mơ hồ của Yên Vương vọng tới: “Cứ đi thẳng theo mật thất, nó thông ra ngoại thành, nhũ mẫu và tỳ nữ của con đã đợi sẵn ở ngoài đó rồi.”

Ngay khi Yên Vương vừa dứt lời, âm thanh chát chúa của vũ khí va vào nhau lập tức vang lên.

Ngô Khiết Tào ngừng thở.

Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng giọng nói của người tới thực sự dễ nghe: “Yên Vương đứng ở đó làm gì vậy? Theo dự đoán của bốn vương thì chỉ ít ngày cũng phải ngồi trên vương vị của ngài chứ.”

“Mối quan hệ giữa Sở quốc và Đại Yên quốc ta trước giờ đều rất tốt, Khuất Tư, bốn vương không hiểu tại sao người lại hành động như vậy. Còn cả người nữa.....”

‘Người’? Là ai?

Khuất Tư không trả lời, còn hỏi ngược lại: “Ngài nói xem, tôi còn có thể có mục đích gì khác?”

“.....”

“Kết cục đã định, bốn vương cũng chẳng thể nói thêm điều gì, chỉ hy vọng người không làm hại đến dân chúng Yên quốc.”

“Điều đó là đương nhiên, dân chúng của bốn vương thì bốn vương nhất định sẽ quan tâm.”

“Vậy thì tốt..... Trời thật lạnh.....”

Câu này vừa dứt, không còn nghe thấy tiếng của Yên vương nữa. Ngô Khiết Tào bị nhốt trong mật thất, không biết được tình hình bên ngoài ra sao. Nàng khẽ cắn môi, nhìn thoáng qua bình rượu trên tay, vẫn dán lỗ tai vào vách cửa mật thất nghe ngóng.

‘Ầm’ một tiếng, bên ngoài truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

‘Choang’, là tiếng đồ sứ bị đập vỡ.

Tuy rằng chỉ có thể dựa vào âm thanh bên ngoài để suy đoán tình hình, nhưng ngoài đó đã xảy ra chuyện gì thì không cần nói cũng biết.

Ngô Khiết Tào căng thẳng che miệng, cố gắng không kinh hô ra tiếng. Cho dù trong lòng hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra nhưng nàng vẫn ôm một tia hy vọng. Ngô Khiết Tào tiếp tục chăm chú lắng nghe, cửa mật thất là một tấm đá phiến lạnh lẽo, cảm giác áp tai vào nó thực khổ sở.

Xen lẫn giữa tiếng cười khê là tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Thanh thơi, quả thực rất thanh thơi, giống như một người thợ săn đang chậm rãi tiến đến gần con mồi. Đáng sợ ở chỗ, con mồi kia đã nằm trong hoàn cảnh không thể trở mình.

“Vừa rồi, Yên Vương đứng ở chỗ này.”

“Tuần Hường, người nói xem chẳng lẽ tầm nhìn của chỗ này rất đẹp ư?”

Ngoài Khuất Tư ra còn có một người nữa. Mà người kia lại là kẻ không thích nói chuyện, một hồi lâu sau cũng không thấy hần trả lời.

“Hay là..... có một con chuột nhỏ trốn ở đây?”

Nắm chặt bình rượu trong tay, trái tim của Ngô Khiết Tào đập càng lúc càng nhanh.

‘Thành thịnh, thành thịnh’.

Ngay tại vị trí Ngô Khiết Tào để tai sát lại gần, tấm đá phiến làm cửa mật thất bị đập mạnh một cái. Do để tai quá sát nên tiếng động truyền vào tai bị phóng đại lên mấy lần, đầu óc của nàng lập tức trống rỗng, thậm chí còn không kịp nghĩ đến việc trốn chạy.

Cũng không biết làm sao Khuất Tư tìm được cơ quan mở ra mật thất, phiến đá dần dần di chuyển lên cao. Không giống như lúc Yên Vương mở ra, có lẽ là do tâm trạng khác nhau, lần này tốc độ mở cửa chậm tới mức khiến người ta giận sôi.

Thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của Ngô Khiết Tào là một luồng ánh sáng, chiếu lên làn váy của nàng, cung trang màu hạnh hoàng càng thêm sáng ngời.

Không bị chắn tầm mắt nữa, Ngô Khiết Tào có thể nhìn thấy Khuất Tư qua khe hở, và cả Tuần Hường mặc chiến bào mà Khuất Tư vừa nhắc tới. Còn có rất nhiều người..... mà nàng không biết ai là ai.

Rốt cục, cửa mật thất hoàn toàn mở ra.

Hình ảnh Ngô Khiết Tào khóc đến thảm thương, không màng tới hình tượng rơi vào trong mắt mọi người, chỉ có điều chẳng có ai sinh lòng thương tiếc. Người duy nhất thương xót cho nàng chính là Yên Vương đang nằm trên mặt đất, đã chết, ánh mắt ông vẫn nhìn về hướng mật thất.

Hết thấy đã kết thúc rồi.

Khuất Tư cười ác ý: “Từ lâu đã nghe đại danh công chúa của Yên quốc nghiêng nước nghiêng thành, hôm nay nhìn thấy..... cũng chỉ thường thôi.”

Tuần Hường một thân áo trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ: “Đại vương.” Hần cau mày nhắc nhở.

Không nói tiếng nào thì không sao, hần ta vừa mở miệng đã lập tức thu hút sự chú ý của Ngô Khiết Tào. Vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc, công chúa mắt nước run run dò hỏi: “Hường Tuần?”

Hường Tuần mặt không chút thay đổi, vẫn là bộ dạng nho nhã, lễ nghĩa chu toàn như cũ: “Bẩm công chúa, thần tên là Tuần Hường.”

“Người nói mấy lời vô nghĩa với nàng ta làm gì? Thời gian người ở Yên quốc cũng đã hết rồi.”

So với sự thất bại thì việc bị người thân cận nhất phản bội còn đáng sợ hơn rất nhiều. Trước ngày hôm nay, Tuần Hưởng vốn là Quốc sư của Yên quốc.

Ngô Khiết Tào hiểu rõ, cảm thấy thật châm chọc, nàng oán hận nhìn hai kẻ đùa bỡn vương thất Yên quốc như đùa bỡn sủng vật kia, giọng nói vẫn thực nhẹ nhàng, nhưng sự phẫn nộ trong đó lại không thể che giấu được: “Ta có biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho các người!”

Nói xong, lấy tốc độ nhanh nhất, nàng nhắc bình rượu lên đổ thẳng xuống miệng.

Rượu là nước nhưng dù sao cũng không phải nước, tốc độ đổ rượu lại nhanh như vậy. Hơn phân nửa số rượu tràn ra bên ngoài, theo cần cổ nàng chảy xuống thấm vào y phục, cung trang màu hạnh hoàng đã mất đi vẻ lộng lẫy.

Uống rượu xong, Ngô Khiết Tào ho khan đặt bầu rượu sang một bên, lệ rơi thành hàng, nàng gắng gượng nói: “Phụ vương, Khiết Nhi đến với người đây.....”

– [‘Thuốc giải độc’ mà người chơi yêu cầu đổi không phát huy tác dụng, người chơi được hoàn lại 100 điểm.]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Mí mắt Ngô Khiết Tào khẽ động đậy, nhưng vẫn kiên trì nhắm mắt chờ chết. Đợi một hồi lâu, chết thì không thấy ngược lại còn nghe được tiếng Khuất Tư cười to.

“Ha ha..... Không ngờ công chúa Yên quốc lại ngây thơ đến mức này. Tuần Hưởng, để nàng ta làm thị nữ của người đi!”

“..... Được.”

Mạng của Ngô Khiết Tào coi như được giữ lại .

Nhưng nàng không hề cảm thấy vui vẻ, mà chỉ ngây ngốc trợn mắt, liếc nhìn Tuần Hưởng đứng ở đó một cái, lại chuyển tầm mắt về sườn mặt góc cạnh của Khuất Tư.

Cuối cùng, nàng cúi đầu nhìn chằm chằm vào bình rượu đã vỡ.

“Có một loại độc dược phải uống rượu mới phát huy được tính. Yên Vương hẳn là đã ăn loại độc dược này, rượu chỉ dùng để làm thuốc dẫn mà thôi.”

Cả người Ngô Khiết Tào xụi lơ trên mặt đất.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Có đôi khi chúng ta phải chinh phục Kim chủ trong khi hai người không quá quen thuộc.

Đương nhiên việc này không phải là không có khả năng, dù sao quen thuộc cũng từ không quen thuộc mà bắt đầu. Tấn công chinh phục có nền tảng quen biết từ trước tất nhiên là có lợi thế hơn, nhưng từ mới quen biết cho đến khi tấn công chinh phục cũng không phải không thể.

Biện pháp nhanh nhất chính là thể hiện tình cảm của mình đối người khác, tình thân cũng được, tình yêu cũng tốt, tình bạn bè cũng có ích, miễn sao có thể tạo được ảnh hưởng thâm căn cố đế.

Đây cũng chính là lý do vì sao mà trước khi yêu cho dù nữ sinh không hề thích động vật, nhưng những lúc ở cạnh bạn trai nhìn thấy chó con, mèo con đều tỏ ra mình là người rất có kiên nhẫn chăm sóc động vật. Đó là một hình thức lấy được ấn tượng tốt của người khác, làm cho người ta cảm thấy mình là người sống tình cảm, là một người theo bản năng hành động chứ không phải cố ý hay giả vờ.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

29. Chương 29

Thắng làm vua thua làm giặc.

Khuất Tư lên vương vị, Yên Vương thất bại. Cho nên việc Hoàng tộc Yên quốc và các quan binh tướng lĩnh cùng nữ quyến bị trói bằng dây thừng thành một chuỗi áp giải đi cũng chẳng phải là chuyện gì đáng kinh ngạc.

Tuy không đáng kinh ngạc nhưng cũng đủ khiến cho người ta đau lòng.

Dựa vào thân phận Công chúa, đồng thời “nhờ phúc” của Tuần Hưởng, Ngô Khiết Tào không phải gia nhập đội ngũ kia.

Công chúa tạm thời bảo toàn được tính mạng, cũng coi như cho dân chúng Yên quốc một chút an ủi. Trước kia sống trong xa hoa, một khi mất nước thì không khác gì súc sinh bị trói, bị đánh, bị áp giải. Hiện thực tàn khốc khiến cho các danh môn quý tộc đang ở trên trời phải rơi xuống dưới đất, sống không bằng chết.

‘Chát –’ Tiếng roi quất tiếp xúc với da thịt nghe thật chói tai, thật đau đớn.

‘A –’ Không chịu nổi được thống khổ, một người đàn ông lực lưỡng rốt cuộc cũng kêu ra tiếng.

Ngô Khiết Tào nằm co ro trong xe ngựa, thân thể khẽ run rẩy. Tuần Hưởng không nói gì, chỉ vươn tay hạ màn trúc của cửa sổ xe xuống.

Màn trúc mỏng manh sao có thể chặn lại được những âm thanh kia?

Hành động này của hắn e rằng chỉ có tác dụng làm cho Ngô Khiết Tào càng thêm đau lòng mà thôi.

Chỉ qua một đêm đã thay đổi tất cả, ngay hôm trước còn vô ưu vô lo, còn là một tiểu công chúa ngây thơ nói muốn cả đời ở bên cạnh phụ vương chứ không cần thành thân; lúc này vẻ mặt Ngô Khiết Tào âm trầm: “Hưởng Tuần..... Không, Tuần Hưởng, phụ vương ngày thường đối xử với người cũng không tệ.” Khi nói chuyện, nàng khẽ chớp mắt.

Giọng nói không hề chứa một chút lên án nào, chỉ trần thuật lại sự thật.

Tuần Hưởng nhắm mắt lại, thật lâu sau, hắn mới trả lời: “Quả thực không tệ.”

“Vậy vì sao người phản quốc?”

“Thắng làm vua thua làm giặc. Ngô Nhâm Bình không có năng lực và chí khí làm Hoàng đế, nhưng Khuất Tư thì có.”

“Chỉ vì muốn phụ tá một Hoàng đế có thể giúp người lưu tên vào sử sách mà người liền phản bội chủ cũ chứ? Tuần Hưởng, ta đã nhìn lầm người rồi!”

Tuần Hưởng thấy cảm xúc của Ngô Khiết Tào càng lúc càng kích động, liền lắc đầu: “Không phải như vậy.”

Ngô Khiết Tào chống tay ngồi dậy: “Vậy thì vì sao?”

“Khuất Tư mới là chủ cũ của ta. Ta ở Yên quốc chỉ là một trong những sách lược cần thiết mà thôi.” Hưởng hồ phụ tá Hoàng đế là do sự phụ nhờ vả, không phải là ham muốn cá nhân của chính hắn.

Đáng tiếc, câu nói sau Tuần Hưởng nuốt ngược trở lại không nói ra, Ngô Khiết Tào hiểu lầm hắn cũng là đương nhiên.

Nàng nhất thời thoái chí, chẳng muốn nói thêm gì nữa, chỉ “hừ” một tiếng; nghe qua còn tưởng nữ nhi nhà ai làm nũng.

Hơn mười mấy năm được giáo dục với thân phận công chúa, cách biểu đạt tức giận lúc này lại là sự trở ngại lớn nhất.

Trong một khoảng thời gian ngắn, hai “cái hũ nút” ngồi chung một chỗ không còn gì để nói với nhau.

Lúc này chỉ còn tiếng bước chân bên ngoài xe ngựa, tiếng kêu thảm thiết của tù binh cùng tiếng quát nạt của quan binh. Ngô Khiết Tào lại nhíu mày, ngón tay nhẹ nhàng xoắn lấy vạt váy trên người đã chuyển từ màu hạnh hoàng sang màu xám.

Đột nhiên tất cả các âm thanh ngưng bật, ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Đây không phải là một hiện tượng bình thường.

Không lâu sau, rèm cửa xe ngựa bất chợt bị nhấc lên, Khuất Tư lộ đầu vào, bụi bám trên mặt còn chưa lau hết.

Tinh thần hần ta vô cùng hưng phấn, nói chuyện cũng thực dịu dàng: “Muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Chuyện gì xảy ra vậy? Ngô Khiết Tào nhin không được rút người lại phía sau, bàn tay bất giác nắm chặt lấy vạt áo của Tuần Hưởng.

Tuần Hưởng vẫn duy trì trạng thái nhắm mắt: “Thần không thấy mệt.”

Lúc ấy, Tuần Hưởng không để ý đến việc mình bị người ta giữ chặt quần áo, nhưng Khuất Tư lại nhìn thấy động tác “thần mật” giữa hai người, hần nhướng mi, cười lạnh nói: “Kỳ thực, bốn vương chẳng hiểu vì sao một tên tù binh lại có thể ngồi cùng xe ngựa với chủ nhân của mình.”

Ngô Khiết Tào nắm càng chặt hơn.

“Mời công chúa..... à không, là thị nữ, xuống xe.”

Đây là sự sỉ nhục tột cùng. Bất kỳ một vị công chúa đủ tư cách nào cũng không thể chịu được tôn nghiêm của bản thân bị giẫm đạp như vậy. Ngô Khiết Tào cảm hận nhìn kẻ không biết xấu hổ kia, gần như không thể khống chế nổi bản thân mà muốn nhào lên đánh vào người hần, còn nghĩ có thể đồng quy vu tận với Khuất Tư cũng tốt.

Thấy Ngô Khiết Tào không hề động dậy, Khuất Tư cười càng thêm vui vẻ: “Bốn vương không phải là người có tính kiên nhẫn cao đâu.”

Nói xong, hần quay đầu lại, tay vẫn nắm chặt lấy thành xe ngựa: “Giết một viên quan nhất phẩm!”

“Giết một viên quan nhất phẩm!”

“Giết một viên quan nhất phẩm!”

“Giết một viên quan nhất phẩm!”

.....

Hàng ngũ quá dài, một mệnh lệnh ngắn gọn còn phải truyền qua miệng mấy người. Nếu là lúc trước, Ngô Khiết Tào nhìn thấy cảnh này còn có thể vỗ tay trầm trồ khen ngợi, khen ngợi bọn họ có thể đoàn kết phối hợp ăn ý như vậy. Nhưng hôm nay..... thứ bọn họ truyền đi chính là mệnh lệnh giết người! Là mệnh lệnh giết người! Mệnh lệnh giết người!

Đôi mắt bất giác đơng đầy lệ, rốt cuộc Ngô Khiết Tào đành phải thỏa hiệp. Nàng buông tay, gần như thét chói tai mở miệng: “Câm mồm! Ta..... xuống xe.”

Nhưng đã quá muộn.

“A —” Tiếng kêu đau đớn già nua xuyên qua đám người truyền đến.

Ngô Khiết Tào và Tuần Hưởng đều nhận ra, đây là tiếng của lão Ngụy, cũng khổ thân ông đã qua tuổi bảy mươi mà phải rơi vào kết cục này.

Tiếng kêu lớn như vậy, rõ ràng là vô cùng đau đớn. Đáng giận hơn, những quan binh Sở quốc này không để cho tù binh được chết một cách thoải mái, bọn chúng không chém đầu ngay mà lại dùng kiếm đâm cho đến chết.

Khuất Tư lại lộ đầu vào trong xe: “Còn muốn ta giết thêm một người nữa sao? Thị nữ?”

Ngô Khiết Tào ghen ngào, sống chết lắc đầu đứng dậy.

Thấy phản ứng ‘buồn cười’ này của nàng, Khuất Tư cũng vui vẻ: “Ngoại trừ khóc ra ngoài còn có thể làm gì?”

Tuần Hưởng mở miệng: “Khuất Tư.”

Hai chữ ngắn ngủi, hợp thành tên của hần, cái này coi như cảnh cáo.

Đáng lẽ Khuất Tư nên tức giận, nhưng thực khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, hẳn không hề có bộ dạng tức giận đáng lẽ phải có, mà thậm chí còn yếu thế nói: “Được rồi, ta không nói nữa. Tuần Hưởng, người đừng tức giận.”

Môi của Ngô Khiết Tào sắp bị chính nàng cắn đến chảy máu rồi, không thềm liếc mắt đến Tuần Hưởng vừa rồi còn giả chết bây giờ lại giả nhân giả nghĩa ra tay giúp đỡ, Ngô Khiết Tào chuẩn bị xuống xe.

Vừa định bước ra, lòng bàn tay bỗng bị Tuần Hưởng nhanh chóng nhét vào thứ gì đó, xúc cảm lạnh lẽo làm toàn thân nàng khẽ run.

Sau đó, Tuần Hưởng lại nhắm mắt lại, không để cho nàng có cơ hội thắc mắc, hẳn ý mình đang ở trong xe, bày ra bộ dạng những việc này chả liên quan gì đến hắn cả.

Ngô Khiết Tào cũng thức thời, không có hỏi nhiều.

Nàng vừa xuống xe, nhóm tù binh Yên quốc lập tức trở nên phẫn nộ, kẻ có tâm thậm chí còn chỉ thẳng vào mặt Khuất Tư rống giận: “An Nhạc công chúa là công chúa cao quý của Yên quốc ta, cho dù Yên quốc đã vong, nhưng công chúa của Đại Yên quốc không phải là người mà lũ cướp Sở quốc có thể mạo phạm!”

Tên này hẳn là không muốn sống nữa rồi!

Đã có người mở đầu, trong những tù binh còn lại không thiếu những người tận trung với nước, bọn họ đồng loạt hô to: “Công chúa không thể mạo phạm!”

“Không thể.....”

Khuất Tư cười ngửa, chậm rãi tiến lên phía trước, nhân nhật mở miệng: “Công chúa của Yên quốc? Còn có Yên quốc nữa sao?”

Đúng vậy, Yên quốc..... đã mất rồi. Cho dù thân phận có là công chúa thì bây giờ cũng chỉ là tù binh mà thôi.

Những người trung thành với Yên quốc không biết Khuất Tư sẽ xử lý Ngô Khiết Tào ra sao, lại nghĩ, nếu hiện giờ bọn họ chộc giận hắn, khẳng định không phải là một hành động sáng suốt.

Những trung thần vừa rồi còn tức giận ngút trời nhất thời im bật, dù có bị quát roi, cũng quyết không phát ra một tiếng kêu nào nữa.

Đây là dân chúng của Yên quốc! Những người bị Khuất Tư diệt quốc vì cái gọi là ‘thống nhất nghiệp lớn’ của hắn!

Ngô Khiết Tào có thể không hận kẻ thù đã hủy diệt đất nước của nàng, giết chết binh sĩ của nàng, bức tử người thân của nàng hay sao?!

Bên ngoài xe, Ngô Khiết Tào cắn răng cúi đầu, nhân lúc người khác không chú ý liền lặng lẽ thả lỏng nắm tay, trong lòng bàn tay là ngọc tỳ hưu (*) được chạm khắc khéo léo tinh xảo, trông rất sống động.

Nàng quay đầu nhìn về phía sau, thấy thảm cảnh của đất nước mình, nước mắt chảy xuống ngọc tỳ hưu, nàng nhanh chóng khép tay lại.

Bên trong xe, Tuần Hưởng cúi đầu, đầu ngón tay dường như vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay của Ngô Khiết Tào.

Đó là cảm xúc hắn chưa bao giờ trải qua.

—[Nhiệm vụ ẩn: Làm Tuần Hưởng xúc động, đạt được 1000 điểm.]

[Tổng điểm người chơi hiện có: 7000 điểm.]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

— — — — —

Đoàn người đi tới Hoàng cung của Sở quốc, chân của Ngô Khiết Tào bị ma sát mọc lên mấy cái mụn nước, mụn nước nổi lên lại bị ma sát vỡ ra, vỡ ra lại chảy máu..... Dần dần, sau khi khổ sở đến được Sở quốc, giày của nàng sớm bị nhuộm sang màu đỏ.

Trước đây, nàng chưa bao giờ phải chịu đựng loại đau khổ này.

Quân đội không được tiến vào Hoàng cung – cho dù đây có là quân đội của chính Khuất Tư cũng không được.

Đám binh sĩ được bố trí giống như kén tằm, đầu tiên bóc ra tầng dày nhất ở bên ngoài, rồi bóc tiếp từng lớp từng lớp ở giữa, sau cùng còn lại một tầng mỏng nhất.

Những kẻ còn lại là “nhóm anh hùng” cốt lõi đã giúp Khuất Tư đánh bại Yên quốc “yếu đuối”, bọn họ vừa vào cung đã có người xông tới tận tâm tận lực hầu hạ.

Ngô Khiết Tào ở phía sau nhân lúc hỗn loạn mà tiến đến trước mặt Tuần Hưởng.

Nàng vươn tay, giờ khối ngọc tỳ hưu lên cho Tuần Hưởng xem: “Sao ngươi lại có đồ vật của phụ vương ta?”

“Là ông ấy cho ta.”

“Phụ vương..... đã sớm biết ngươi sẽ làm phản, nhưng tại sao lại không bắt ngươi?”

“Yên Vương tự biết vận số đã hết, ông ấy cho ta ngọc tỳ hưu này để ta chăm sóc tốt cho ngươi. Rượu kia..... chỉ là thuốc dẫn thôi, Yên Vương muốn để ngươi yên tâm rồi đi, chỉ có điều.....”

Chỉ có điều cô công chúa nhỏ ngốc nghếch này cũng có một mặt quật cường, để lãng phí cơ hội trốn thoát tốt nhất.

Cầm cây quạt trên tay, cho dù một thân chiến bào, Tuần Hưởng vẫn giống như một vị thần tiên tản ra khí chất cao ngạo.

Sự cao ngạo này thật chói mắt, lại là bộ dạng ‘mọi việc không liên quan gì đến ta’ như trước, bất hạnh của người khác ở trong mắt hắn có lẽ cũng chỉ là một việc tầm thường.

Không thể trông cậy vào cái gọi là ‘có tình có nghĩa’ của Tuần Hưởng được, nếu không Tuần Hưởng sẽ không tên Tuần Hưởng nữa. Bởi vì cho dù hắn có tình có nghĩa thì tất cả cũng chỉ là giả vờ mà thôi.

Ngô Khiết Tào nắm chặt ngọc tỳ hưu trong lòng bàn tay, máu từ kẽ tay chậm rãi chảy ra. Nàng nói: “Diễn xuất của ngươi xuất sắc quá.”

Kể cả Tuần Hưởng, không ai có thể hiểu được nàng đang muốn nói gì.

..... Không, có lẽ không bao gồm Tuần Hưởng..... Hắn hẳn là có thể hiểu. Nhưng lại làm bộ như không hiểu. Thật đúng như lời của Ngô Khiết Tào, diễn xuất của hắn quá tuyệt vời.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Một người đàn ông quyền cao chức trọng tất nhiên bên người sẽ có rất nhiều phụ nữ, thậm chí..... có cả đàn ông.

Bọn họ đã sớm quen với sự nịnh nọt của đám người oanh oanh yến yến kia, trong lòng đã tự động dựng lên một bức tường cao rồi.

Một khi mặt tường bị đánh vỡ thì hành động phía sau khá thuận buồm xuôi gió, còn nếu không phá được thì chỉ có thể cố gắng chịu đựng bão táp mưa sa, mà có lẽ cả đời cũng không có cách nào đi vào lòng anh ta được.

Điều chúng ta cần làm, chính là tìm một cái thang an toàn, vừa không phải mất công ‘phá tường’, lại không sợ mất mát, chỉ cần trực tiếp trèo qua mà thôi – cái đó gọi là ‘đi đường tắt’.

Tuy nhiên không phải ai cũng có thể đi qua được con đường tắt này.

Nếu có thể tiếp cận Kim chủ thông qua bạn bè hay những người thân thiết, thậm chí là cả người yêu của anh ta, thì tất nhiên chúng ta sẽ có nhiều sự tiếp xúc hơn. Sau đó, dựa vào năng lực của bản thân để đạt được mục đích, vượt qua bức tường cao đó chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

(*) Chú thích: Tỳ hưu – là một trong năm mãnh thú của sách cổ Trung Quốc và truyền thuyết dân gian Hán tộc. Tỳ Hưu có miệng nhưng không có hậu môn, chỉ có thể ăn mà không thể bài tiết, chỉ vào chứ không ra, cho nên được coi như thần thú “chiêu tài”, ngụ ý xua đuổi tà khí, mang đến vận may, giữ được tài lộc....

30. Chương 30: Chương 30

Có rất nhiều chuyện nếu chỉ nhìn thoáng qua thì thấy thực bình thường, nhưng khi để ý thật kỹ thì có thể phát hiện ra nhiều chỗ không thích hợp.

Tỷ như chuyện liên quan đến mối quan hệ giữa Tuần Hưởng và Khuất Tư – đây là việc khiến Ngô Khiết Tào cảm thấy hết sức khó hiểu.

Khuất Tư thắng trận về nước, sau khi rời khỏi đội ngũ binh sĩ thì an toàn là vấn đề cần lưu tâm hàng đầu. Chốn Hoàng cung này, phải luôn luôn đề phòng không được lơ đãng, tính an toàn xem ra còn kém xa so với khi còn ở trong quân ngũ.

Vậy mà sau khi hồi cung, Khuất Tư tận lực bỏ lại hết những thành phần không cần thiết, gồm cả binh lính, tướng lĩnh..... tù binh của Yên quốc, đều không mang về cung. Nhờ phúc của Tuần Hưởng, Ngô Khiết Tào không phải vào sống trong chốn lao tù.

Trọng điểm chính là nằm ở trên người Tuần Hưởng.

Hắn là Quốc sư của Sở quốc, thân phận này tuy lớn, vừa nghe cũng thấy rất thần diệu nhưng đó chưa phải là lý do để hắn có thể ở lại trong Hoàng cung.

Tuần Hưởng được lưu lại trong cung, thậm chí còn ở hẳn đây là có lý do riêng của nó. Mà hai người trong cuộc không lên tiếng giải thích, Ngô Khiết Tào chỉ là người ngoài cuộc, có tò mò đến thế nào cũng không thể hỏi nhiều. Nếu không thì có khi đã bị người khác đâm sau lưng nói năng là gián điệp rồi.

Cứ như vậy trôi qua bảy ngày. Ngô Khiết Tào thỉnh thoảng lại gặp người nào đó ‘giả trang’ làm tỳ nữ, sau đó lại là một ‘người lớn tuổi’, nói chung cũng tương đối bình an vô sự.

Hôm nay là ngoại lệ.

Ngô Khiết Tào cầm cái khay, mặt không chút thay đổi nhìn cái lồng chim khổng lồ.

Tuần Hưởng bưng ly trà, thản nhiên nhìn thái giám đang nâng lồng chim.

“Đây là cái gì?” Tuần Hưởng hơi nhíu mày, đặt ly trà xuống mặt bàn.

“Bẩm Quốc sư, Đại vương nhớ đã sắp đến ngày sinh nhật của ngài. Hôm kia Đại vương cố ý tìm về cho ngài một con chim Hoàng Yến, con chim này không giống những con Hoàng Yến bình thường khác..... Nó.....”

“Ta hỏi ngài đây là cái gì?”

Mắt thấy Quốc sư đại nhân sắp nổi giận, mà một người bình thường không dễ dàng nổi nóng, một khi tức giận lại càng thêm đáng sợ, tiểu thái giám hiểu rất rõ điều này, nhất thời kinh hoàng, thở cũng không dám thở mạnh: “..... Cái này..... Đây là một con chim nhỏ.”

Ngô Khiết Tào hiện giờ đã là một công chúa mất nước, mấy ngày nay đều trưng ra vẻ mặt bất mãn, bộ dạng giống như trên đời này không còn gì ý nghĩa, chỉ thiếu việc viết thẳng lên mặt câu: ‘Ta hận các ngươi, ta muốn chết’. Nhưng câu trả lời của tiểu thái giám kia khiến nàng không nhịn được phụt cười ra tiếng, được dạy dỗ có quy củ nên vẫn biết đường cầm khăn tay che miệng.

Tiểu thái giám thấy vậy, càng cúi đầu xuống thấp hơn.

Tuần Hường nhìn thoáng qua Ngô Khiết Tào, mắt híp lại phối hợp với làn mi cong duyên dáng, làm cho Ngô Khiết Tào nghĩ ngay đến một câu – Cổ phán sinh huy. (đôi mắt đẹp phát ra ánh sáng rực rỡ)

Về phần cảm xúc ở trong mắt hẳn là gì..... không ai có thể nhìn ra được.

Tuần Hường vung tay lên, ý bảo tiểu thái giám mang lồng chim quay về: “Người mang cái này ra ngoài tự mình chơi đi.”

“Nô..... Nô tài không dám!”

“Vậy thì đưa cho phi tử của Đại vương, ai cũng được!”

Tận mắt nhìn thấy quá trình biến đổi cảm xúc từ bình tĩnh đến tức giận của vị Quốc sư thoát nhìn như không nhiễm khói lửa nhân gian này, tiểu thái giám không dám lẩm miệng nữa, lập tức quỳ xuống lĩnh mệnh rồi cung kính lui ra ngoài.

Tiểu thái giám đáng thương vừa rời đi, Tuần Hường liền quay đầu lẳng lặng nhìn Ngô Khiết Tào, nhìn cho đến khi nàng không được tự nhiên tìm một chỗ ngồi xuống mới thôi.

Loại chuyện này không chỉ diễn ra một lần.

“Đây là cái gì?”

Vẫn là tiểu thái giám kia, hẳn tận lực mỉm cười thật tự nhiên, cúi đầu nói: “Bẩm Quốc sư, Đại vương ra lệnh cho nô tài mang canh Phụng Hoàng Bát Bảo đến cho ngài.”

Đôi mắt của Quốc sư đại nhân híp lại.

Tiểu thái giám bưng bát đồ sứ tinh xảo run run đứng lên, thành thật bổ sung thêm: “Đây..... đây là canh hầm chim.”

“.....”

Thấy Quốc sư đại nhân nhắm mắt lại, tiểu thái giám đột nhiên nhớ tới kết cục của con chim nhỏ quý giá ngày hôm trước, hẳn lạnh lợi nói luôn: “Nô..... Nô tài uống.”

Tuần Hường bất ngờ mở miệng, tuy là câu nghi vấn nhưng chẳng khác nào khẳng định: “Là con chim hoàng yến hôm qua phải không?”

“..... Dạ dạ..... phải.”

“Mang cho chính hần uống đi.”

Không cần nhiều lời, tiểu thái giám cũng biết “hần” ở đây là ai. Tiểu thái giám lui về phía sau hai bước, hành lễ: “Dạ.”

Tên Khuất Tư này đúng là điên rồi, ngày nào hẳn cũng chỉ lặp đi lặp lại một chuỗi các hành động – đùa giỡn Tuần Hường, bị cự tuyệt. Mang thức ăn đến cho Tuần Hường, tiếp tục bị cự tuyệt. Xử lý hết những việc cần thiết, mang theo tấu chương đến làm phiền Tuần Hường, phun ra vài câu yêu cầu ngủ lại – bị cự tuyệt.

Tuy vậy hẳn vẫn vô cùng nghị lực, bỏ qua cái nhìn công kích cùng vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm như tảng băng dày của Quốc sư đại nhân, tiếp tục mặt dày mày dạn đến quấy rầy Tuần Hường.

Cái này không phải “chân ái” thì là cái gì?

Ngô Khiết Tào thở dài một hơi, cầm lấy ly trà dùng riêng của Tuần Hường lên nhấp một ngụm: “Người đi xuống đi, để canh ở lại đây.”

Tiểu thái giám coi như được giải thoát, giọng nói tràn đầy cảm kích: “Dạ.”

Tiểu thái giám đi rồi, Ngô Khiết Tào mới tìm một chỗ ở bên cạnh Tuần Hường ngồi xuống, động tác dứt khoát liền mạch, đây hoàn toàn là hành động của một người không coi mình là người ngoài.

Nàng hơi nghiêng người về phía Tuần Hường, những lọn tóc dài theo động tác của nàng trượt xuống vắt ngang qua bả vai.

Một lúc sau, Ngô Khiết Tào mới mở miệng hỏi: “Ngươi và Khuất Tư có quan hệ gì?”

Trước khi Ngô Khiết Tào lên tiếng, Tuần Hưởng ngẩn người ngồi nhìn chăm chăm vào cái chén hai người cùng dùng vừa rồi, đến khi Ngô Khiết Tào tung ra câu hỏi như sấm bên tai hắn mới hoàn hồn trở lại.

Vẫn là bộ dạng lạnh nhạt như cũ, ngay cả khi không tập trung Tuần Hưởng vẫn luôn có một dáng vẻ nghiêm túc.

Suy nghĩ một chút, hắn trả lời: “Quân thần thôi.”

“Quân thần? Nếu chỉ là quân thần bình thường thì không thể nào hàng ngày ba bận mang đồ đến tặng, lại còn tự mình đến thăm thần tử nữa chứ?”

“Ngươi muốn nói cái gì?”

Ngô Khiết Tào nhẹ nhàng đứng lên, hôm nay nàng mặc bộ váy dài màu đỏ hồng, không có những đồ trang sức nặng nề của công chúa, cả người thanh thoát đi không ít, thực nhẹ nhàng khoan khoái, lại toát lên một vẻ đẹp thoát tục.

“Ta chẳng muốn nói gì cả.”

Ngô Khiết Tào từng bước từng bước tiến lại gần mục tiêu đang ngồi ở trên ghế.

Tuần Hưởng bất giác nắm chặt lấy cạnh bàn.

Đến khi đứng cách hắn một khoảng vừa phải, Ngô Khiết Tào đứng lại, không để cho Tuần Hưởng ổn định hơi thở, nàng bắt ngờ khom người xuống.

Mặt đối mặt thật gần, dường như chỉ cần chớp mắt một cái là lông mi có thể chạm vào làn da của đối phương. Hơi thở cũng lướt trên da mặt nhau, cảm giác ngứa ngứa này khiến Tuần Hưởng thực sự cảm thấy không quen.

Kinh khủng hơn nữa là, tay của Ngô Khiết Tào đột nhiên đặt lên trên người hắn, chậm rãi trượt xuống, trượt rồi dừng, trượt rồi dừng, từng chút từng chút một, khiến cho tinh thần Tuần Hưởng như treo lên lơ lửng, một phút để thả lỏng cũng không có.

Tuần Hưởng há mồm muốn nói cái gì đó lại bị Ngô Khiết Tào nhanh chóng lấy tay chắn trước miệng.

Nàng vừa cởi bỏ đai lưng vừa nói: “Hôm nay thời tiết có chút nóng, ngươi mặc hơi nhiều quần áo thì phải. Tốt xấu gì ta cũng là thị nữ mà Khuất Tư ban cho ngươi phải không? Ít nhất cũng phải làm được cái gì chứ.”

Đến thời điểm này, chắc cũng sắp tới rồi.

Quả nhiên, ngay tại lúc công chúa mất nước ‘khốn khổ đáng thương không nơi nương tựa’ biến thành ‘yêu nữ không biết liêm sỉ’ vươn ‘móng vuốt’ vào trong đai lưng của ‘con dê nhỏ đang đợi làm thịt’ thì lập tức có Đại vương đến cứu vớt người trong lòng.

“Ngô Khiết Tào!”

Trong tiếng quát của Khuất Tư đã mang theo sự tức giận, hắn sải bước đi đến trước mặt hai người đang bày ra tư thế ái muội khiến người ta có một loại cảm giác như lúc nào cũng có thể ‘lăn giương’ kia, Khuất Tư lôi Ngô Khiết Tào xách sang một bên: “Không biết thị nữ mà bốn vương ban cho Quốc sư biến thành tiểu thiếp từ khi nào vậy?”

Ngô Khiết Tào xoay đầu nhìn sang hướng khác, như thể chỉ liếc nhìn Khuất Tư một cái thôi cũng thấy bần mắt, hoàn toàn không còn dáng vẻ yêu nghiệt dụ hoặc như vừa rồi.

Thấy thế, Khuất Tư cười lạnh, quay đầu đối diện với ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Tuần Hưởng, quả nhiên là không thẹn với lương tâm.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không có hành động nào khác.

Cuối cùng vẫn là Khuất Tư lùi bước trước, hắn nói: “Xem ra không có bốn vương các ngươi vẫn chơi đùa thật vui vẻ.”

“Quốc sư của Sở quốc ta sao có thể bị một công chúa mất nước dụ dỗ được?”

“Ngô Khiết Tào, hai hôm sau ngươi đến làm thị nữ bên cạnh ta.”

Nói xong, không chờ Tuần Hưởng mở miệng, Khuất Tư bước nhanh ra khỏi cửa. Một đám người hầu theo hần tới đây cũng nhắm mắt theo đuôi đằng sau.

Cả một đoàn người rời đi mà không hề phát ra âm thanh, đủ thấy bình thường bọn họ được huấn luyện rất nghiêm khắc tới mức nào.

Chỉ còn lại Ngô Khiết Tào và Tuần Hưởng, trước sau, Khuất Tư chỉ nói ba câu.

Lúc này, Tuần Hưởng đột nhiên hiểu ra được điều gì, quả nhiên quay đầu đã nhìn thấy tiểu công chúa mới mấy ngày trước còn vô ưu vô lo khẽ mỉm cười vì thực hiện được kế hoạch.

Nàng giăng ra một cái bẫy.

Giống như việc hần đã làm trước kia, lơ đãng thiết lập, từng chút từng chút, kiên nhẫn chờ con mồi tự tiến vào bẫy. Mà một khi đã tiến vào thì cái bẫy này sẽ nhanh chóng khóa lại, khiến con mồi không thể nào thoát ra được.

Khác với “khí chất thần tiên” của bề ngoài, Tuần Hưởng từng tính kế lập bẫy rất nhiều người, nhưng chính hần lại không ngờ có một ngày bản thân sẽ rơi vào cạm bẫy của người khác mà không hề phòng bị.

“Ta biết ngươi không thể bỏ qua được.” Không thể bỏ qua sự thù hận khắc cốt ghi tâm đó.

“Nhưng ngươi cần phải biết rõ mình đang làm gì.” Đã là một quân chủ thì sẽ không khinh địch đến mức để cho kẻ thù có cơ hội báo thù. Nếu không, Khuất Tư đã sớm không còn tồn tại trên thế gian này nữa rồi.

“Ta không coi thường ngươi.” Cũng không nghi ngờ năng lực của ngươi, nhưng dù sao hần cũng là người ta muốn phụ tá cho nên ta không thể dễ dàng bỏ mặc hần.

“Hần sẽ không giết ngươi.” Chỉ từ sự việc ngày hôm nay cũng có thể nhìn ra, dù có phần nộ đến mức nào, với thân phận công chúa Yên quốc của ngươi, Khuất Tư là người có đầu óc, hần tuyệt đối sẽ không sát hại ngươi.

“Còn có..... Thực xin lỗi.” Thực xin lỗi,..... vô cùng xin lỗi, ta không phải là Hưởng Tuần một lòng trung thành tận tâm vì chủ kia.

Cho dù Tuần Hưởng chỉ nói vài câu ngắn gọn đơn giản như vậy, nhưng không hiểu sao, Ngô Khiết Tào vẫn có thể nghe được những lời nói từ sâu trong lòng hần dù hần không nói ra miệng.

Sau khi xác nhận Quốc sư đại nhân lãnh diễm cao quý đã nói hết những lời muốn nói, Ngô Khiết Tào mới khôi phục lại tươi cười trong quá khứ.

“Tâm cơ của ta có nặng không?” Nàng hỏi.

Nụ cười rục rịch kia khiến Tuần Hưởng nhớ lại những ngày hần còn sống ở Yên quốc. Nhưng vào giờ khắc này, ngoài nụ cười đó ra còn có cả ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ của Ngô Khiết Tào.

Thấy rõ được sự thù hận ẩn sâu trong đôi mắt ấy, Tuần Hưởng lại cảm thấy nhẹ nhõm một cách lạ thường.

“Tùy ngươi vậy.” Hần nói.

Thoáng nhìn bát canh đặt trên mặt bàn, khí trời hôm nay thật nóng, hần bổ sung thêm: “Uống canh đi..... Ta sẽ không để cho ngươi làm hần bị thương tổn.”

Ngô Khiết Tào không được tao nhã cho lắm nhún vai, dáng vẻ ngây thơ cười nhẹ: “Hừm..... Ai mà biết được?”

Càng hồn nhiên khờ khạo bao nhiêu lại càng che giấu nhiều bí mật bấy nhiêu. Tuần Hưởng hiểu rất rõ đạo lý này.

Hần nhìn Ngô Khiết Tào ngậm nga khe khẽ đi đến trước bàn nhỏ, hạ tầm mắt, ngọc tỷ hưu treo ở bên hông của nàng, theo động tác di chuyển mà dong đưa dao động.

Thật là một vật phẩm trang sức đẹp mắt..... nhưng chỉ có thể là trang sức mà thôi.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Không phải lúc nào cũng cần dựa vào nịnh nọt để chiếm được ấn tượng tốt của một người.

Là một người có địa vị, tất nhiên đã được người khác ra sức lấy lòng rất nhiều, thiếu đi một người cũng chẳng sao.

Có khi nịnh nọt quá mức lại làm cho người ta cảm thấy bất mãn khó chịu.

Đừng tưởng rằng hành động lấy lòng của mình không để lại dấu vết gì, với một người đàn ông đã quen với những hành động này, cho dù anh ta không phải là chuyên gia thì cũng là “người trong nghề” rồi. Cái trong mắt mình là “không còn dấu vết”, thì đối với anh ta tất cả chỉ là hành động khôi hài của những kẻ nghiệp dư mà thôi.

Thay vì ca ngợi, đàn ông lại càng hy vọng xuất hiện người nào đó đặc biệt một chút, tốt nhất là đặc biệt đến mức có gan phản kháng, khiến anh ta sinh ra sự hứng thú.

Đương nhiên, phản kháng quá mức lại không được tốt cho lắm, đàn ông luôn chán ghét những cái gì thoát khỏi sự kiểm soát của anh ta.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

31. Chương 31: Chương 31

Khuất Tư luôn có một loại cảm giác, sau khi Ngô Khiết Tào rời khỏi Tuần Hương thì đêm nào nàng cũng vùng trộm khóc không thành tiếng.

Nếu không thì vì sao mỗi sáng hai mắt nàng đều sưng lên như vậy.

Suy đoán này nhất định không sai! Khẳng định giữa Ngô Khiết Tào và Tuần Hương có tư tình!

Ý nghĩ đó làm cho Khuất Tư sinh ra một loại cảm xúc kỳ lạ khó nói thành lời.

Nếu Ngô Khiết Tào và Tuần Hương thực sự có cái gì đó thì có lẽ hẳn cũng không có cách nào ngăn cản được cảm xúc của bọn họ. Nhưng không ngăn cản được không có nghĩa là Khuất Tư hẳn bỏ cuộc.

Lúc này, Ngô Khiết Tào đang cầm khăn lau trên tay, ngăn người đứng ở trước mặt Khuất Tư.

“Ánh mắt của ngươi là sao hả?!”

“.....”

“Đừng tưởng rằng ngươi vẫn còn là công chúa, hiện tại mạng của ngươi đang nằm trong tay bốn vương đế.”

“.....”

“Không được phép dùng ánh mắt đó nhìn bốn vương, nếu không bốn vương sẽ sai người móc mắt ngươi ra!”

“.....”

“Ngươi còn nhìn?!” Khuất Tư phẫn nộ đập mạnh tay xuống mặt bàn.

Mắt thấy Khuất Tư tức giận tới mức sắp quăng hết tất cả chương, Ngô Khiết Tào mới nhận ra kỳ thực Sở vương khá là ngây thơ, ngay cả việc bôi móc tìm lỗi quất mắng cũng làm..... kém cỏi đến thế này.

Ngô Khiết Tào hừ lạnh một tiếng, dời tầm mắt, một câu cũng không nói, bắt đầu cầm khăn lau lau cây cột. Ông tay áo theo động tác của nàng chậm rãi trượt xuống, lộ ra làn da trắng nõn, phối hợp với những ngón tay mảnh khảnh đủ để khiến cho bất kỳ người nào nhìn vào cũng thấy mê mẩn.

Đáng tiếc Khuất Tư chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là “thương hoa tiếc ngọc”: “Hôm nay người không lau sạch mấy cái cột đó thì đừng có ăn cơm. Sở quốc ta không nuôi không những kẻ rảnh rỗi.”

..... Thì ra hẳn thật sự có thể ngây thơ, ấu trĩ tới mức này!

Tuy ngày nào cũng kiểm chuyện bắt bẻ Ngô Khiết Tào khá là trẻ con, nhưng Khuất Tư lại rất vừa lòng với sự sắp xếp của mình. Hắn cho rằng Ngô Khiết Tào sẽ rất nhanh biết khó mà lui, nàng sẽ sớm hiểu ra Tuần Hưởng không phải là người mà nàng có thể vọng tưởng.

Nhưng trên thực tế, hắn sai hoàn toàn, bởi vì ngày hôm sau, đôi mắt của Ngô Khiết Tào lại sưng lên, vành mắt hồng hồng. Thế này tức là đã tương tự đến tận xương rồi sao?

Khuất Tư nói muốn Ngô Khiết Tào hầu hạ cũng không phải là nói đùa, ngày này qua ngày khác đều nghĩ ra đủ trò hành hạ nàng.

Vậy nên việc đến chỗ các phi tử theo thông lệ để “tạo ra người thừa kế” đều bị hoãn lại. Đây chính là chuyện lớn động trời!

Vấn đề nằm ở chỗ, ngay chính đương sự còn không nhận ra hành vi của mình có gì bất thường, vẫn như cũ hào hứng chơi “trò chơi”, còn đặc ý tự cho mình là mèo to đang đùa giỡn chuột nhỏ.

Cứ như thế, chính bản thân Khuất Tư lại vô ý tạo ra một chút mờ ám.

Buổi sáng một ngày nào đó, Khuất Tư âm thầm dẫn thái giám bên người gọi hắn dậy sớm hơn nửa canh giờ. Vậy nên khi Ngô Khiết Tào còn đang ngái ngủ, mang theo đôi mắt sưng húp, tay cầm khăn lau tiến vào phòng ngủ của Khuất Tư đã thấy hắn ngồi an ổn trước bàn rồi.

Khuất Tư lại phần nộ thể hiện kỹ năng đập bàn, cũng phải công nhận thể chất của hắn tốt, nghe một tiếng “bốp” kia đã thấy ghê cả người, vậy mà mặt của hắn chẳng nháy lại một chút nào: “Bổn vương cho người ở đây là để hầu hạ bổn vương chứ không phải để người khác hầu hạ người! Xem bộ dạng đó của người là đợi người đến hầu hạ hả? Còn nhàn nhả hơn cả chủ tử nữa?”

Chỉ có những lúc như thế này, Ngô Khiết Tào mới thực sự dám tin bên trong một Sở vương tà mị tàn nhẫn lại là một ‘tiểu quỷ’ vô cùng nhảm chán.

Nhận ra điều này không thể không khiến cho Ngô Khiết Tào thay đổi các kế hoạch chinh phục đã định ra trước đó, bởi vì nếu thực sự làm theo kế hoạch cũ thì sẽ không có tác dụng, thậm chí còn làm cho Khuất Tư cảm thấy phản cảm, nàng sẽ không đạt được mục đích công lược.

Hiện thực vốn tàn khốc, bởi vậy, bên cạnh lượng việc bị sai bảo tăng lên, Ngô Khiết Tào còn phải dành thời gian để tập trung cho việc lập ra kế hoạch mới; mà kế hoạch này so với chuyện dụ dỗ trẻ con cũng không khác là bao! — đã vậy còn là loại trẻ con theo kiểu “tiểu bá vương” hiếm thấy.

Ngô Khiết Tào nhìn thoáng qua Khuất Tư đang bôi míc mắng mỗ liếc mắt một cái, cơn tức nổi lên, phần nộ ra sức chà lau mặt bàn.

Ngày hôm sau.

Ngô Khiết Tào khẽ dụi mắt rồi bưng một cái chậu kim loại trơn bóng lên, mơ mơ màng màng đi đến tắm cung của Khuất Tư. Đi tới trước cửa còn bị hai thị vệ gác đêm dùng đao cản lại.

Nàng giờ giờ cái chậu đựng nước, bóng trăng phản chiếu trên mặt nước lay động đến biến dạng. Ngô Khiết Tào không nói gì nhưng hành động biểu thị rất rõ ràng – nàng chỉ muốn thực hiện chức trách của một “thị nữ”.

Hai thị vệ liếc mắt nhìn nhau, sau đó vẫn lùi xuống một bước để cho nàng đi qua. Bây giờ thực sự quá sớm, trời còn tối đen như mực.

Khó khăn lắm mới vào được tắm cung, Ngô Khiết Tào vừa vào đã thấy tiểu thái giám với đôi mắt sưng đỏ đang ngồi canh thời gian.

Hắn chính là tiểu thái giám chuyên đưa đồ đến tặng cho Tuần Hương, đang ngồi thần người gật gù, nghe thấy tiếng bước chân lại gần thì lập tức trở nên tỉnh táo. Hắn nhìn người vào là Ngô Khiết Tào thì giật mình trợn tròn mắt, suýt nữa kêu lên, may mà vẫn còn giữ được một chút lý trí, kịp thời bịt miệng lại.

Ngô Khiết Tào mỉm cười, yêu kiều yếu ớt nói: “Hôm qua Đại vương nói ta rời giường quá muộn, hôm nay chắc là sớm phải không?”

Tiếng nói không lớn, nhưng trong khoảng thời gian và không gian đặc biệt yên tĩnh này, chỉ một âm thanh nho nhỏ phát ra cũng được phóng đại lên mấy lần. Tiểu thái giám ra sức phẩy tay lắc đầu, còn thiếu chút quỳ xuống cầu xin vị công chúa này ngậm miệng lại.

Thấy Ngô Khiết Tào không nói gì nữa, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau khi xác nhận không kinh động gì đến Khuất Tư, hắn liền vội vã bước đến trước mặt nàng, tự tay nhận lấy chậu nước: “Ôi, bà nội của ta ơi, ngài thật đúng là khắc tinh của Đại vương mà.”

Ngô Khiết Tào rảnh tay, nhìn tiểu thái giám bưng chậu nước, nhẹ giọng hỏi: “Người tên là gì?”

“Nô tài tên là Tiểu Lưu Tử.”

“Aiz..... Bản công chúa..... à không, là ta, ta đã không còn là công chúa nữa rồi, người khách khí như vậy để làm gì?”

Tiểu Lưu Tử đảo mắt mấy vòng, ánh nến mờ ảo hắt vào mắt hắn, hắn thông minh trả lời: “Đây chẳng phải là thói quen hay sao?”

Ngô Khiết Tào nghe xong không nói thêm gì, nàng quen thuộc đi đến trước giường của Khuất Tư.

Tốt xấu gì Khuất Tư cũng là người tập võ, kỳ thực lúc Ngô Khiết Tào vừa bước vào hắn đã tỉnh lại, chỉ là có chút mông lung chưa rõ ràng. Lúc này Ngô Khiết Tào tiến lại gần, hắn đột nhiên mở to mắt.

Sau đó hắn cứ thế trừng mắt thật lớn nhìn Ngô Khiết Tào. Thấy nàng còn nhăn nhả vuốt vuốt tấm rèm che trước giường!

Khuất Tư bắt giác hơi hạ tầm mắt.

Tốt lắm, tuy mắt có chút quầng thâm nhưng không có dấu hiệu bị sưng.

Tiểu Lưu Tử đứng nghiêm trang kính cẩn ở bên giường, thấy hai người đang đo mắt không để đến hắn, liền vụng trộm lấy tay che miệng hắt xì một cái.

Đợi đến lúc đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, Khuất Tư mới khàn khàn mở miệng: “Sao người lại tới đây?”

Ngô Khiết Tào cười tủm tỉm: “Không phải ngày hôm qua người mắng ta vì dậy muộn hay sao?” Nàng chỉ về phía chậu nước đã được Tiểu Lưu Tử đặt trên mặt bàn, khẽ cao giọng: “Bởi vậy hôm nay ta tới ‘hầu hạ’ người sớm đây.”

Chẳng biết Ngô Khiết Tào quá ngây thơ khờ khạo hay là nàng cố tình làm như vậy nữa, một câu nói rõ ràng hợp tình hợp lý, không hề có sơ hở, nhưng không hiểu sao nghe vào lại có chút gì đó không thích hợp.

Khuất Tư nhất thời nghẹn lời, một lúc sau, hắn chỉ ra cửa nói: “Quét rác đi.”

Ngô Khiết Tào “vui vẻ nhận mệnh”, trước khi đi còn “tranh công” nói: “Nước rửa mặt hôm nay là do ta bưng tới.”

Khuất Tư phát phát tay như đang đuổi ruồi bọ, ý là muốn nàng đi ra ngoài nhanh một chút.

Ngô Khiết Tào quét qua quét lại cuối cùng cũng trở thành cung nữ quét rác, điểm khác biệt duy nhất chính là thuận theo yêu cầu của Quốc sư, mỗi lần Sở vương đến chỗ hắn đều phải dẫn cung nữ quét rác này đi theo.

Tuy rằng Khuất Tư hết sức bất mãn, nhưng cũng không có dị nghị gì.

Nếu không phải vài lần vô tình bất gặp ánh mắt chán ghét không thể che giấu của Ngô Khiết Tào dành cho hắn, thì có lẽ trong suy nghĩ của hắn, vị công chúa nhu nhược trốn trong mật thất lòng mang đầy thù hận đã biến mất rồi.

Trong một thời gian ngắn, dường như giữa hai người đang diễn ra một “cuộc chiến” ác liệt không có vũ khí, nhưng Khuất Tư cũng không dồn hết tinh lực của hấn vào việc này. Khoác lên người Long bào cao quý, hấn lại là một Sở vương lãnh huyết vô tình, vẻ mặt khắc nghiệt lạnh lùng, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào động tĩnh của các nước láng giềng để thừa dịp phát động chiến tranh, mà đã ra quân là sẽ tiêu diệt – giống như tiêu diệt Yên quốc vậy.

Mặc dù mỗi ngày đều bận rộn trăm việc nhưng Khuất Tư nhất định sẽ bớt chút thời gian đi tới chỗ của Quốc sư, nói để nghe đó chính là đến để thảo luận chiến lược. Về phần nói khó nghe thì..... Ai dám nói khó nghe chứ?

Ngô Khiết Tào cầm chổi, quét lá trúc khô rụng trên sân. Một trận gió thổi qua, phần lá đã được quét gọn vào một chỗ lại tung ra. Tóc mai theo làn gió bay vờn cùng lá trúc, có thể khẳng định, hình ảnh mỹ nhân yêu kiều đứng giữa gió và lá này tràn ngập phong tình.

Thoáng thở dài một hơi, Ngô Khiết Tào vén gọn lại tóc mai, quét lại một lần nữa.

Khuất Tư thấy Tuần Hưởng đột nhiên không nói gì, chỉ ngẩn người nhìn chăm chăm về một hướng, hấn cũng đưa mắt nhìn qua.

Bức tranh mỹ nhân thật đẹp, nhưng không hiểu vì sao Khuất Tư chỉ cảm thấy nó rất chói mắt.

Đây thực sự là một mỹ nhân, chỉ tiếc mỹ nhân này lại quá gai góc, giống như một đoá hoa độc, hái cũng không được, nhưng nhìn lại chẳng có tác dụng gì.

Khuất Tư trầm mặt, đặt tay mình lên mu bàn tay của Tuần Hưởng.

Tuần Hưởng hoàn hồn, nhìn thoáng qua Khuất Tư rồi lạnh nhạt thu tay về.

Khuất Tư cũng không thấy xấu hổ, chỉ hỏi: “Người cảm thấy vị công chúa mất nước này như thế nào?”

“Ẩn nhẫn đạm mạc, là một người biết an phận thủ thường.”

“Bổn vương không tin người không nhìn ra.”

“Thần không biết.”

Kì thực trong lòng Tuần Hưởng biết rất rõ. Ngô Khiết Tào chung quy vẫn là một tai hoạ ngầm. Nhìn lại lịch sử của các vương triều, phàm là người muốn hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ, trong mắt tuyệt đối không chấp nhận một hạt cát. Tuy rằng hiện tại vì để trấn an thần dân của Yên quốc, Khuất Tư không động đến Ngô Khiết Tào, nhưng khi thế lực đã ổn định, kết cục của Ngô Khiết Tào khẳng định không có gì tốt đẹp.

Về mặt của Khuất Tư đột nhiên trở nên khó hiểu: “Không hối hận chứ?”

“..... Ta không còn đường lui.”

Ngoại trừ hai người đang nói, bất kỳ ai cũng không hiểu được đoạn đối thoại này.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Một người ngày thường vẫn luôn đối chọi gay gắt không có khả năng đột nhiên trở nên dịu dàng.

Cho dù có lấy cái gọi là “Tình yêu” ra để giải thích thì chỉ sợ cũng chẳng được mấy người.

Hai người đang liên tục cãi nhau, bỗng dưng một người trong đó lại quay ra đối xử tốt với người còn lại, đương nhiên sẽ khiến cho đối phương cảm thấy người kia đang làm chuyện xấu ở sau lưng.

Cũng giống như việc quyến rũ vậy, mối quan hệ trước đó chẳng tốt đẹp gì, đột nhiên quyến rũ sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy mất tự nhiên.

Chúng ta không nói yêu nhưng cũng không nói là không thương; cứ mơ hồ, mập mờ như vậy, một ngày nào đó..... con mồi sẽ mắc câu.

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

32. Chương 32: Thế Giới Thứ Sáu (5 __ End)

Ngô Khiết Tào cầm cán chổi quơ quơ cho có lệ, thờ ơ lạnh nhạt nhìn cảnh tượng Khuất Tư nắm tay Tuần Hưởng nhưng lại bị cự tuyệt ở trong phòng.

Nàng đứng ở giữa đình viện, cửa lớn mở rộng, những gì phát sinh trong phòng nàng đều thấy hết, mà đồng thời, hành động của nàng cũng bị người trong phòng nhìn thấy không sót một chút gì.

– Bao gồm cả ánh mắt tràn ngập hận ý đến thấu xương cùng khuôn mặt vô cảm nặng nề như một hòn đá.

Có khi nhìn hòn đá còn cảm thấy nhu hòa hơn mặt của nàng, vì ít nhất nó còn có một chút độ ấm.

Lúc này, Ngô Khiết Tào không khác gì một con độc xà!

Đây thực sự không phải là đáng vẽ có khả năng xuất hiện trên người một thiếu nữ.

Thế cho nên, thời điểm Khuất Tư vô tình nghiêng đầu nhìn thấy bộ dạng đó của Ngô Khiết Tào thì hần lập tức sững người, một câu cũng không thể thốt lên.

Hai người cứ đối mặt với nhau như vậy, khoảng cách không quá xa, dường như cách trở duy nhất trong tầm mắt của bọn họ chỉ có không khí. Nhưng cũng chính nó lại biến thành một lá chắn dày đặc, chặn ở giữa, khiến hai người như cách xa vạn dặm.

Bỗng dưng, lọn tóc mai mềm mại của Ngô Khiết Tào bung ra, phiêu tán theo làn gió, khóe môi khẽ cong toát ra ý cười dịu dàng – tựa hồ thiếu nữ mang trong mình đầy hận thù khi này không phải là nàng.

Nhưng trong lòng Khuất Tư lại biết rất rõ, hần tuyệt đối không nhìn lầm. Đối với hần, mỗi người đều giống như một thanh kiếm nằm trong vỏ bao vậy, không cần biết bên trong là bảo kiếm quý giá hay chỉ là kiếm gỗ tầm thường, bất cứ lúc nào nó cũng có khả năng công kích tạo ra nguy hiểm. Hận thù của Ngô Khiết Tào là một thanh kiếm sắc nằm trong vỏ bao lý trí. Nếu như không sớm loại bỏ thì sau này nhất định sẽ trở thành mối họa lớn.

Tuần Hưởng ngồi một bên đã chờ thật lâu mà mãi không thấy Khuất Tư lên tiếng.

Hần ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt của Khuất Tư, vừa lúc thấy được khuôn mặt tươi cười xinh đẹp kia liền nói: “Bên trong mỗi một nữ tử trên đời này đều có một vẻ đẹp khiến cho hoa tươi cũng phải xấu hổ, má lúm đồng tiền lại càng khiến người quân tử thêm ái mộ.”

Chỉ một câu đã đánh gãy suy nghĩ của Khuất Tư, suy luận “kiếm không vỏ” linh tinh gì đó cũng tạm thời bị ném sang một bên.

Khuất Tư chụm kín năm ngón tay, cong lại một góc độ thích hợp, nghiêm túc phản đối: “Đâu chỉ có nữ tử, nam sắc cũng có thể dụ hoặc người.”

“Đại vương nói đùa.”

“Sao người lại nghĩ bốn vương đang nói đùa?”

Tất nhiên là không phải nói đùa, nhưng nếu đương sự đã không muốn đáp lại thì có nói nữa cũng chỉ là trò cười.

Thái độ của Tuần Hưởng khá cứng rắn, nhất thời hai người không còn gì để nói.

Mà Ngô Khiết Tào ở ngoài cửa đang “ngoan ngoan quét rác” cũng không ngu ngốc đến mức chủ động chạy vào phòng nói chuyện phiếm.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí vô cùng trầm mặc, chỉ còn lại tiếng chổi rẽ ma sát với mặt sân nghe thật chói tai. ‘Soàn soạt, soàn soạt’, càng nghe càng thấy phiền lòng.

Đột nhiên, cửa chính đình viện truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập ầm ỹ, âm thanh phát ra đủ để dọa đông chim chóc trú tại đây đập cánh bay lên tán loạn.

Chuyện Khuất Tư ở trong này cũng chẳng phải là bí mật không ai biết, thứ có thể khiến cho một kẻ bất chấp nguy hiểm để mạo phạm thánh giá chỉ có một.....

Quả nhiên, cửa vừa mở ra, một binh lính tay cầm phong thư lập tức chạy vọt vào, tiến thẳng đến đại sảnh.

Ngô Khiết Tào có thể khẳng định mình không hề nhìn nhầm – đó là một phong thư – là thư hỏa tốc được niêm yết!

Thư báo nguy từ biên quan!

“Báo –!” Binh lính mang theo bụi bặm đường dài, vẻ mặt mệt mỏi quỳ sụp xuống trước mặt Khuất Tư và Tuần Hưởng, không đợi vâng vàng thân thể, hắn đã lắc trái lắc phải dâng bức thư lên trước trán: “Mộc quốc xâm phạm biên cương, Vương tướng quân đặc biệt phái tiểu nhân chạy về cấp báo, chờ Đại vương phê duyệt!”

Khuất Tư đứng thẳng dậy, không nói một lời, nhanh chóng cầm lấy thư hỏa tốc. Tuy động tác vẫn duy trì sự tao nhã, hợp lễ nghi nhưng lúc này đã biểu hiện ra một chút gấp gáp.

Hắn mở phong thư ra trước mặt Tuần Hưởng, xem sơ qua một lượt sau đó ngẩng đầu nói: “Hôm nay đến đây đi, ngày mai ta lại đến.”

Nói xong, hắn cầm lá thư nhét vào trong thắt lưng bên sườn, cũng chẳng mong Tuần Hưởng thực hiện quy củ chào hỏi gì, Khuất Tư phát tay áo rời đi.

Cho dù có vội vàng rời khỏi nơi này, lúc đi ngang qua Ngô Khiết Tào, Khuất Tư vẫn khẽ nhíu mày.

Nhưng hắn lại nhanh chóng nhìn về phía trước, không nói gì mà đi thẳng, làm như không thấy một cung nữ quét rác “bình thường” đang đứng đó.

Ngô Khiết Tào cũng chỉ chờ Khuất Tư đi ra khỏi Quốc sư điện, nàng lập tức phi bay cái chổi, xách váy chạy nhanh vào nội thất. Thật khó có thể tin một công chúa được rèn giũa giữa sự tao nhã từ bé lại có thể làm ra một loạt những động tác này.

Bên trong nội thất, bao thư hỏa tốc bị vút ở trên mặt đất, không còn thư.

Ngô Khiết Tào liếc qua một cái, rồi bước tới ngồi xuống chiếc ghế Khuất Tư vừa ngồi. “Có phải là Khuất Tư lại muốn tấn công quốc gia khác hay không? Là quốc gia nào thế?”

Tuần Hưởng lạnh nhạt nhìn nàng, hiển nhiên đã sớm biết Ngô Khiết Tào sẽ hỏi như vậy.

Hắn trả lời: “Có lẽ thế.”

“Đừng trả lời nước đôi có được không? Ta chỉ muốn biết về việc này thôi.” Ngô Khiết Tào lẳng lặng nhìn hắn, nước mắt bắt giắc chảy xuống.

Có lẽ là nhận thấy xúc cảm mất tự nhiên ở trên gò má, nàng nâng tay lên, thời điểm đầu ngón tay chạm phải chất lỏng trong suốt có chút lạnh lạnh, nàng chợt bật cười.

Mang theo nụ cười tràn ngập chua xót, Ngô Khiết Tào nhìn thẳng Tuần Hưởng: “Người biết không, từ lúc người còn ở Yên quốc, ta đã chán ghét người. Bất luận gặp phải chuyện gì, vẻ mặt của người cũng không bao giờ thay đổi. Kể cả ngày đó..... khi phụ vương tứ hôn cho người và ta, người cũng chỉ trưng ra dáng vẻ lạnh nhạt, không vui cũng chẳng buồn. Hay cho một kẻ ‘bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỷ bi’(*)”

(*) Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỷ bi – Không vì vật mà vui, không vì mình mà buồn: Câu này đại ý là luôn giữ tâm tính lạnh nhạt, bình tĩnh; không vì sự tốt xấu, được mất của những ngoại vật bên ngoài mà làm ảnh hưởng đến cảm xúc của bản thân.

Tuần Hưởng tận mắt chứng kiến sự thay đổi cảm xúc của Ngô Khiết Tào từ lúc nàng trợn mắt tức giận cho đến khi bi thương, lệ rơi đầy mặt hiện giờ, hắn khẽ nhúc nhích môi: “Ta biết người muốn làm gì, nhưng vậy cánh của người chưa chắc chắn, muốn báo thù chẳng khác nào là thiêu thân lao đầu vào lửa.”

“Vậy ta đây nên quên mối hận mất nước hay sao?”

Tuần Hường nhìn Ngô Khiết Tào đã không còn giống như trong quá khứ, thậm chí giờ phút này, gương mặt của nàng đã có chút vặn vẹo, hần liền nhắm hai mắt lại.

Tuy mắt không thấy nhưng tiếng nói của Ngô Khiết Tào vẫn văng vẳng bên tai, lòng của Tuần Hường cũng không thể được yên tĩnh.

“Tuần Hường, người nói cho ta biết, ta nên làm thế nào bây giờ?” Khó có khi Tuần Hường lại trốn tránh giống như một con đà điểu như thế này, đột nhiên Ngô Khiết Tào lại cảm thấy thật thoải mái. Nàng cong khóe môi, tiếng nói vẫn không thay đổi: “Chuyện tứ hôn kia là chính ta chủ động cầu xin với phụ vương Tuần Hường, người hiểu được ý của ta không?”

Hiểu được. Sao có thể không hiểu được cơ chứ?

Trước kia, chỉ cần một câu nói “Đêm nay ánh trăng thật đẹp” là đã có thể biểu đạt được tình cảm vừa hàm súc vừa tinh tế cho đối phương biết.

Lúc này, tuy rằng vị công chúa Yên quốc thất thế không nói ra những lời gì quá hoa mỹ, nhưng dù cách làm có khác nhau thì kết quả đạt được vẫn giống nhau đến kỳ diệu – hàm súc lại tinh tế.

Tuần Hường bỗng dừng mở to mắt, chăm chú nhìn người trước mặt: “Công chúa..... đừng nói giỡn.”

“Ha ha..... Người còn gọi ta là công chúa, đây là đang châm chọc một nô tì mất nước như ta sao?”

“.....”

“Người còn do dự cái gì? Vì sao lại không muốn giúp ta một tay? Ta biết người và hần không tồn tại thứ quan hệ gọi là quân thần. Chẳng lẽ.....”

Dường như biết Ngô Khiết Tào sắp nói ra những lời khó nghe gì, Tuần Hường lập tức đứng bật dậy, hần không nói gì nhưng thái độ biểu hiện vô cùng rõ ràng. Tuần Hường hần đã bắt đầu cảm thấy không vui rồi.

“Được, ta không nói nữa.” Thấy thế, Ngô Khiết Tào vội vàng trấn an: “Nếu người không thích nghe thì ta không nói nữa là được.”

Nàng nhẹ nhàng chuyển động, tư thái thướt tha đáng kinh ngạc, vô cùng tự nhiên, đặc biệt tương xứng với khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần kia.

Từ từ đi đến trước mặt Tuần Hường, Ngô Khiết Tào kiễng chân, đưa chiếc “mặt nạ” có dung mạo khuynh thành lại gần gương mặt “không nhiễm khói lửa nhân gian” của Đại quốc sư, ánh mắt lã chã chực khóc: “Tuần Hường, đừng cự tuyệt ta..... Ta chỉ có người, chỉ còn mình người mà thôi..... Phụ vương không còn, mẫu hậu không còn, vương huynh không còn, nhữ mẫu cũng không..... Chẳng còn ai cả, chỉ còn người.”

“Đừng cự tuyệt ta nữa, có được không?” Ngô Khiết Tào chớp chớp mắt, mang theo hi vọng hèn mọn, nàng chậm rãi lặp lại: “Người biết rõ tâm ý của ta mà, đừng cự tuyệt.”

“Giúp ta.” Nàng nói.

“Van cầu người.” Nàng cầu khẩn.

“Chờ ta báo thù xong, ta sẽ thu tay, tuyệt đối không làm hại dân chúng Sở quốc.” Nàng hứa hẹn.

“Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng đi đến một chốn đào nguyên xa xôi. Người ra ngoài kiếm tiền, còn ta quản việc nhà. Người xem.....” Ngô Khiết Tào mở rộng lòng bàn tay, làn da vốn trắng nõn nay đã xuất hiện những nốt chai màu vàng nhàn nhạt: “Ta đã làm rất nhiều việc nhà rồi, ta nhất định có thể trở thành một thê tử tốt.”

“Chúng ta còn có thể sinh thật nhiều đứa nhỏ, người muốn sinh bao nhiêu ta sẽ sinh từng ấy. Ngày sau con cháu sẽ kín cả sảnh đường..... Người xem, như vậy rất tốt đúng hay không?”

Gió thu ngoài cửa sổ chợt nổi lên, thổi đồng lá khô bay tán loạn trên mặt đất. Đó là đồng lá mà mới vừa rồi Ngô Khiết Tào vất vả lắm mới quét gọn vào được.

Nhưng nàng không hề để ý. Phải nói lúc này toàn bộ lực chú ý của nàng không nằm trên đồng lá ngoài sân đó.

Tuần Hường thu hồi tầm mắt, vẫn duy trì dáng vẻ lạnh nhạt, mặc cho Ngô Khiết Tào cầu xin như thế nào cũng không biểu hiện ra một chút cảm xúc, thậm chí ngay cả thân thể cũng vững chãi đứng thẳng, không hề lay động.

Biểu hiện của hắn làm cho Ngô Khiết Tào có chút tuyệt vọng, chân tay dần trở nên vô lực, tê liệt ngã xuống: “Rõ ràng ngươi cũng thích ta mà..... Ngươi phụ tá Khuất Tư chỉ là muốn phụ tá ra một vị quân vương mà thôi Rõ ràng ngươi khinh thường làm bạn với hắn”

Tuần Hường đột nhiên mở miệng, không hề cảm thấy kinh ngạc: “Ngươi đã biết rõ thái độ của ta đối với hắn, vì sao lại liên tục dò xét ta nhiều lần?”

Ngô Khiết Tào có cảm giác giống như mặt nạ đang bị xé bỏ, một tiểu công chúa đã quen được bảo hộ cũng chỉ có thể hành động được đến mức này.

Hắn còn nói: “E rằng những lời ngươi nói ngươi thích ta cũng chỉ là giả.”

“Không, đó là sự thật.” Ngô Khiết Tào vội vàng lên tiếng: “Là thật, hãy tin ta một lần. Tuần Hường..... Hường Tuần..... Hường Tuần!”

Ngô Khiết Tào gọi hắn, yếu ớt mềm mại. Dáng vẻ hiện giờ của nàng rất giống khi đó, khi Yên quốc còn chưa bị diệt vong, quan hệ của hai người chưa đến giai đoạn xấu hổ. Hắn còn nhớ.....

Một tiểu công chúa vô ưu vô lo.....

Tuần Hường hít sâu một hơi, khẽ nghiêng người vươn tay ra, tay áo dài trắng như tuyết rủ xuống.

Hắn cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, giọng nói dịu dàng chưa từng có từ trước đến nay: “Đứng lên đi.”

“Ngươi đồng ý giúp ta sao?”

“Người xưa nói thật không sai, hồng nhan chỉ có thể là họa thủy.”

“Ngươi có nguyện chấp nhận ở bên họa thủy này không?”

Tuần Hường không trả lời, Ngô Khiết Tào cũng không cưỡng cầu, chỉ thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, sau đó cầm lấy tay hắn mượn lực đứng dậy.

Ngô Khiết Tào lại gọi một tiếng: “Hường Tuần?”

“Ừ.”

“Ta sớm biết ngươi vẫn luôn muốn giúp ta .”

Tuần Hường đột nhiên lại trở nên trầm mặc.

Hắn không phải kẻ ngốc. Nếu là công chúa Ngô Khiết Tào của Yên Quốc trước kia mà nói ra những lời “cảm động lòng người”, “biểu lộ chân tình” này thì hắn sẽ tin, nhưng nếu là Ngô Khiết Tào hiện giờ

“..... Ừm.” Đây rõ ràng là tiếng thở dài .

Thế này cũng tạm được coi như là đồng ý đi, Ngô Khiết Tào che giấu cảm xúc trong lòng, quay đầu nhìn một sân toàn lá rụng ở bên ngoài.

Lá cây nơi này chỉ sợ quét một lát sẽ không thể hết được.

Nhưng chắc chắn sẽ có lúc quét xong.

Trích lời của Ngô Khiết Tào: Thổ lộ tỏ tình kỳ thực có thể được coi là một môn nghệ thuật.

Mà kiểu tỏ tình úp úp mở mở lại có hiệu quả rất lớn. Giống như ánh sáng lấp lờ của đom đóm dưới ánh trăng, cứ sáng rồi mất, sáng rồi mất, làm người ta đoán không ra, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ đó là cái gì.

Trong rất nhiều thời điểm, hiệu quả của việc hàm ý còn tốt hơn so với dùng mê được, khiến cho người ta cam tâm tình nguyện nhảy vào mà không bao giờ muốn thoát ra.

Có đôi khi lại do chính bản thân đối phương tự huỷ hoại chính mình.

Nhưng như thế thì sao? Đã tự nguyện nhảy vào bẫy..... tôi nói là tự nguyện đấy nhé, như vậy

Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

33. Chương 33: Ngoại Truyện Về Ngô Khiết Tào

Tôi là Ngô Khiết Tào —— là một tiểu tam “chuyên nghiệp”.

Tôi luôn cảm thấy Vi Vi là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban tặng cho tôi, mặc dù có đôi khi ông trời sẽ nhằm vào lúc tôi bối rối không kịp chuẩn bị mà trêu đùa tôi một vố. Nói ví dụ như nhân tình bên ngoài của chồng tôi, hay sự phản bội của anh ta ... Chuyện tốt duy nhất mà trời cao chết tiệt mang lại —— đó là đã mang Vi Vi đến cuộc sống của tôi.

Mỗi khi tôi mệt mỏi đến mức không thể chịu nổi, Vi Vi của tôi sẽ dùng giọng nói non nớt, đáng yêu của mình gọi một tiếng: “Mẹ.”

Đó là âm thanh dễ nghe, tràn ngập tình cảm nhất trên thế giới này. Cho nên mỗi khi cảm thấy mình sắp chống đỡ không nổi, nhớ đến tiếng gọi thân thương đó, tôi lại có thêm sức lực để đứng dậy một lần nữa.

Vi Vi là thiên thần nhỏ của tôi, là lý do để tôi tồn tại.

Nhưng có đôi khi, tôi lại có cảm giác Vi Vi là sự trừng phạt mà trời cao dành cho tôi.

Chính vì có đứa bé này, tôi không thể không trở thành loại người mà lúc trước tôi vô cùng chán ghét, chỉ hận không thể giẫm nát xuống bùn đất.

Tôi biết rõ ý nghĩ này không nên tồn tại.

Thế nhưng tôi là người hiểu rõ bản thân mình nhất. Tôi biết —— từ tận sâu trong lòng, tôi yêu con gái, đồng thời lại có một chút ích kỷ, hận thiên thần nhỏ của tôi —— Từ trước tới giờ tôi vẫn biết là mình hèn mọn, nhưng Vi Vi đã trở thành một sự ràng buộc hiện hữu trong cuộc sống của tôi, nội tâm không kìm được sinh ra tình cảm.

Cũng có cách nào đâu? Nói thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn là một người mẹ.

Chỉ là một người mẹ mà thôi.

Nhưng tôi có thể khẳng định, tôi yêu con gái của mình.

Cho nên sau khi con bé bị người khác bắt đi, tôi nhất định phải tìm cách cứu được con bé.

Cho nên tôi phải nhẫn nhịn, cùng hệ thống “trò chơi” bí hiểm kia tiếp tục công lược qua các thế giới.

Cho nên tôi mới chấp nhận trải qua đợt “Huấn luyện dành cho lính mới”.

Cái hệ thống đó nói cho tôi biết, nếu muốn tìm được Vi Vi, tôi phải đến các thế giới làm tiểu tam, hoàn thành những nhiệm vụ đặc biệt. Khi đạt được đủ 10.000 điểm, nó sẽ cho tôi một cơ hội tìm ra con bé.

Vì vậy tôi gạt hết thứ nước yếu mềm sang một bên và đi vào nơi gọi là huấn luyện cho lính mới.

Đây thật sự là một cơn ác mộng.

Nhiệm vụ của lính mới làm mãi không hết, những kỹ xảo diễn trò học mãi không xong, còn có vô số những bài học về tâm cơ thủ đoạn.

Tôi không muốn trở thành một người phụ nữ giỏi tâm kế, cũng không muốn trở thành thứ Bạch Liên Hoa giả tạo khiến cho người ta buồn nôn. Những thứ này chỉ càng khiến tôi thêm chán ghét bản thân mình.

“À... Vậy sao?” Tôi tận lực duy trì nụ cười dịu dàng, ra vẻ ưu nhã bưng cốc cafe lên, cười ra tiếng: “Tôi thật sự không ngờ hồi bé ngài lại nghịch ngợm như thế nha.”

Tốt lắm, bước đầu tiên đã hoàn thành. Tiếp theo... ừm, hẳn là nên biểu hiện ra một chút dí dỏm.

Nghĩ xong, độ cong trên khóe miệng tôi tăng lên, nhìn người đàn ông nhàm chán phía đối diện nháy mắt một cái: “Bây giờ ngài không còn như vậy nữa đấy chứ? Đúng là một cậu nhóc tinh nghịch.”

[Bộ phận kiểm tra thông báo: đối phương đã xuất hiện tâm tình bất mãn. Đây là nhiệm vụ cấp thấp nhất trong “Huấn luyện lính mới”, khó khăn đã được giảm xuống mức độ nhỏ nhất, không được tồn tại khả năng thất bại...]

Lại là kiểu lý do thoái thác này.

[Tình huống sẽ được lặp lại. Mong lính mới số 158 hoàn thành tốt nhiệm vụ.]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Lại là cảnh tượng ban đầu.

Bầu không khí trong quán cafe thật ấm áp, màu vàng chủ đạo được trang trí khá nổi bật.

Tôi đứng ở trước cửa, chỉnh trang lại vẻ mặt đầu tóc một chút, nở một nụ cười vui vẻ.

“Hoan nghênh quý khách.” Nhân viên phục vụ ngọt ngào cúi chào, sau đó dẫn tôi vào bên trong, vẫn là vị trí của mấy lần trước.

Là một bàn ở gần cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là quảng trường, nhưng người đi ngang qua không nhiều lắm, xe cộ còn ít hơn. Những ai hay xe nào đi qua tôi đều nhớ rất rõ. Thậm chí tôi còn biết ngay sau đây sẽ có một đứa bé vì quả bóng trên tay bay đi mà gào khóc, nhưng người nhà của đứa bé lại chẳng thấy đâu.

Tôi còn biết sau đó sẽ xuất hiện một “đứa bé trai to xác” có khuôn mặt rạng rỡ giống như ánh sáng mặt trời sẽ nhảy lên, tóm lấy quả bóng bay mắc dưới nhánh cây.

Sao có thể không biết được cơ chứ? Vì anh ta chính là đối tượng trong nhiệm vụ ngay trước đó của tôi. Ai có thể ngờ người đàn ông giống như ánh sáng mặt trời ấy lại vì một cô gái mới quen mà vứt bỏ cô người yêu đã yêu nhau từ suốt những năm học trung học.

—— Cách thức để tấn công được anh ta quá đơn giản. Chỉ cần tóc dài tới eo, một bộ quần áo trắng, thêm chuyện giả bộ như có một tâm hồn lương thiện, trong sáng —— trước khi anh ta đi tới thì tôi phải chủ động chạy đến an ủi bé trai kia, biểu hiện ra vẻ đẹp “thuần khiết vô hạn” là được rồi.

Quá đơn giản, đúng không? —— Vậy mà nhiệm vụ đó tôi phải làm đi làm lại tới 18 lần mới xong.

“Quý khách? Chị ổn chứ?”

Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng hỏi han.

Lúc này tôi mới giật mình hoàn hồn, liền nở một nụ cười tiêu chuẩn: “Không sao.”

“Xin hỏi quý khách muốn gọi đồ uống gì?”

“Cho tôi một cốc cappuccino.” —— giống như 34 lần thất bại trước, tôi nói thêm, “Và một ly Mocha nữa.”

Mười giờ 18 phút. Anh ta cũng sắp đến rồi.

“Ding ding ding...” Chuông cửa của quán cafe vang lên. Tôi hít sâu, ra vẻ hưng phấn vẫy vẫy tay: “Ồ đây, ở đây!”

Quả nhiên, người đàn ông kia lập tức nhìn thấy tôi.

Anh ta đi đến trước bàn rồi dừng lại.

Nhìn đồ uống đặt trên bàn một chút, anh ta nhíu mày hỏi: “Làm sao cô biết tôi thích Mocha?”

Không biết mới là lạ.

Tôi ngưng ngừng cười, le lưỡi đáng yêu: “Ai nha, thật ra tôi chỉ muốn thử cả hai thứ đồ uống này thôi, tuy cùng một loại nhưng vẫn có điểm khác biệt.”

“Ha ha.... Tôi thực sự không ngờ ngài lại đồng ý chấp nhận lời mời của tôi.”

“Tôi đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối rồi đấy! Dù sao với sự nghiệp đạt được hiện giờ của ngài thì những nơi ngài đến đều phải ...”

Anh ta có vẻ hứng thú, kéo ghế ra ngồi xuống: “Đều phải làm sao?”

“Đều phải.... Ai nha, ngài cũng nên cập nhật mấy từ thịnh hành trên internet bây giờ đi.”

“Cô nói tôi nghe thử xem.”

“Sự nghiệp của ngài đã đạt được tới quy mô đó, tôi còn tưởng ngay cả chân tóc của ngài cũng phải đến...”
Tôi khoa chân múa tay chỉ vào chính giữa đỉnh đầu: “Đây này.”

“Ha ha ha...”

Kim chủ ngồi đối diện có vẻ rất hài lòng, tùy ý cười vô cùng thoải mái, hoàn toàn khác với hình tượng nghiêm túc của anh ta trong mấy lần thực hiện nhiệm vụ thất bại trước của tôi.

Có trời mới biết tôi chán ghét tiếng cười kia tới mức nào!

“Vậy cô giải thích một chút xem, vì sao biết tôi có thể không đến nhưng vẫn chuẩn bị một phần đồ uống ở phía đối diện?”

“À... Thực sự là vì tôi muốn uống cả hai, nhưng đặt hết về phía mình thì ngại quá, chẳng phải để ở phía đối diện rất hợp lý hay sao? Như vậy sau khi uống hết Cappuccino thì có thể lấy cớ ‘người hẹn không đến’ mà uống cạn cốc thứ hai rồi!”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người ngồi đối diện. Tôi biết rõ, tôi đã thành công.

[Người chơi, ngài có thể nói cho tôi biết, ngài đã học được điều gì trên người vị Kim chủ này?]

Chán ghét. Tôi học được chán ghét. Cho dù đàn ông thoát nhìn có ưu tú thì khi sau khi xé bỏ lớp bề ngoài, cũng chỉ còn lại sự nông cạn mà thôi.

Anh ta xiêu lòng chỉ sau vài câu khen tặng ... cùng sự ngây thơ giả tạo của tôi —— loại ngây thơ này, phụ nữ bình thường chỉ liếc mắt qua một cái cũng có thể nhận ra là giả vờ, nhưng đàn ông lại luôn bị ‘cát che mờ mắt’, bất luận thế nào cũng nhìn không ra.

[Chúc mừng ngài đã hoàn thành bài huấn luyện này.]

[Nhiệm vụ huấn luyện kế tiếp sẽ mở ra ngay sau đây, người chơi hãy chuẩn bị sẵn sàng.]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Tôi thực sự chán ghét bản thân mình như thế này.

Thật sự, rất chán ghét, vô cùng chán ghét.

Tôi đã sắp không nhận ra chính mình nữa rồi.

...

Nếu Vi Vi mà thấy mẹ của con bé biến thành bộ dạng hiện giờ, liệu con bé có thương tâm mà khóc hay không?

...

Tôi vốn cho rằng đợt huấn luyện dường như vĩnh viễn không có điểm dừng kia đã là địa ngục, nhưng về sau tôi mới hiểu được, địa ngục thực sự phải là bài nhiệm vụ cuối cùng kết thúc đợt huấn luyện lính mới.

Đối tượng của nhiệm vụ là một người quen, quen đến mức không thể quen hơn được nữa.

Trước khi Vi Vi sinh ra, chúng tôi đã từng có những đêm thức trắng triền miên bên nhau, anh ta ở bên tai tôi hứa hẹn, thề non hẹn biển.

Anh ta là ba của Vi Vi, là người tôi yêu và cũng là người mà tôi hận nhất.

Mà tôi lại là cô ta. Người phụ nữ đáng sợ phá hoại gia đình tôi.

Quả nhiên, tôi thực sự chán ghét chính bản thân mình.

Tôi cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, khi nhìn thấy khuôn mặt bánh bao quen thuộc của bản thân, chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại dâng lên một cảm giác ... cực kỳ không thoải mái.

Hơn một ngàn lần thực hiện nhiệm vụ huấn luyện đã giúp cho tôi biết được các cách đối phó, biện pháp chinh phục khác nhau cho tất cả các loại đàn ông.

Giả vờ đáng yêu, khờ dại, ngốc nghếch, thuần khiết, cá tính, diễm lệ như hoa hồng, lạnh lùng như núi băng... Tất cả những tính cách, thể hiện sức quyến rũ đều khắc sâu ở trong đầu tôi. Bước đầu tiên là phải lựa chọn tính cách phù hợp, sau đó mới đeo cái “mặt nạ” tương ứng lên, trước mặt Kim chủ nợ một nụ cười khéo léo xinh đẹp.

Tôi dựa theo trí nhớ, hóa thân thành người phụ nữ đã chia rẽ gia đình tôi, tấn công chinh phục “Chồng cũ” trước, sau đó mới đi tới trước mặt “mình” thị uly.

Nhìn “bản thân” quỳ gối khóc lóc ở trước giày cao gót của mình, không hiểu sao nội tâm tôi lại dâng lên một loại khoái cảm kỳ dị.

Nhất định là tôi đã điên rồi.

“Cầu xin cô... Tôi còn có con gái!”

“Tôi không thể mất anh ấy được, cầu xin cô mà! Hãy thương xót tôi...”

Sức lực của Ngô Khiết Tào “kia” quá lớn, lại không biết giả vờ yếu đuối.

Ngô Khiết Tào “kia” khóc lóc quá khó coi, cô không biết đạo lý ‘nước mắt là để cho đàn ông nhìn’ hay sao.

Giọng nói của Ngô Khiết Tào “kia” quá lớn, cô quá đàn, thậm chí còn không biết kiềm chế cảm xúc. Cô vĩnh viễn không biết thật ra ông chồng của mình chỉ là một tên khốn nạn, nếu không...

Không!!!!

Tôi nhìn “chính mình” quỳ rạp dưới mặt đất, vươn ngón trở được sơn móng tay màu đỏ tươi nâng cằm cô lên.

Buồn cười quá, chỉ một ngón tay cũng có thể nâng cằm của cô!

Buồn cười quá! Đối mặt với hành động vũ nhục như vậy mà cô không hề có một chút phản kháng!

Buồn cười quá! ! !

Buồn cười quá! ! ! ! !

Tôi nhìn khuôn mặt quen thuộc của bản thân hơn hai mươi năm, thở dài: “Ngô Khiết Tào à, cô có biết nhìn cô đáng ghét lắm không?”

Cô kinh ngạc. Nước mắt trên mặt còn chưa khô.

Tôi nói: “Cầu xin tôi? Được, tôi có thể buông tay.”

Nhìn thấy đáy mắt cô lóe lên tia hy vọng nức cười, tôi cúi người xuống, tùy ý để chiếc váy ngắn vén lên.

Tôi nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Váy cô quỳ xuống cầu xin tôi đi. Quỳ xuống, tôi sẽ bỏ qua cho gia đình cô.”

Cô quỳ.

Không, chính xác mà nói, là tôi quỳ — người đã từng là tôi, vì chữ “yêu” mà có thể vứt bỏ tôn nghiêm.

Tôi thực sự chuyên nghiệp rồi. Tôi tự nói với bản thân mình.

[Chúc mừng người chơi đã hoàn thành toàn bộ khóa huấn luyện dành cho lính mới.]

[Người chơi sắp được chuyển đến thế giới thứ nhất. Mục tiêu của nhiệm vụ là Lý Ngang, yêu cầu cụ thể sẽ được đưa ra sau khi người chơi có mặt tại thế giới.]

[Chúc ngài chơi vui vẻ.]

Nói cho tôi biết, tất cả những thứ này đều do các người bày ra phải không? Sự phản bội của chồng tôi, người phụ nữ xấu xa kia... Chẳng lẽ từ đầu tới cuối tôi chính là tiểu tam xen vào phá hoại hạnh phúc của gia đình mình?

[Người chơi, ngài nghĩ sai rồi. Phương thức chinh phục là do ngài tự lựa chọn, cũng chính nhờ phương thức đó ngài mới có thể vượt qua bài kiểm tra.]

Hiện tại tôi đang ở trong gian phòng hệ thống trống rỗng, trong miệng chỉ cảm thấy đắng ngắt.

Vừa giống như đang thuốc Đông Y, lại vừa giống như đang ăn mứt đắng. Mà không, có lẽ đây là mùi vị của trái tim tôi lúc này.

Tôi biết rõ, tâm hồn tôi đã đen tối rồi, vì nó xấu xa nên tôi mới đau khổ?

Chỉ là tại sao tôi phải cảm nhận mùi vị đó?

Hình như tôi nghe thấy tiếng Vi Vi đang gọi “mẹ”.

Là ảo cảm giác ư?

Lần gần đây nhất cả nhà đi chơi bên nhau là lúc nào? Hình như cách đây ba năm, khi đó Vi Vi còn nhỏ, vẫn còn nằm trong xe đẩy dành cho trẻ em.

Anh ta hỏi tôi thích ăn cái gì, tôi nói tôi muốn ăn lẩu. Bữa lẩu ấy ăn thật ngon, tôi vẫn nhớ ...

A, tôi nhớ được cái gì?

Vi Vi là ai?

Ngô Khiết Tào là ai?

Người phụ nữ đáng ghét... à không, đáng thương kia là ai?

Ha ha... Chắc là tôi đã điên rồi.

Tôi ngồi yên tại chỗ, chỉ cảm thấy nội tâm đau đớn. Đặt bàn tay lên ngực trái, tôi có thể cảm nhận được từng nhịp trái tim rung động trong cơ thể mình.

“Thình thịch, thình thịch...” Từng tiếng đập rõ ràng, trái tim tôi, nó đang cười nhạo tôi! Tôi muốn móc nó ra, muốn hỏi nó vì cái gì mà cười nhạo tôi, sao có thể cười nhạo một người mẹ “vĩ đại” như tôi được.

Tôi phải cứu Vi Vi nữa! Vi Vi? Đúng rồi, Vi Vi là bảo bối tâm can của tôi, tôi phải tìm được con bé —— bất chấp thủ đoạn.

Kể cả làm loại người mà tôi chán ghét đến cực điểm, đột nhiên tôi lại muốn nôn ra.

Nhưng, tôi nhận được.

...

Tôi lặng lẽ tự nói với chính mình: Tôi luôn luôn chuyên nghiệp.

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-tam-manh-nhat-lich-su>